

PLATEAU ROMANTIC

STEALING SECRETS

NORA
ROBERTS

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări mondiale de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

<http://www.biodiversity.org>

NORA ROBERTS
Steaua secretă
Trilogia Stelele lui Mithra

Traducere din limba engleză
Alina Simuț

capitolul 1

Femeia din portret avea un chip menit să oprească răsufierea unui bărbat și să-i bântuie visele. Era, probabil, perfecțiunea supremă pe care o îngăduia natura. Ochi de un albastru electrizant șopteau despre intimități și zâmbeau atotștiutori de sub niște genele dese și negre. Sprâncenele erau perfect arcuite, cu o mică alună jucăușă punctând colțul de jos al celei stângi. Pielea era ca de porțelan, sub care ghiceai o nuanță de trandafiriu cald - îndeajuns de cald încât un bărbat să-și poată imagina că acea căldură arde doar pentru el. Nasul era drept și sculptat cu finețe.

Gura - și, o, gura era greu de ignorat - era arcuită ademenitor, cu buzele care păreau moi ca pernele, și totuși croite într-o formă puternică. O tentăție roșie, îndrăzneată, care ademenea la fel de clar precum cântecul unei sirene.

Fața aceea incredibilă era încadrată de o revărsare sălbatică, bogată, de păr ca abanosul, care curgea peste umerii dezgoliți, catifelati. Lucioși, superbi, generoși. Felul acela de păr, în care până și un bărbat puternic s-ar putea pierde cu firea - strângând în pumni toată acea mătase neagră, în timp ce gura lui se adâncă adânc, tot mai adânc, în acele buze moi, zâmbitoare.

Grace Fontaine, un studiu al perfecțiunii frumuseții feminine, se gândi Seth. La naiba, păcat că era moartă.

Întoarse spatele portretului, iritat de faptul că privirea și mintea lui continuau să se întoarcă la el. Își dorise să petreacă un timp singur la locul crimei, după ce echipa de criminaliști își terminase treaba, iar cei de la Medicină legală preluaseră cadavrul. Conturul lăsat în urmă, o siluetă urâtă în formă umană, deteriorase podeaua strălucitoare, din lemn de castan.

Era suficient de simplu să stabilească felul în care murise. O cădere urâtă de la etaj, chiar prin balustrada

6
circulară - acum ruptă și cu așchii pe margini -, o căde-
re până jos, cu fața ei frumoasă izbindu-se de masa din
sticlă de mărimea unui lac. Murind, își pierduse frumu-
sețea, se gândi el, și era și asta păcat.

De asemenea, era ușor să își dea seama că fusese aju-
tată să facă acel ultim salt. Era o casă grozavă, se gândi
el, uitându-se împrejur. Tavanele înalte creau spațiu, și
o jumătate de duzină de lucarne generoase filtrau razele
trandafirii, pline de speranță, ale soarelui care apunea.
Totul era arcuit - scara, ușile de la intrare, ferestrele.
Și ele erau feminine, presupuse el. Lemnul era lucios,
sticlă strălucitoare, mobila toată compusă din antichi-
tăți selectate, în mod evident, cu atenție.

Cine va scoate petele de sânge de pe tapiseria gri,
de culoarea porumbelului, de pe canapea se va chi-
nui din răsuperi. Încercă să-și imagineze cum arătase
totul înainte să năvălească furtunos prin camere cel
care o ajutase pe Grace Fontaine să cadă de la balcon.
Nu ar fi fost statui sparte sau perne rupte. Florile ar
fi fost aranjate meticulos în vase, nu strivite pe mode-
lul complicat al covoarelor orientale. Cu siguranță nu
ar fi fost sânge, sticlă spartă sau straturi de praf pentru
luat amprente.

Grace trăise bine, se gândi el. Dar, la urma urmei,
își permisesese să trăiască bine. Devenise moștenitoare
când împlinise douăzeci și unu de ani, orfana privilegi-
ată, răsfățată și copilul sălbatic al imperiului Fontaine.
Beneficiara unei educații excelente, preferata cluburilor
exclusiviste și, din câte își imagina el, bătaia de cap a
familiei Fontaine cea conservatoare și rigidă, și dețină-
toarea magazinelor Fontaine.

Rar trecea o săptămână în care Grace Fontaine să
nu-și asigure o menționare în paginile cu mondenități
din *Washington Post* sau o fotografie vândută de papa-
razzi uneia dintre revistele glossy. Și, de obicei, nu
apărea pe nicăieri datorită unei fapte bune.

Presa avea să vuiască din pricina celei mai recente -
și ultime - aventuri din viața și vremurile lui Grace
Fontaine, în momentul în care urmau să iasă la ive-
lă noutățile, iar Seth o știa foarte bine. Iar ei urmau

să se asigure c
pozase goală l
mijlocul une
de publică cu
flirtul cu un
și alte cucerir
nator al Stat
care îi pictas
zvonea, înce

Dăduse p
Grace Font
Și era dator
ci și cine s
pistă în cee
Mithra - d
impulsiv și

Seth se i
înșirându-ș
acest loc, i
mitologie i
Trei Stele.
tr-un trium
statui a ze

O piatr
timp ce u
noaștere ș
din punct
dobândea
punct de
totuși ciu

- medită
meră cu
moartea,
încețoșat
moarte v

Seth i
amintire
te, esenț
bastre, e

să se asigure că amintesc toate escapadele ei. Faptul că pozase goală la nouăsprezece ani pentru posterul de la mijlocul unei reviste, relația fierbinte și cât se poate de publică cu un lord englez, cât se poate de căsătorit, flirtul cu un idol sexy de la Hollywood. Mai fuseseră și alte cuceriri în palmaresul ei, își aminti Seth. Un senator al Statelor Unite, un scriitor de succes, artistul care îi pictase portretul, starul rock care, după cum se zvonea, încercase să-și ia viața când ea îl părăsise.

Dăduse papucii multor bărbați în scurta ei viață. Grace Fontaine era moartă la douăzeci și șase de ani. Și era datoră lui să afle nu doar cum se întâmplase, ci și cine săvârșise crima. Și de ce. Deja urmărirea o pistă în ceea ce privește motivul. Celei Trei Stele ale lui Mithra – diamante albastre valorând o avere –, gestul impulsiv și disperat al unui prieten și lăcomia.

Seth se încruntă în vreme ce rătăcea prin casa goală, înșirându-și în minte evenimentele care îl aduseseră în acest loc, în acest punct. Pentru că fusese interesat de mitologie încă din copilărie, știa câte ceva despre cele Trei Stele. Erau legendare, și fuseseră odată grupate într-un triunghi de aur care fusese ținut în mâinile unei statui a zeului Mithra.

O piatră pentru dragoste, își aminti el detaliile în timp ce urca scara circulară spre etaj. Una pentru cunoaștere și ultima pentru generozitate. Privind lucrurile din punct de vedere mitologic, oricine deținea Stelele dobânda puterea zeului. Și nemurirea. Ceea ce, din punct de vedere logic, era o absurditate, desigur. Nu era totuși ciudat că visase recent pietre albastre, sclipitoare – medită el – un castel întunecat, învăluit în ceață, o cameră cu aur scânteietor? Și un bărbat cu ochii palizi ca moartea, se gândi el, încercând să limpezească detaliile încețoșate. Și o femeie cu chip de zeiță... Și propria lui moarte violentă.

Seth înlătură iute senzația tulburătoare care însoțea amintirea frânturilor de vis. El avea acum nevoie de fapte, esențiale, logice. Iar adevărul era că trei diamante albastre, estimate la undeva peste o sută de carate fiecare,

valorii răscumpărarea a șase regi. Iar cineva și le dorea, și nu îl deranja să ucidă ca să pună mâna pe ele.

Cadavrele începeau să se adune ca lemnele de foc, se gândi el, trecându-și mâna prin părul lui închis la culoare. În ordinea morții, primul fusese Thomas Salvini, co-proprietar al firmei Salvini - experții în pietre prețioase care fuseseră angajați de Institutul Smithsonian pentru a verifica și a evalua cele trei pietre. Dovezile trimiteau spre faptul că verificarea și evaluarea nu fuseseră suficiente pentru Thomas Salvini sau fratele său geamăn, Timothy. Peste un milion în bani gheață arăta că ei avuseseră alte planuri... și un client care își dorea Stelele pentru el însuși.

La acestea se adăuga declarația dată de o anume Bailey James, sora vitregă a fraților Salvini și martoră la fraticid. Un gemolog cu o reputație impecabilă, ea susținea că descoperise planurile fraților ei vitregi de a copia pietrele, de a vinde originalele și de a fugi din țară cu profitul. Și se dusese singură să-și înfrunte frații, se gândi el, clătînând din cap. Fără să contacteze poliția. Hotărâse să-i descurajeze după ce expediasse două pietre celor mai bune două prietene ale sale, separându-le pentru a le proteja. Seth oftă ușor gândindu-se la mințile misterioase ale civililor. Ce-i drept, plătise pentru impulsivitatea ei. Dăduse peste o crimă violentă, abia scăpând ea însăși cu viață, iar amintirea despre incident și tot ce se întâmplase înaintea lui îi rămăsese blocată zile întregi în minte.

Păși în dormitorul lui Grace, iar ochii lui cu nuanțe aurii și pleoapele grele de oboseală cercetară calm camera prin care se scotocise cu brutalitate.

Oare mersese Bailey James la poliție măcar atunci? Nu, alesese un detectiv particular, direct din cartea de telefoane. Seth își țuguie buzele de iritare. Avea foarte puțin respect și nici un pic de admirație pentru detectivi particulari. Fusese un noroc chior să dea peste unul relativ decent, recunoscuse el. Cade Parris nu era atât de rău ca majoritatea și reușise - prin și mai mult noroc chior, Seth era sigur de asta - să descopere o pistă. Și aproape că fusese omorât pe parcurs. Ceea ce îl aduse

pe Seth la a
mort, la fel
prea mult pe
cu un cuțit,
crea un mare

Și, în vâlt
de săptămân
a lui Bailey J
compense. În
riorizare, Set

M.J. O'Le
Și tot el va fi
mes, că priet
considera că

O'Leary d
pă-amiaza, sp
pense Jack D
și însoțitorul
inclusiv trei c

Seth se gâr
cauțiuni, care
du-i drept slu
se ocupa și c
pe M.J. se pa
de-a lui, așa i
ghinion nemi
alunecos din
un impas.

Grace Fon
îi va spune ca
cu toate acest
metru cu cent
Urma să fie m
punsurile. El
cu generozitat

Seth Bucha
polițiști din fa
la gradul de lo
pentru acest t
mântătoare și

pe Seth la a doua moarte. Timothy Salvini era acum mort, la fel ca fratele său. Nu putea să-l învinovătească prea mult pe Parris pentru că se apăraseră de un bărbat cu un cuțit, dar eliminarea celui de-al doilea Salvini crea un mare impas.

Și, în vârtoarea evenimentelor prilejuite de sfârșitul de săptămână de sărbătoare de 4 Iulie, cealaltă prietenă a lui Bailey James fugise împreună cu un vânător de recompense. Într-unul dintre rarele lui momente de exteriorizare, Seth se frecă la ochi și se rezemă de tocul ușii.

M.J. O'Leary. În curând o va interoga personal. Și tot el va fi acela care le va anunța, pe ea și pe Bailey James, că prietena lor, Grace, era moartă. Din principiu, considera că ambele sarcini erau de datoria lui.

O'Leary deținea a doua Stea și, încă de sâmbătă după-amiază, spălase putina alături de vânătorul de recompense Jack Dakota. Deși nu era decât luni seara, M.J. și însoțitorul ei reușiseră să mai câștige câteva puncte, inclusiv trei cadavre.

Seth se gândi la dezagreabilul și nesăbuitul garant de cauțiuni, care nu doar că îl păcălise pe Dakota oferindu-i drept slujbă sarcina falsă de a i-o preda pe M.J., dar se ocupa și de șantaj. Asasinul plătit care o urmărise pe M.J. se pare că fusese implicat în vreo escrocherie de-a lui, așa încât îl omorâse. Apoi avusese parte de un ghinion nemaipomenit în timp ce înainta pe un drum alunecos din cauza ploii. Și astfel, el se alesese cu încă un impas.

Grace Fontaine era probabil a treia. Nu era sigur ce îi va spune casa ei goală, plină de obiecte răvășite. Dar, cu toate acestea, avea să o cerceteze în totalitate, centimetru cu centimetru și pas cu pas. Acesta era stilul lui. Urma să fie meticulos, să fie atent și avea să găsească răspunsurile. El credea în ordine, credea în legi. Credea, cu generozitate, în justiție.

Seth Buchanan făcea parte din a treia generație de polițiști din familia sa și urcase în ierarhia profesională la gradul de locotenent datorită unei abilități înnăscute pentru acest tip de muncă, a răbdării aproape înspăimântătoare și a obiectivității de neîntrecut. Bărbații din

subordinea lui îl respectau - unii se temeau de el, în secret. Era cât se poate de conștient că era numit Robotul și nu se simțea insultat de poreclă. Emoția, dispozițiile, mahnirea și vina de care se puteau lăsa cuprinși civilii nu aveau loc în meseria lui. Dacă oamenii îl considerau distant, ba chiar rece și controlat, el privea acest lucru ca pe un compliment.

Rămase pentru un timp în pragul ușii, privindu-și reflexia din oglinda cu ramă de mahon aflată în partea opusă a încăperii spațioase. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu mușchii tonificați, ca de oțel, ghicindu-se sub sacoul de culoare închisă al costumului. Își desfăcuse cravata pentru că era singur, și părul lui închis la culoare era ușor dezordonat pentru că-și trecuse degetele prin el. Era un păr des, ușor ondulat. Și-l dădu pe spate, lăsând la vedere fața serioasă cu maxilar pătrat și pielea arsă de soare. Își spărsese nasul cu mulți ani în urmă, pe când purta uniformă, detaliu care îi conferea un aer de asprime. Avea o gură puternică, fermă, și zâmbea rar. Ochii lui, aurul întunecat al unei picturi vechi, erau imperturbabili sub sprâncenele negre, drepte.

Pe o mână, cu palma lată, purta inelul care fusese al tatălui său. Avea gravate cuvintele „Fă-ți datoria” și „Protejează”. El își lua în serios ambele îndatoriri.

Aplecându-se, ridică o bucată de mătase roșie care fusese aruncată pe un munte de haine împrăștiate, îngrămădite pe covorul Aubusson. O prinse ușor cu vârfurile bătătorite ale degetelor. Cămașa de noapte din mătase roșie se potrivea cu halatul scurt pe care îl purta victima, se gândi el.

Voia să se gândească la ea doar ca la o victimă, nu ca la femeia din portret, și cu siguranță nu ca la femeia din acele vise noi și tulburătoare care îi întrerupeau somnul. Și era iritat că mintea lui se tot întorcea la fața aceea uluitoare - la femeia din spatele ei. Calitatea aceea era - fusese, se corectă el - parte din puterea ei. Acea capacitate de a intra în mintea unui bărbat până când acesta devenea obsedat de ea. Ar fi fost irezistibilă, se gândi el, ținând încă în mână bucata de pânză. De neuitat. Periculoasă.

Oare își pusese pe ea bucățica aia scurtă de mătase pentru un bărbat? se întrebă el. Așteptase pe cineva... pentru o seară de intimități pasionale? Și unde era a treia Stea? Musafirul ei neașteptat o găsisse, o luase? Sei-ful din biblioteca de la parter fusese spart și golit. Părea logic ca ea să fi păstrat ceva de valoare în altă parte. Cu toate acestea, căzuse de acolo, de sus.

Alergase? O fugărise? De ce îl lăsase să intre în casă? Încuietorile rezistente de la uși nu fuseseră forțate. Oare fusese atât de neglijentă, de nechibzuită, încât să deschidă ușa unui străin fără să aibă pe ea nimic altceva decât un halat din mătase? Sau îl cunoștea?

Poate că se lăudase cu diamantul, chiar i-l arătase. Lăcomia luase locul pasiunii? O ceartă, apoi o încăierare. O luptă, o cădere. Apoi răvășirea casei, drept acoperire. Era o posibilitate, hotărî el. Avea agenda ei groasă, cu adrese, la parter, și urma să parcurgă fiecare nume în parte. La fel cum tot el și echipa pe care o crease vor cerceta casa goală din Potomac, Maryland, centimetru cu centimetru.

Dar acum trebuia să se întâlnească cu niște oameni. Să dea de știre despre tragedie și să pună detaliile cap la cap. Va trebui să-i ceară unei prietene de-a lui Grace Fontaine sau unui membru al familiei sale să vină și să identifice în mod oficial cadavrul. Regreta, mai mult decât și-ar fi dorit, că oamenii care ținuseră la ea trebuiau să se uite la fața aceea distrusă.

Lăsă să-i cadă din mână cămașa de mătase, aruncă o ultimă privire asupra camerei, cu patul ei uriaș și florile călcate în picioare, și sticlele vechi, drăgălașe, împrăștiate pe jos, care străluceau precum niște pietre prețioase. Deja știa că parfumul din încăpere îl va bântui, la fel cum o va face și fața aceea perfectă, frumos pictată în ulei, din camera de la parter.

Era beznă afară când se întoarse. Nu era neobișnuit pentru el să-și petreacă multe ore, până târziu, la un caz. Seth nu avea o viață personală în afara locului de muncă și nu căutase niciodată să-și facă una. Femeile cu care se întâlnea pentru a socializa sau pentru a ieși

52

la o familie erau selectate cu grijă, datorită promisiunii
Măgăreanu trebuia să poată rezolva obligațiile prezentate.
de laudă lui de muncă și să se poată realiza o viață. Pe
măgăreanu de timp, energie și suferință pentru că, cum
le cunoștea de timp, energie și suferință pentru că, cum
simțea, așa putea de neîncredere, bunăvoință, că
simțea, de la familie cum se simțea neîncredere. Așa că
simțea, de la familie cum se simțea neîncredere. Așa că
simțea, de la familie cum se simțea neîncredere. Așa că

Era conștient că nu putea face prea multe mai, la bu-
cul erorii. Ar fi trebuit să fie la biroul lui - sau, cel pu-
țin, să găndească, să fi mers acasă doar ca să-și lămpăieze
gândurile. Dar el fusese tras înapoi de această lucrare
monstruă, din cele două etaje din lemn și ulei și aer
scurt. O chipul din portret.

Într-o zi, după ce s-a trezit, a găsit în fața ușii sale un bărbat tânăr, înalt, cu părul negru și ochii albaștri. Bărbatul îl privea cu o privire curioasă și îi zâmbea ușor. El se numea Mihail și era un student la o universitate din Moscova. El venise să viziteze pe un prieten care locuia în aceeași casă cu el. Mihail se uitase la casa lui și se îndrăgise de ea. El se îndrăgise de ea pentru că era atât de frumoasă, atât de curată și atât de confortabilă. El se îndrăgise de ea pentru că era atât de micuță, atât de dulce și atât de plină de viață. El se îndrăgise de ea pentru că era atât de apropiată de el, atât de aproape de inima lui și atât de aproape de sufletul lui. El se îndrăgise de ea pentru că era atât de frumoasă, atât de curată și atât de confortabilă. El se îndrăgise de ea pentru că era atât de micuță, atât de dulce și atât de plină de viață. El se îndrăgise de ea pentru că era atât de apropiată de el, atât de aproape de inima lui și atât de aproape de sufletul lui.

Camenii lui începuseră deja munca oboseitoare de cerceta cartierul din ușa în ușa. În speranța că cineva într-o altă casă mare și elegantă, ar fi auzit sau ar fi văzut ceva. Medicul legist se mișca încet - lucru de înțeles în reaminti Seth. Era sărbătoare, iar personalul era redus la minimum. Rapoartele oficiale dărau ceva mai mult. Din rapoartele sau lipsa lor nu-i dădeau pace în nimic revenea, inevitabil, spre portretul aflat deasupra candelor din teracotă.

Grace Fontaine fusese iubită. El subestimase puterea ei la care putea ajunge prietenia. Dar văzuse adâncimea și acea mahnire șocată și sfâșietoare pe fețele celor două femei de la care tocmai plecase. Era se o legătură între Bailey James, M.J. O'Leary și Grace care era cea mai puternică din câte văzuse el vreodată. Regreta - iar el rareori avea regrete - că trebuia să dea vestea atât de direct. „Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.” Cuvinte pe care poliștii le spuneau pentru a atenua durerea morții cu care ei se luptau seră deja - desori violentă, întotdeauna neașteptată.

El roștise acele cuvinte, așa cum o făcuse prea des în trecut, și le văduse pe femeia blondă fragilă și pe cea roșcată cu ochii de pălăie pur și simplu distimate, sprijinindu-se una de cealaltă, pur și simplu se simțiseră distruse.

Nu fusese nevoie ca bărbați care se enjauă în apărarea femeilor să îi spună să le lase singure în suferința lor. Nu urma nici o întrebare, nici o declarație, nici un răspuns în seara aceea. Nimeni din ce ar fi putut spune sau face nu avea să treacă de acea cortină groasă de durere. Grație Fontaine fusese iubită, se glândi el încă o dată, uitându-se în ochii aceluia albaștri, spectaculoși. Nu pur și simplu dorită de bărbați, ci iubită și de două femei. Ce era dincolo de acei ochi, ce se ascundea dincolo de chipul acela, care meritase acel sentiment de încredere?

- Care naiba ai fost tu? murmură el, primind drept răspuns zâmbetul îndrăginei și ademenitor. Ești prea frumoasă să fi reală. Prea conștientă de propria frumusețe ca să fi delicată.

Vocea lui groasă, răgușită de oboseală, răsună în casa goală. Își strecură mâinile în buzunare și se balană pe călcâie.

- Prea moartă ca să-ți pese.

Și, deși întoarse spatele portretului, avea sentimentul nefiresc că acesta îl urmărea. Îl măsura din priviri. Încă mai avea de luat legătura cu rudele ei apropiate, cu mătușa și unchiul din Virginia care o crescuseră după moartea părinților ei. Mătușa își petrecea vara într-o vilă din Italia și în seara aceea nu putea fi contactată.

Vile în Italia, medită el, diamante albastre, portrete în ulei deasupra semineelor din teracotă de culoarea safirului albastru. Era o lume aflată foarte departe de educația lui serioasă, de clasă mijlocie, și de viața pe care o dusesese de-a lungul carierei lui. Dar el știa că violența nu avea preferați.

În cele din urmă, el se va întoarce în casa lui cea mică și neluasemnată de pe terenul comparabil cu o marcă poștală, înghesuită lângă alte duzini de case mici și neluasemnate. Va fi goală, deoarece el nu găsește nici o femeie care să-l impresioneze și să fie dispusă să împartă

cu și chiar și acel spațiu mic, privat. Dar casa lui va fi acolo pentru el: iar casa aceea, cu tot lemnul ei lucios și uțele de mări păroși de oică strălucitoare, peșniș în panta, pînă scîlcișoare și năfigurile dichitate, nu le protejase stăpîna.

Oculi conturul bine marcat pe podea și poartă din nou pe scări. Era pînă, recunoștea acest lucru. Și cel mai bun remediu ca să se liniștească din nou era munca.

Se gîndi că, poate, o femeie cu o viață atît de bogată în evenimente cum avusese Grace Fontaine ar fi notat acele evenimente - și sentimentele ei față de ele - într-un jurnal. Lucra în tăcere, cercetînd cu atenție din mîinor, stîind foarte bine că era ca prîna în căpșoi în acel parfum safocant pe care ea îl lăvasse în ulei. În scosă cravată și-o îndesă în burunat. Greutatea armă sale, prîna confortabil în hamul de pe umăr, era în adevărat parte din el și trecea neobservată.

Caută prin sertare fără reținere, deși erau în mare parte goale acum, cînd conținutul lor era imprăștiat pe cameră. Caută pe sub ele, în spatele lor și sub saltea. Se gîndi, fără nici o legătură cu chestiunea, că femeia avusese suficiente haine cît să îmbrace o echipă nouă roasă de modele și că avusese o aplecare spre matriale fine. Mătase, cașmir, satin, lînă țesută fin. Colce îndrămețe. Culori ca de bijuterii, cu o înclinare spre nuanțe de albastru. Cu asemenea ochi, se gîndi el, pe măsura ce aceștia se strecurau înapoi în mîntea lui, de ce nu?

Se surprinse întrebându-se ce timbru avusese vocea ei. Oare se potrivea cu chipul acela senzual? Fusese rășă și joasă, un murmur încă o dată ademenitor pentru un bărbat? El și-o imagina astfel, o voce la fel de mîterioasă și de senzuală precum parfumul care peria în aer.

Corpul i se potrivea cu chipul, cu parfumul, se gîndi el, pînă în enormul ei dressing. Bineînțeles, ea se tase natura în direcția aceea. Iar el se întreba de ce o femeie s-ar simți îndemnată să adauge silicon corpului ei ca să ademenească un bărbat. Și ce fel de bărbat

cu criminalul că un bob de mazăre ar prefera apă-ceroa la locul unor forme naturale. El prefera onestitatea la femei. Era insistent în privința onestității. Ceea ce, presupunea el, era unul dintre motivele pentru care trăia singur. Analiză cu atenție hainele care încă mai atârneau pe umerase și lecurvingă. Chiar și criminalul își pierduse răbdarea aici, din câte se părea. Umerasele erau trase în spate, astfel că hainele erau înghemuite una în-alta, dar el nu se deranjase să le scoată pe toate afară.

Seth estima numărul de pantofi undeva la peste două sute, iar un perete cu rafturi fusese în mod evident conceput pentru a depozita gențile. Acestea, în toate formele, mărimile și culorile imaginabile, fuseseră smulse de la locurile lor, rupte și scotocite. Și mai era încă un dulap, pentru alte obiecte de îmbrăcăminte - pulovere, căște. Gablonturi. Seth își imagina că ea avusese și suficiente bijuterii din metal prețios. Unele dintre ele fuseseră cu siguranță în seiful de jos, care acum era gol. Iar ea probabil că avusese o casetă de valori la vreo bancă. Acea să verifice dimineață la prima oră.

Îi plăcuse muzica, se gândi el, observând boxele fără fir. Văzuse difuzoare în toate încăperile din casă, și fuseseră CD-uri, chiar și albume vechi, împrăștiate prin camera de zi de la parter. În această privință, avusese gusturi variate. Totul de la Bach la B-52's.

Oare petrecuse multe nopți singură? se întreba el. Ascultând muzică în toată casa? Se ghemuise vreodată în fața celui șemineu elegant cu una dintre sutele de cărpi care căptușeau pereții bibliotecii ei? Cuibărită pe canapea, își imagina el, purtând acea cămașă de noapte roșie, scurtă, cu picioarele ei superbe, strânse. Un pahar de coniac, muzica în surdina, lumina stelelor revărsându-se prin ferestrele din acoperiș.

Vedea totul foarte limpede. Și-o imagina cum își ridică privirea, își dădea în spate părul care îi cădea peste fața uluitoare și își atcuia buzele ispititoare în timp ce îl prindea privind-o. Punea cartea deoparte, întindea mâna în semn de invitație, scotea acel murmur slab, răgușit, chicotind în timp ce îl trăgea în jos alături de ea.

Agresiv și plin de avară gustul. Pentru că
într-o clipă și se opri un moment pentru a
măsură mărimea lucrărilor a poluării. Moartă sau vie, femeia
era o victimă, conștientă el. Și blutându-l
de sânge, arăta că fi fost de exagerat, păreau că
alunga și mai mult intensitate puterii ei.
Iar el se pierde în timp. Căcerea cel mai tare
în spate în timp ce se ridică. Cerceta cel mai tare
buna cu stăruință regulilor și a procedurii. Trebuia
se mura, săl presare pe medicul legii, să trase pe
se a obține o ceră aproximativă a decedului. Trebuia
se mura să mure la numerele de telefon din
victimă. Trebuia să iasă din această casă care
a acasă femeie. Total emana mirosul ei. Și să era
putre de ea, hotet el, până când era sigur că putea
păi în fră proiectule imagine neobișnuită.

Sădit pe el brași, iritat de propria deviere de la
rău strictă, se îndreptă spre ușa dormitorului. Tocmai
pornise în jos pe scara interioară, când o mișcare îi
se arăta. Dădu să-și ia arma. Dar era deja prea târziu
pentru așa ceva. Foarte încet, își coborî mâna, rămânând
unde era și se uită în jos. Nu arma automată îndrepta
tut spre inima lui îl făcuse să încremenească. Ci
răd că era pinută, nemișcată ca o stâncă, de mâna
femeii moarte.

- Ei bine, spuse femeia moartă, pășind în fața
haloul de lumină creat de candelabrul din fața
Cu siguranță ești un hoț dezordonat și prost. Ochi
acea jocat de albaștri îl priveau țintă. Ce-ar fi să
dai un motiv bun pentru care nu ar trebui să-ți
gaură în cap înainte să chem poliția?

Pentru o fantomă, corespundea perfect fanteziei
de mai devreme. Vocea era un murmur, fierbinte și
gătit, și uluitor de viu. Și pentru cineva recent după
dintre cei vii, avea în obraji o roșeață foarte caldă, din
cauza accesului de furie. Mintea lui Seth se bloca
Dar acum tocmai o făcuse. Vedea o femeie vioasă, într-
mânăta ca pentru o defilare pe podium, în mânăta
cu bijuterii sclipându-i la urechi și un pistol argintiu
lucios, în mână.

Se trase brusc înapoi, cu toate că nu lăsa să se vadă nici o urmă de poc sau sfert când îi îndeplinea cererea cu un răspuns serios.

- Sunt de la poliție.

Își arcură buchele, într-o expresie plină de sarcasm.

- Bineînțeles că ești, frumuseule. Cine altcineva ar da grecoale unei case încuiate anului când nimeni nu este acasă, dacă nu un polițist care face marea de zel în sectorul lui?

- A trecut ceva vreme de când am fost polițist de pază. Mă numesc Buchanan. Locotenent Seth Buchanan. Dacă îți îndrești arma doar un pic mai în stânga inimii mele, am să îți arăt legitimația.

- Mi-ar plăcea grozav să o văd.

Urmărindu-l, ea mută încet țeara pistolului. Inima ei bătea ca un ciocan pneumatic, însoțită de un amestec de frică și furie, dar ea mai făcuse încă un pas lejer înainte, în timp ce el își vârî două degete în butonul. Legitimația părea cât se poate de reală, se gândi ea. Din câte putea vedea din documentul de identificare ce purta scutul auriu.

Și avea un presentiment de rău augur. O senzație și mai urâtă de ghem în stomac decât cea pe care o trăise când își oprise mașina pe aleea din fața casei și văzuse mașina ciudată și luminile arzând în interiorul casei ei goale.

Își mută din nou privirea de la legitimație, în sus, spre ochii lui. La naiba! Chiar că arăta mai mult a polițist decât a escroc, hotărî ea. Foarte atrăgător, într-un fel serios, conformist. Bine făcut, lat în umeri și îngust la șolduri, părea disciplinat fără milă. Ochii aceia, reci și limpezi, căprui-aurii, care păreau să vadă totul dintr-o dată, aparțineau fie unui polițist, fie unui criminal. Oricare ar fi fost situația, aparțineau unui tip de om periculos, își imagină ea.

De obicei, oamenii periculoși i se păreau atrăgători. Dar, în acest moment, pe măsură ce înțelegea ciudățenia situației, starea ei de spirit nu era prea receptivă.

- Bine, Buchanan, locotenent Seth, ce-ar fi să-mi spui ce cauți în casa mea. Se gândi la ce avea în poșetă - ceea

ce Bailey îi trimisese doar cu câteva zile înainte - și simți că senzația aceea tulburătoare din stomac se intensifica. „Care o fi problema?” se întreabă ea. „Și cum anume ies din ea cu un polițist care mă tulbură cu privirea?” Ai și un mandat de percheziție pe lângă insigna aia? ceru ea să afle.

- Nu, nu am.

Seth s-ar fi simțit mai bine, considerabil mai bine, dacă ea ar fi pus arma jos. Dar ea părea mulțumită să o țină în mână, ținând mai jos acum, nu mai puțin ferm, dar mai jos. Totuși, îi revenise stăpânirea de sine. Cu privirea ațintită asupra ei, el coborî restul scărilor și rămase în foaierul înalt, cu fața spre ea.

- Ești Grace Fontaine.

Ea îl urmări cum își îndeasă insigna înapoi în buzunar, în timp ce ochii aceia impenetrabili, de polițist, îi analizau chipul. „Îmi memorează trăsăturile”, se gândi ea, iritată. „Caută să-și întipărească în memorie orice semne distinctive. Dar ce naiba se petrece?”

- Da, eu sunt Grace Fontaine. Aceasta este proprietatea mea, casa mea. Și din moment ce te afli în ea, fără un mandat adecvat, îmi încalci proprietatea. Pentru că pare de prisos să chem un polițist, poate îmi voi suna doar avocatul.

Seth își înclină capul și, involuntar, prinse o adiere din parfumul ei de sirenenă. Poate că acesta și faptul că îi simțise efectul instantaneu și nedorit asupra organismului îl făcu să vorbească fără să gândească:

- Ei bine, domnișoară Fontaine, arăți al naibii de bine pentru o femeie moartă.

capitolul 2

Ea răspunse făcând ochii mici și arcuindu-și o sprânceană.

- Dacă asta e vreun fel de banc polițist, mă tem că va trebui să traduci.

Îl enerva că înțelesese greșit remarca lui. Nu se purtase ca un profesionist. Precaut, el ridică încet o mână, aplecând țeava pistolului mai spre stânga.

- Te superi? spuse el, apoi, repede, înainte ca ea să poată fi de acord, el răsuci arma luându-i-o din mână și scoase încărcătorul.

Nu era momentul să întrebe dacă avea permis de port armă, așa că pur și simplu îi dădu înapoi pistolul gol și-i puse încărcătorul în buzunar.

- Este cel mai bine să ții amândouă mâinile pe armă, spuse el lejer, și cu un aer atât de serios, încât ea bănuia că atitudinea ascundea amuzamentul. Și dacă vrei să o păstrezi să nu stai niciodată atât de aproape.

- Mulțumesc mult pentru lecția de autoapărare. În mod evident iritată, ea își deschise geanta și aruncă arma înăuntru. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebarea inițială, domnule locotenent. Ce cauți în casa mea?

- A avut loc un incident, domnișoară Fontaine.

- Un incident? Altă glumă de interior de-a polițiștilor? Ea expiră cu putere. S-a produs o spargere? întrebă ea, și pentru prima dată își desprinsе privirea de la bărbat și aruncă o privire dincolo de el, în foaier. Un jaf? adăugă ea, apoi zări un scaun răsturnat și câteva vase sparte, prin arcada care dădea spre camera de zi.

Înjurând, se împinse să-și croiască drum pe lângă el. El o prinse cu mâna de braț, încercând s-o oprească.

- Domnișoară Fontaine...

- Ia mâna de pe mine, se repezi ea, întrerupându-l. Asta e casa mea.

El nu-și slăbi strânsoarea.

- Sunt conștient de asta. Când a fost, cu exactitate, ultima dată când ai fost acasă?

- Am să-ți dau o afurisită de declarație după ce vād ce lipsește.

Reuși să mai facă încă doi pași și observă, după dezordinea din camera de zi, că nu fusese un jaf curat sau organizat.

- Ei bine, au făcut o treabă bună, nu-i așa? Cei de la firma de curățenie vor fi de-a dreptul nefericiți. Se uită în jos spre degetele lui Seth care încă îi țineau

cu fermitate brațul. Îmi verifici starea bicepsilor, domnule locotenent? Îmi place să cred că sunt fermi.

- Tonusul dumentale muscular e foarte bun.

Din câte o putea observa în pantalonii largi, subțiri, de culoarea fildeşului, părea mai mult decât foarte bun.

- Aș vrea să-mi răspunzi la întrebare, domnișoara Fontaine. Când ai fost acasă ultima dată?

- Aici?

Oftă și ridică unul din umerii ei eleganți. Mintea ei se învârtea în jurul detaliilor enervante cu care te confruntai în urma unui jaf. Să-și sune agentul de asigurări, să depună o plângere, să dea declarații.

- Miercuri după-amiază. Am plecat din oraș pentru câteva zile.

Era mai tulburată decât voia să recunoască din cauza faptului că locuința ei fusese jefuită în absența ei. Lucrurile ei fuseseră atinse și luate de străini. Dar îi strecură o privire pe sub gene, zâmbind.

- N-ai de gând să iei notițe?

- Ba da, chiar voi lua. În scurt timp. Cine stătea în casă în absența dumentale?

- Nimeni. Nu țin să las oameni în casă atunci când sunt plecată. Acum, dacă mă scuți...

Își trase brațul cu o smucitură rapidă, puternică, și porni cu pași mari prin foaiet și pe sub arcadă.

- Dumnezeule! Mânia o cuprinse prima, rapidă și intensă. Voia să lovească ceva cu piciorul, indiferent dacă era deja rupt și distrus. Chiar a fost nevoie să spargă ceea ce nu au cărat afară? murmură ea. Se uită în sus, văzu balustrada ruptă și înjură din nou. Și ce dracu' au făcut acolo sus? Un sistem bun de alarmă e vând de mare ajutor dacă cineva poate pur și simplu să...

Se opri din înaintare, parcă pierzându-și vocea când văzu conturul trasat pe podeaua strălucitoare din lemn de castan. În timp ce se uita într-acolo, incapabilă să-și smulgă privirea, sângele i se scurse din obraji, lăsându-i dureros de reci și rigizi. Rezemându-se cu o mână de spătarul canapelei pătate, ca să nu-și piardă echilibrul, se uită lung la contur, la strălucirea de diamant

a sticle

care se

- C

Ea

Golul

căldu

o top

- C

- I

dum

În

nu r

-

rea

F

dea

și t

me

dir

râr

în

on

di

ar

in

ar

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

in

a sticlei sparte care fusese măsuta ei de cafea și la sticlele care se uscaseră într-o baltă închisă la culoare.

- Ce-ar fi să mergem în living? spuse el liniștit.

Ea își smuci umerii înapoi, deși el nu o atinsese. Golul din stomacul ei era umplut cu gheață, și fiorii de căldură care o străbăteau nu reușeau în nici un fel să o topească.

- Cine a fost ucis? ceru ea să afle. Cine a murit aici?

- Până acum câteva minute, se presupunea că dumneata.

Închise ochii, vag îngrijorată de faptul că începea să nu mai vadă limpede imaginile.

- Scuză-mă, spuse ea, destul de clar, și traversă încăpea cu picioarele amorțite.

Ridică o sticlă de coniac care zăcuse răsturnată pe podea, băjbâi să deschidă o vitrină pentru a-și lua un pahar și turnă cu generozitate. Luă prima înghițitură ca pe un medicament. Seth își putu da seama de lucrul acesta din felul în care ea dădu conținutul pe gât, cutremurându-se, puternic, de două ori. Nu îi readuse culoarea înapoi în obraji, dar el presupuse că îi provocase un șoc organismului ei suficient de mare încât să funcționeze din nou.

- Domnișoară Fontaine, cred că ar fi mai bine dacă am vorbi despre asta într-o altă cameră.

- Sunt bine.

Dar vocea ei era ciudată. Bău din nou înainte de a se întoarce spre el.

- De ce-ai crezut că am fost eu?

- Victima era în casa dumitale, îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Se potrivea cu descrierea generală. Fața ei a fost... distrusă de cădere. Avea aproximativ înălțimea și greutatea potrivite, vârsta, coloritul dumitale.

Coloritul ei, se gândi Grace, simțind un un val de ușurare uimitoare. Înseamnă că nu era vorba de Bailey sau de M.J.

- Nu am avut nici un oaspete acasă cât am fost plecată. Inspiră adânc, știind că pe-acolo pe undeva se afla calmul, numai dacă ar fi putut ajunge la el. Habar n-am

cine era femeia aceea, dacă nu cumva a fost unul dintre hoți. Cum a...

Grace privi din nou în sus la balustrada ruptă, la marginile ascuțite ale lemnului.

- Mai mult ca sigur a fost împinsă.

- Lucrul acesta încă nu s-a stabilit.

- Sunt sigură că a fost împinsă. Eu nu te pot ajuta cu privire la cine a fost tânăra, domnule locotenent. Având în vedere că nu am o soră geamănă, nu pot decât să...

Se opri, pierzându-și, pentru a doua oară, culoarea din obraji. Acum mâna ei liberă se încleștă într-un pumn care-i apăsă puternic abdomenul.

- O, nu. O, Doamne!

El înțelese și nu ezită.

- Cine era?

- Eu... Putea să fi fost... A mai stat aici înainte, în timp ce eram plecată. De asta nu mai obișnuiesc să las o cheie de rezervă afară. Totuși, poate își făcuse o copie. Nu i s-ar fi părut nimic nefiresc într-un asemenea gest. Întorcându-și privirea de la forma desenată, merge se înapoi printre resturi și se așază pe brațul canapelei. O verișoară.

Grace sorbi din nou din coniac, încet, lăsându-l să răspândească, încă o dată, căldură în trupul ei.

- Melissa Bennington. Ba nu, cred că și-a luat înapoi numele de Fontaine în urmă cu câteva luni, după divorț. Nu sunt sigură. Își trecu o mână prin păr. Nu am fost destul de interesată cât să fiu sigură de un asemenea detaliu.

- Semăna cu dumneata?

Ea îi oferă un zâmbet slab, lipsit de amuzament.

- Misiunea Melissei era să fie ca mine. La început mi s-a părut un lucru ușor măgulitor, dar am ajuns în cele din urmă să cred că era ușor enervant. Iar în ultimii ani, mi se părea de-a dreptul patetic. Presupun că exista o asemănare de suprafață. Ea a amplificat-o. Și-a lăsat părul să crească, l-a vopsit în culoarea mea. Există o oarecare diferență în conformația corpului, dar ea... a amplificat și asta. Făcea cumpărături la aceleași magazine, mergea la aceleași saloane. Alegea aceiași bărbai.

Am c
simț
pe to
jos, s
prim

- I
- I

noșt
se ri
că e
dum
Un

-
pen
du-i
să f

pre
I
in

o r

in

ur

na

ze

m

d

r

t

v

Am crescut împreună, mai mult sau mai puțin. Ea a simțit întotdeauna că eu primesc partea mai bună, pe toate planurile. Se forță să se uite înapoi, privi în jos, și simți un val de durere și milă. Se pare că am primit, și de data asta.

- Dacă cineva nu te cunoștea bine, te putea confunda?

- La o privire trecătoare, presupun că da. Poate o cunoștință obișnuită. Nimeni care... Se opri din nou și se ridică în picioare. Crezi că cineva a ucis-o crezând că eram eu? A confundat-o cu mine, așa cum ai făcut dumneata? Asta e absurd. A fost o spargere, un jaf. Un accident groaznic.

- Este posibil. Seth își scoase în cele din urmă agenda pentru a nota numele verișoarei. Privi în sus, întâlnindu-i privirea. Este, de asemenea, mai mult decât posibil să fi venit cineva aici, să o confunde cu dumneata și să presupună că aveai cea de-a treia Stea.

Era pricepută, hotărî el. Abia dacă se zărise o pâlpăire în ochii ei, înainte de a minți.

- Nu am idee despre ce vorbești.

- Ba da. Și dacă nu ai mai fost acasă de miercuri, încă o mai ai.

Se uită în jos, la geanta pe care ea continua să o țină în mână.

- În general, eu nu port stele în poșetă, îi răspunse cu un zâmbet nesigur în colțul gurii. Dar e un gând minunat, aproape poetic. Acum, sunt foarte obosită...

- Domnișoară Fontaine. Tonul lui era clar și rezervat. Victima aceasta este al șaselea cadavru de care m-am ocupat astăzi și care are legătură cu acele trei diamante albastre.

Mâna ei îi prinse rapid brațul.

- M.J. și Bailey?

- Prietenele dumitale sunt bine.

Simți că strânsoarea ei pierde din intensitate.

- Au avut un sfârșit de săptămână și o sărbătoare plină de evenimente. Deși toate acestea ar fi putut fi evitate dacă ele ar fi contactat poliția. Într-un fel sau altul, eu voi avea parte de cooperarea dumitale acum.

Ea își dădu părul pe spate.

- Ele unde sunt? Ce-ai făcut, le-ai aruncat într-o celulă? Avocatul meu le va scoate de-acolo și te va da la o parte înainte ca să termini de recitat avertismentul Miranda.

Se îndreptă spre telefon și văzu că nu se afla pe masa în stil Queen Anne.

- Nu, nu sunt într-o celulă.

Îl întărâta felul în care ea se apuca de treabă, modul în care se mobiliza, gata să încalce regulile.

- Îmi imaginez că îți organizează înmormântarea chiar în momentul ăsta.

- Îmi organizează... Ochii ei uluitori oglindiră o neliniște uriașă. O, Doamne, le-ai spus că am murit? Cred că sunt moartă? Unde sunt acum? Unde-i nenorocitul ăla de telefon? Trebuie să le sun.

Se ghemui să scotocească prin mormanele de lucruri, împingându-l când el o luă din nou de braț.

- Nu sunt acasă, nici una din ele.

- Ai spus că nu sunt la închisoare.

- Și nu sunt.

Seth își dădu seama că nu va obține nimic de la ea, până când nu-i va fi satisfăcut curiozitatea.

- Te voi duce eu la ele. Apoi vom clarifica chestiunea aceasta, domnișoară Fontaine. Îți promit.

Grace nu scoase o vorbă în timp ce el o conduse cu mașina spre suburbiile îngrijite de la marginea Washingtonului. O asigurase că Bailey și M.J. erau bine, și instinctele ei îi spuneau că locotenentul Seth Buchanan nu zicea altceva decât adevărul. Faptele erau ocupația lui, la urma urmei, se gândi ea. Dar mâinile ei tot erau împreunate într-o încheștare care ajunsese să îi provoace durere. Trebuia să le vadă, să le atingă.

Deja simțea apăsarea sentimentului de vinovăție, pentru faptul că ele probabil o jeleau, când ea își petrecuse ultimele zile complăcându-se în nevoia de a fi singură, de a fi departe. De a fi în altă parte.

Ce li se întâmplase în acel sfârșit de săptămână prelungit? Oare încercaseră să o contacteze în timp ce ea nu era disponibilă? Era dureros de evident că diamantele

albastre pe care Bailey le evaluase pentru muzeu erau cauza tuturor neplăcerilor.

În timp ce imaginea conturului dezolant de pe podeaua din lemn de castan îi apăru fulgerător în minte, Grace se cutremură din nou. „Melissa. Biata, patetica Melissa.” Dar nu se putea gândi acum la asta. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la prietenele ei.

- Nu sunt rănite? reuși ea să întrebe.

- Nu.

Seth nu mai adăugă altceva, continuându-și drumul prin tumultul de lumini stradale și de faruri. Parfumul ei aluneca mătăsos în interiorul mașinii lui, tachinându-i simțurile. În mod voit, deschise geamul din dreptul lui și lăsă briza ușoară, umedă, să îl alunge.

- Unde ai fost în ultimele zile, domnișoară Fontaine?

- Departe. Obosită, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Este unul dintre locurile mele preferate.

Se îndreptă din nou și își înălță capul, când el o luă pe o stradă mărginită de copaci, apoi intră pe aleea unei case din cărămidă. Ea văzu un Jaguar strălucitor, apoi o mașină aflată într-o stare groaznică. Dar nici un automobil MG dichisit, nici o mașinuță practică.

- Mașinile lor nu sunt aici, începu ea, aruncându-i o privire acuzatoare și plină de neîncredere.

- Ba da, sunt.

Ea coborî și, ignorându-l, se grăbi spre ușa de la intrare. Bătu scurt, ca o femeie de afaceri, dar pumnul îi tremura. Se deschise ușa, și un bărbat pe care nu-l mai văzuse înainte o privi țintă. Ochii lui verzi, calmi, tresăriră din cauza șocului, apoi se încălziră încet. Zâmbetul lui strălucitor aproape o orbi.

Apoi întinse mâna și îi atinse ușor obrazul.

- Tu ești Grace.

- Da, eu...

- E absolut minunat să te cunosc. O luă în brațe - dintre care unul era proaspăt bandajat - cu o afecțiune atât de blândă, încât ea nici nu avu timp să-și dea seama că e surprinsă. Eu sunt Cade, murmură el, în timp ce privirea lui o întâlni pe a lui Seth, peste capul lui Grace. Cade Parris. Intră.

- Bailey, M.J.

- Sunt aici. Și vor fi foarte bine de îndată ce te vei vedea.

O luă de braț și-i simți tremurul rapid, intens. Dar în pragul ușii dinspre camera de zi, ea se opri și își puse mâna pe brațul lui. Înăuntru stăteau Bailey și M.J., cu privirea în altă parte și ținându-se de mână. Vocile lor erau scăzute, în vibrația lor oglindindu-se lacrimile ce le mânau ochii. Un bărbat stătea la mică distanță de ele, cu mâinile vârâte în buzunare și o expresie de neajutorare întipărită pe fața tumefiată. Când o văzu, ochii lui, ca ca norii în timpul furtunii, se îngustară, licărind. Apoi zâmbi. Grace inspiră o dată, cutremurându-se, apoi expiră încet.

- Ei bine, spuse ea cu o voce clară, fermă, este plăcut să știi că cineva ar plânge zdravăn după mine.

Amândouă femeile se întoarseră. Pentru o clipă, toate trei se priviră fix una pe cealaltă - trei perechi de ochi din care se revărsau lacrimi. Apoi, în fața lui Seth, toate se mișcară dintr-odată, ca o unitate, astfel încât graba cu care se năspustiră spre partea cealaltă a camerei, pentru a ajunge aproape, avea o grație feminină nefirească și incontestabilă. Apoi toate deveniră una, vocile și lacrimile lor amestecându-se într-o omogenitate caldă.

„Un triumfi“, se gândi el, încruntându-se. Cu trei puncte care constituiau un întreg. Precum triumfiul de aur care ținea unite trei pietre puternice, de o valoare inestimabilă.

- Cred că le-ar prinde bine să petreacă un timp singure, spuse Cade, calm, făcând un gest spre celălalt bărbat. Domnule locotenent?

O porni spre hol, ridicând din sprâncene când Seth ezită.

- Nu cred că vor pleca undeva tocmai acum.

Cu o ridicare a umerilor abia perceptibilă, Seth făcu un pas în spate. Le putea acorda douăzeci de minute.

- Am nevoie de telefonul tău.

- Este unul în bucătărie. Vrei o bere, Jack?

Al treilea bărbat rânji.

- Așa mai vii de-acasă.

- Amnezie, spuse Grace, la puțin timp după aceea.

Ea și Bailey erau cuibărite una lângă cealaltă pe canapea, iar M.J. stătea pe podea, la picioarele lor.

- Totul ți-a dispărut din minte?

- Totul.

Bailey o ținea strâns pe Grace de mână, temându-se să rupă legătura.

- M-am trezit într-o cameră mică și sordidă de hotel, fără memorie, cu mai mult de un milion bani gheață și diamantul. Am ales numele lui Cade din cartea de telefoane. Parris. Zâmbi vag. Nostim, nu-i așa?

- Vă voi duce în Franța, așa cum am stabilit, promise Grace.

- El m-a ajutat cu toate.

Căldura din tonul ei o făcu pe Grace să schimbe o privire rapidă cu M.J. Aveau să discute amănuntul acesta în detaliu, mai târziu.

- Apoi am început să-mi amintesc, puțin câte puțin. Pe tine și pe M.J., doar străfulgerări, chiar vă auzeam vocile, dar nimic nu se potrivea. El este cel care a redus numărul posibilităților la Salvini, iar când m-a dus acolo... Am intrat prin efracție.

- Cu puțin timp înainte să facem și noi chestia asta, adăugă M.J.

- Jack și-a putut da seama că încuietorile din spate fuseseră forțate.

- Am intrat, continuă Bailey, și ochii ei răvășiți de lacrimi deveniră sticloși. Iar eu mi-am amintit, mi-am amintit totul în acel moment, cum Thomas și Timothy plănuiau să fure pietrele, să le copieze. Cum v-am trimis prin poștă câte una fiecăreia din voi ca să îl împiedic să facă asta. Un lucru prostesc, atât de nesăbuit.

- Nu, n-a fost așa. Grace își strecură un braț în jurul umerilor lui Bailey. Văd logica. Nu ai avut timp să născoci altceva.

- Ar fi trebuit să sun la poliție, dar am fost atât de sigură că pot face ca lucrurile să iasă bine. Aveam de gând

să intru în biroul lui Thomas să lămurim lucrurile. Și
li spun că va terminat. Și am văzut... Se cutremura din
nou. Lupta. Oribilă. Fulgerul din fereastră care le lăsa
na fețele. Apoi Timothy a apucat cuțitul de deschis se-
sorile. S-a întrerupt curentul, dar strălucirea fulgerelor
mi-a arătat cei făcea... lui Thomas. Tot sângele.

- Nu, șopti M.J., mângâind-o liniștitor pe picior. Nu
trece iar prin chinul ăla.

- Nu. Bailey clătină din cap. Trebuie. Ma vâna.
Grace. Mar fi ucis. A venit după mine. Îi luasem geana
cu banii de la bancă, așa că am fugit prin întuneric. Și
m-am ascuns jos, sub scări. Într-o nișă mică de sub scări.
Dar îl vedeam cum mă căuta cu infigurare, cu mâinile
pline de sânge. Încă nu-mi aduc aminte cum am ieșit
cum am ajuns în camera aceea.

Grace nici nu-și putea imagina... prietena ei liniștită.
serioasă, urmărită de un criminal.

- Ceea ce e important e că ai reușit să scapi și acum
ești în siguranță. Grace privi în jos la M.J. Suntem toate
aici. Afișă un zâmbet forțat, de încurajare. Și, cum țai
petrecut weekendul?

- Fugind, împreună cu un vânător de recompense,
prinsă cu câtușe de un pat, într-un motel ieftin, fiind
luată la țintă de niște ticăloși... cu un mic ocol pe la
căsuța ta din munți.

„Vânător de recompense” se gândi Grace, încercând să
țină pasul. Bărbatul care se numea Jack, presupuse ea,
cel cu părul prins într-o coadă de cal și ochi cenuși
ca norii de furtună.

Și râșnetul criminal. Câtușe, moteluri ieftine și îm-
pușcături. Apăsându-și buricele degetelor pe ochi, se
opri la detaliul cel mai puțin tulburător.

- Ai fost acasă la mine? Când?

- E o poveste lungă.

M.J. îi povesti pe scurt peripețiile prin care trecuse
de la prima ei întâlnire cu Jack, când el încercase să o
prinda, crezând că era o condamnată care fugea de
justiție după platirea cautiunii, și până când fugiseră
împreună, dându-și seama de înscenare și încercând să
dezlege încrecatul puzzle.

- Știm că cineva trage sforile, conchise M.J. Dar încă nu am înțeles prea bine cum stau lucrurile. Șeful firmei de împrumuturi pentru cauțiuni și, în același timp, șantajistul ticălos care i-a dat lui Jack actele false despre mine este mort, cei doi tipi care ne-au urmărit sunt morți, frații Salvini sunt morți.

- Și Melissa, șopti Grace.

- Melissa era? Bailey se întoarse spre Grace. În casa ta?

- Mai mult ca sigur ea a fost. Când am ajuns acasă, polițistul era acolo. Locul era răvășit, și au presupus că victima eram eu. Avu nevoie de un moment, să tragă aer adânc în piept, cu grijă, și să expire calm, înainte să poată termina: A căzut de la balcon - sau a fost împinsă. Eu eram la kilometri depărtare când s-a întâmplat.

- Unde ai fost? o întrebă M.J. Când eu și Jack am ajuns la casa ta de la țară, era închisă. M-am gândit... Eram sigură că tocmai fuseși acolo. Îți puteam simți mirosul.

- Am plecat ieri-dimineață. Tânjeam să fiu aproape de apă, așa că m-am plimbat cu mașina prin Eastern Shore și am găsit o mică pensiune. Am cumpărat niște antichități, am povestit cu turiștii, am văzut un spectacol de artificii. Am plecat abia azi, târziu. Aș mai fi rămas încă o noapte. Dar v-am sunat pe amândouă de la pensiune și a răspuns robotul, la fiecare. Am început să-mi fac griji că n-am putut să iau legătura cu voi, așa că m-am îndreptat spre casă. Închise ochii pentru o clipă. Bailey, nu mai gândeam cum trebuie. Chiar înainte de a pleca la țară, am pierdut unul dintre copii.

- O, Grace, îmi pare rău.

- Se întâmplă mereu. Se nasc cu SIDA, sau o dependență de droguri, sau o gaură în inimă. Unii dintre ei mor. Dar eu nu mă pot obișnui cu asta și nu-mi iese din minte. Deci nu pot spune că aveam mintea limpede. Abia când am pornit înapoi am început să mă gândesc. Și am început să mă îngrijorez. Apoi l-am găsit pe polițist în casa mea. Și m-a întrebat de piatră. Nu știam ce-ai fi vrut să-i spun.

- Amândouă am spus totul poliției. Bailey ofra. Nici lui Cade, nici lui Jack nu pare să le placă individul ăsta, Buchanan, dar îi respectă abilitățile. Cele două pietre sunt în siguranță acum, la fel și noi.

- Îmi pare rău că a trebuit să treceti prin așa ceva, amândouă. Îmi pare rău că nu am fost aici.

- Asta nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile, declară M.J. Am fost care-ncotro - și fiecare deținând o piatră. Poate că așa a fost să fie.

- Acum suntem împreună. Grace le apucă mâinile amândurora. Ce se va întâmpla în continuare?

- Doamnelor. Seth intră în cameră, aruncă o privire rece, în treacăt, către toate trei, apoi se concentrează asupra lui Grace. Domnișoară Fontaine. Diamantul?

Ea se ridică și luă poșeta pe care o aruncase cu neglijență în capătul canapelei. Deschizând-o, scoase un săculeț de catifea și lăsă piatra să-i alunece în palmă.

- Magnific, nu-i așa? murmură ea, studiind scânteierea de lumină albastră.

- Diamantele ar trebui să fie reci la atingere, nu-i așa, Bailey? Însă acesta are... căldură. Își ridică privirea spre Seth în timp ce se îndreptă spre el. Totuși, câte vieți valorează?

Ea își întinse palma deschisă. Când degetele lui se închiseră în jurul pietrei, ea simți șocul - degetele lui pe pielea ei, diamantul albastru scânteind între mâinile lor. Ceva se declanșă, aproape audibil.

Se întrebă dacă și el simțise, dacă îl auzise. Din ce altă cauză și-ar fi mijit ochii aceia enigmatice sau de ce ar fi zăbovit mâna lui? I se opri respirația.

- Impresionant, nu-i așa? reuși ea să îngăime, apoi simți valul ciudat de emoție și de recunoaștere retrăgându-se când el îi luă piatra din mână.

El ignoră unda de șoc ce îi traversase brațul și rosti tăios:

- Îmi imaginez că acesta depășește chiar și limita posibilităților dumitale, domnișoară Fontaine.

Ea afișă o urmă de zâmbet. „Nu”, își spuse ea, „e imposibil ca el să fi simțit ceva” - și, de altfel, nici ea nu simțise. Își imaginase din pricina stresului.

- Prefer să-mi împodobesc corpul cu ceva mai puțin... evident.

Bailey se ridică.

- Stelele sunt responsabilitatea mea, cel puțin până când Institutul Smithsonian ne anunță altceva. Se uită spre Cade, care rămăsese în pragul ușii. Le vom pune în seif. Pe toate. Și voi vorbi cu dr. Linstrom de dimineată.

Seth răsuci piatra pe toate părțile în mână. Își imaginează că ar putea s-o confişte, la fel ca și pe celelalte. La urma urmei, reprezentau dovezi pentru câteva cazuri de crimă. Dar nu îi surâdea ideea să meargă înapoi cu mașina până la secție cu o avere uriașă la el.

Parris era un tip enervant, se gândi el. Dar era cinstit. Și, tehnic vorbind, pietrele îi erau încredințate spre păstrare lui Bailey James până când cei de la Smithsonian aveau s-o elibereze de povara lor. Se întrebă ce vor avea de spus superiorii de la muzeu despre recentele călătorii ale celor Trei Stele. Dar asta nu era problema lui.

- Pune-o sub cheie, spuse el, întinzându-i piatra lui Cade. Și voi vorbi și eu cu dr. Linstrom de dimineată, domnișoară James.

Cade făcu un pas rapid, amenințător, în față.

- Buchanan...

- Nu. Bailey păși cu calm între ei, asemenea unei brizei reci între două vârtejuri de furtună în devenire. Locotenentul Buchanan are dreptate, Cade. Este sarcina lui acum.

- Asta nu înseamnă că nu poate fi și sarcina mea. Îi aruncă lui Seth o ultimă privire, amenințătoare. Ai grijă, spuse el, apoi plecă cu piatra.

- Îți mulțumesc că ai adus-o pe Grace atât de repede, domnule locotenent.

Seth privi în jos spre mâna întinsă și, în mod evident, gestul de rămas-bun implicit al lui Bailey. „Mulțumim de vizită și călătorie sprâncenată“, se gândi el.

- Îmi cer scuze că v-am deranjat, domnișoară James. Își mută repede privirea spre M.J. Domnișoară O'Leary, rămâneți prin preajmă.

- Noi nu plecăm nicăieri. M.J. își înclină bărbia, într-un gest arogant, în timp ce Jack se îndrepta spre ea. Să conduci cu grijă, domnule locotenent.

El acceptă cel de-al doilea gest de concediere printr-o înclinare ușoară a capului.

- Domnișoară Fontaine? Te conduc eu înapoi cu mașina.

- Ea nu pleacă. M.J. sări în fața lui Grace ca un tigru care-și apără puiul. Nu se întoarce în casa aia în noaptea asta. Rămâne aici, cu noi.

- Poate nu dorești să te întorci acasă, domnișoară Fontaine, spuse Seth calm. Poate găsești că e mai convenabil să răspunzi la întrebări în biroul meu.

- Cred că nu vorbești serios...

Seth întrerupse protestul lui Bailey cu o privire.

- Am un cadavru la morgă. Vorbesc foarte serios.

- Ești formidabil, Buchanan, rosti Jack târâgânat, dar tonul lui era scăzut și amenințător. Ce-ar fi ca noi doi să mergem în cealaltă cameră și... să discutăm despre opțiunile noastre?

- E în regulă. Grace pași în față, încercând să atingă un zâmbet credibil. Tu ești Jack, nu-i așa?

- Exact. Își desprinsе privirea de pe chipul lui Buchanan și îi zâmbi tinerei. Jack Dakota. Încântat de cunoștință... Miss Aprilie.

- O, tinerețea mea irosită a rămas celebră. Râzind scurt, ea îi sărută obrazul plin de vânătaii. Apreciez că tu de-a-l bate pe locotenent pentru mine, Jack, dar asta ca și cum ai fi trecut deja prin câteva runde.

Zâmbind larg, el își mângâie cu degetul mare maxilarul lovit.

- Mai rezist la câteva.

- Nu mă îndoiesc de asta. Dar, deși îmi pare rău să recunosc, domnul polițist are dreptate. Își dădu părul pe spate și își întoarse zâmbetul - mai rece acum - spre Seth. Deși e lipsit de tact, are dreptate. Are nevoie de niște răspunsuri. Trebuie să mă întorc.

- Nu te întorci acasă singură, insistă Bailey. Nu în seara asta, Grace.

- Voi fi în regulă. Dar, dacă e de acord Cade al tău, mă ocup de chestiunea asta, după care îmi iau câteva lucruri și mă întorc. Îi aruncă o privire lui Cade, în timp ce acesta se întorcea în cameră. Ai un pat liber, dragă?

- Sigur. Ce-ar fi să merg cu tine, să te ajut să-ți iei lucrurile și să te aduc înapoi?

- Rămâi aici cu Bailey. Și îl sărută. O atingere ușoară, firească și deja afectuoasă. Sunt sigură că eu și locotenentul Buchanan ne vom descurca. Își luă geanta, se întoarse și le îmbrățișă din nou pe M.J. și pe Bailey. Nu vă faceți griji pentru mine. La urma urmei, sunt în brațele legii. Se dădu în spate și îi aruncă lui Seth unul dintre acele zâmbete luminoase. Nu-i așa, domnule locotenent?

- Într-un anumit sens.

El se dădu înapoi și o așteptă să se îndrepte prima spre ușă. Ea așteptă până când ajunseră în automobil și ieșiră de pe alee.

- Trebuie să văd cadavrul. Nu se uită la el, ci ridică o mână, făcând semn spre cei patru oameni care erau îngrămădiți la ușa de la intrare și îi urmăreau plecând. Ai nevoie... va trebui să fie identificată, nu-i așa?

Îl surprinse că ea își asuma responsabilitatea aceasta.

- Da.

- Atunci, hai să terminăm cu treaba asta. După... după aceea, îți voi răspunde la întrebări. Aș prefera să ne ocupăm de asta în biroul dumatăle, adăugă ea, folosindu-se din nou de acel zâmbet. Casa mea nu e pregătită pentru oaspeți.

- În regulă.

Grace știuse că va fi dificil. Știuse că va fi oribil. Se pregătise pentru asta - sau crezuse că se pregătise. Însă nimic nu ar fi putut-o pregăti, își dădu ea seama în timp ce se uită fix, în jos, la ceea ce rămăsese din femeia de la morgă.

Nu era aproape deloc surprinzător că o confundaseră pe Melissa cu ea. Fața de care Melissa fusese atât de mândră era cu totul distrusă. Moarea fusese crudă

În acest caz, și prin implicarea ei în activitatea de la spital. Grace știa prea bine că deseori moartea era crudă.

- E Melissa. Vocea ei răsună categoric în încăperea alba, răcoroasă. Verișoara mea, Melissa Fontaine.

- Ești sigură?

- Da. Mergeam la aceeași sală de fitness, printre altele. Îi cunosc corpul la fel cum mi-l cunosc pe al meu. Are un semn din naștere în formă de seceră în partea de jos a spatelui, spre stânga. Și o cicatrice pe laba piciorului stâng, în formă de semilună, în spatele degetelor. A călcat pe o scoică spartă în Hamptons, pe când aveam doisprezece ani.

Seth se uită, găsi cicatricea, apoi încuviință spre asistentul medicului legist.

- Îmi pare rău pentru pierderea dumată.

- Da, sunt sigură de asta. Simțindu-și mușchii fragili ca sticla, se întoarse, privirea ei încețoșată trecând dincolo de el. Scuză-mă.

Ajunsesse aproape de ușă când începu să se clatine. Înjurând în șoaptă, Seth o prinse, o scoase afară pe coridor și o așeză pe un scaun. Cu o mână, îi împinse capul între genunchi.

- Nu o să leșin.

Grace își închise ochii strâns, luptând cu înverșunare împotriva dușmanilor gemeni: amețeala și greața.

- Aproape că m-ai păcălit.

- Sunt mult prea sofisticată pentru ceva atât de simplu ca un leșin. Dar vocea ei se opri brusc, umerii i se lăsară și, pentru o clipă, își ținu capul în jos. O, Doamne, e moartă, și numai din cauză că mă ura.

- Cum?

- Nu contează. E moartă. Își adună forțele, se ridica din nou și își lăsa capul să se odihnească pe perete alb și rece. Obrajii ei erau la fel de lipsiți de culoare. Trebuie să o sun pe mătușa mea. Mama ei. Trebuie să spun ce s-a întâmplat.

Seth o cercetă pe femeia aceasta, studiind fața ei era la fel de uluitor de frumoasă, deși albă ca varul.

- Spune-mi numele. Mă ocup eu de asta.

- E Helen Wilson Fontaine. O voi face eu.

Când mâna ei se mișcă, el își dădu seama că-și așezase palma peste a ei. Se trase înapoi - din toate punctele de vedere - și se ridică.

- Nu am reușit să dau de Helen Fontaine sau de soțul ei. Ea este în Europa.

- Știu unde este. Grace își dădu părul după ureche, dar nu încercă să se ridice. Nu încă. O pot găsi eu. Gândul de a da telefonul acela, de a spune ceea ce trebuia să fie spus, îi uscă gura. Aș putea bea niște apă, domnule locotenent?

Pantofii lui răsunară pe pardoseală în timp ce se îndepărtă. Apoi se lăsă tăcerea - o tăcere deplină, copleșitoare, care vădea cam ce fel de activitate se desfășura în asemenea locuri. Erau mirosuri aici care se strecurau cu șiretenie sub mirosurile puternice de antiseptic și soluții industriale de curățare. Grace fu patetic de recunoscătoare când îi auzi pașii întorcându-se.

Luă paharul de carton de la el, cu ambele mâini, bând încet, concentrându-se pe simplul gest de înghițire a lichidului.

- De ce te ura?

- Cum?

- Verișoara dumitale. Ai spus că te ura. De ce?

- Era o trăsătură de familie, spuse ea scurt. Îi dădu înapoi paharul gol, în timp ce se ridică. Acum aș vrea să plec.

El o cântări din nou din ochi. Culoarea nu îi revenise încă în obraji, pupilele îi erau dilatate; irișii de un albastru electric erau sticloși. Se îndoia că va mai rezista încă o oră.

- Te duc înapoi la Parris, hotărî el. Îți poți lua lucrurile la dimineață și poți veni atunci la mine în birou să dai declarația.

- Am spus că o voi face în seara asta.

- Iar eu spun că o vei face de dimineață. Acum nu mi ești de folos.

Izbucni într-un hohot de râs fără vlagă.

- Ei bine, domnule locotenent, cred că ești primul ărbat care mi-a spus vreodată așa ceva. Sunt devastată.

- Nu-ți irosi replicile pe mine. O luă de brat, conducând-o spre ușile exterioare. Nu ai energie pentru așa ceva acum.

Avea dreptate pe deplin. Își trase brațul din strânsoarea lui, în timp ce pășiră înapoi în aerul dens al nopții.

- Nu-mi place de dumneata.

- Nu ești obligată. Seth deschise portiera și așteptă. Nu mai mult decât trebuie să te plac eu pe dumneata.

Ea făcu un pas spre ușă, și, dincolo de ea, îi întâlni privirea.

- Dar diferența este că, dacă eu aș avea energia - sau dorința, te-aș putea face să îmi mănânci din palmă.

Intră, strecurându-și înăuntru picioarele lungi și mătasoase. „Slabe șanse”, își spuse Seth în timp ce trânti portiera. Dar nu era prea convins de asta.

capitolul 3

Se simțea slăbită, dar nu se dusesse acasă. Avea nevoie de prieteni, nu de casa aceea goală, cu urma unui corp desenată pe podea. Jack trecuse pe acolo, luase geantile din mașina ei și i le adusese. Pentru o zi, cel puțin, se mulțumea să se descurce cu lucrurile acelea.

Pentru că mergea să se întâlnească cu Seth. Grace se aranjase cu grijă. Se îmbrăcase într-un costum de vară pe care tocmai îl luase în călătoria prin Eastern Shore. Fusta scurtă și sacoul până în talie de un galben strălucitor nu inspirau tocmai profesionalism, dar ea nu intenționa să pară o profesionistă. Își oferise rășnă de a-și prinde la spate părul bogat, într-o împletitură franțuzească complicată, și se machiase cu concentrare și determinarea unui general care pune la cale o bătălie decisivă.

O nouă întâlnire cu Seth i se părea ca o luptă. Soțul ei era încă iritat după telefonul pe care îl dăduse Dormise prost, dar dormise, ghemuită într-una dintre camerele de oaspeți ale lui Cade, liniștită că cei doi însemnau cel mai mult pentru ea îi erau aproape.

Se va ocupa mai târziu de rude, se gândi ea, intrând cu mașina ei decapotabilă în parcare de la secție. Va fi greu, dar se va descurca ea cu ei. Acum, trebuia să se descurce cu ea însăși. Și cu Seth Buchanan.

Dacă cineva ar fi privit-o cum se dă jos din mașină și pornește spre partea cealaltă a parării, ar fi observat o transformare. Subtil, treptat, ochii ei deveniră, din oboșiți, înflăcărați. Mersul i se relaxă într-o mișcare leneșă, de legănare a șoldurilor, menită să tulbure privirea unui bărbat. Gura i se arcui ușor la colțuri, într-un zâmbet feminin, secret, atoateștiutor.

Nu era tocmai o mască, ci o altă parte a ei. Înnăscută și obișnuită, era o imagine la care putea apela după bunul-plac. O invocase acum, afișând un zâmbet încet și privind pe sub gene spre polițistul în uniformă care se îndreptă spre ușă în timp ce ea se apropia. El se îmbujoră, se dădu înapoi și aproape se împiedică de ușă în graba de a o deschide pentru ea.

- Vă mulțumesc, domnule polițist.

Bărbatul deveni roșu ca racul, și o făcu să zâmbească larg. Nu-și pierduse talentul. Seth Buchanan nu va vedea o femeie palidă, tremurând de emoție, în această dimineață. O va vedea pe Grace Fontaine arătându-i ce poate. Se îndreptă agale spre biroul sergentului de serviciu și își trecu vârful unui deget pe marginea acestuia.

- Îmi cer scuze.

- Da, doamnă, rosti bărbatul, după care mărul lui Adam i se mișcă de trei ori în timp ce înghiți în sec.

- Mă întreb dacă ați putea să mă ajutați. Îl caut pe domnul locotenent Buchanan. Sunteți responsabil aici? Își plimbă privirea pe trupul lui. Trebuie să fiți responsabilul, domnule comandant.

- Ah, da. Nu, eu sunt sergent. Bărbatul scotoci după registru și permisele de trecere. Eu... el e... îl veți găsi pe locotenent la etaj, la Divizia de detectivi. La stânga după scări.

- O. Luă pixul pe care i-l oferise și semnă cu îndrăzneală. Mulțumesc, domnule comandant. Vreau să spun, sergent.

Îl auzi expirând încet după ce ea se întoarse și îi simți privirea așintită asupra picioarelor ei în timp ce urca scările. Găsi destul de ușor Divizia de detectivi.

Dintr-o privire, trecu în revistă birourile situate față în față, unele ocupate, altele goale. Polițiștii erau în cămașă cu mânecă lungă într-o căldură apăsătoare, în care abia dacă resimțeau efectul a ceea ce cu siguranță era un aparat de aer condiționat defect. O mulțime de arme, se gândi ea, o mulțime de porții de mâncare consumate pe jumătate și cești de cafea goale. Telefoanele sunau încontinuu.

Își alegea victima - un bărbat cu cravata desfăcută, cu picioarele pe birou, cu un raport într-o mână și o prăjitură în cealaltă. Când ea își croi drum prin încăperea aglomerată, câteva conversații se opriră. Cineva fluiera în șoaptă - era ca un suspin. Bărbatul de la birou își lăsa picioarele pe podea și înghiți iute prăjitura.

- Doamnă.

Avea în jur de treizeci de ani, aprecie ea, deși i se ghicea un început de chelie. Își șterse pe cămașă degetele pline de firimituri și își întoarse privirea ușor spre stânga, unde unul dintre colegii săi rânjea și se bătea cu pumnul în dreptul inimii.

- Sper că mă puteți ajuta. Își menținu privirea așintită asupra lui, și numai asupra lui, până când un mușchi începu să-i zvâcnească nervos pe maxilar. Domnule detectiv?

- Da, ah, Carter, detectiv Carter. Cu ce vă pot ajuta?

- Sper că sunt în locul potrivit.

Pentru a intensifica efectul, ea își întoarse capul, trecând cu privirea peste întreaga încăpere și ocupanții ei. Câțiva își supseră buțile, fără milă.

- Îl caut pe locotenentul Buchanan. Cred că mă așteaptă. Cu grație, își îndepărtă o șuviță rebelă de păr de pe față. Mi-e teamă că pur și simplu nu cunosc procedura exactă.

- E în biroul lui. Fără a-și lua ochii de la ea, bărbatul își smuci degetul mare. Belinski, spune-i locotenentului că are un vizitator. O domnișoară...

- Sunt Grace. Își sui șoldul pe colțul biroului, lăsându-și fusta să se ridice periculos de mult. Grace Fontaine. Este în regulă dacă aștept aici, domnule detectiv Carter? Vă întrerup munca?

- Da... Nu. Sigur.

- E atât de palpitantă... Ridică temperatura încăperii supraîncălzite cu încă zece grade printr-un zâmbet orbitor. Munca de detectiv. Mai mult ca sigur cunoașteți atât de multe povești interesante.

Până când Seth încheie convorbirea telefonică în care era implicat când fusese anunțat de sosirea lui Grace, își luase din nou pe el jacheta pe care și-o dăduse jos ca o concesie făcută căldurii și se îndreptase spre spațiul comun de lucru, biroul lui Carter era complet înconjurat. Auzi un râset slab, gutural, de femeie, înălțându-se din centrul mulțimii. Și văzu o jumătate de duzină dintre cei mai buni oameni ai lui gâfâind ca niște cățeluși după un os cu carne. Femeia aceasta, hotărî el, avea să fie o enormă bătaie de cap.

- Văd că toate cazurile s-au închis în această dimineață, și, în mod miraculos, infracționalitatea a luat pauză.

Vocea lui avu efectul dorit. Câțiva bărbați săriră în poziția de drepti. Cei mai greu de intimidat zâmbiră larg în timp ce se furișară înapoi la birourile lor. Abandonat, Carter se făcu roșu de la gât până la linia părului blond-roșcat, cu început de chelie.

- Ah, Grace... adică domnișoara Fontaine solicită o întrevedere, domnule locotenent.

- Așa am înțeles și eu. Ai terminat raportul acela, domnule detectiv?

- Lucrez la el.

Carter apucă hârtiile pe care le aruncase deoparte și își îngropă nasul în ele.

- Domnișoară Fontaine.

Seth își arcui o sprânceană și făcu un semn către biroul lui.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Michael.

Grace își trecu ușor degetul peste umărul lui Carter, care avea să simtă ore întregi căldura acelei atingeri atât de tulburătoare.

- Poți să-ți lași la odihnă arsenalul acum, spuse Seth ironic, în timp ce deschise ușa biroului. Nu vei avea nevoie de el.

- Nu se știe niciodată, nu-i așa?

Intră relaxată în încăpere, trecând pe lângă el, suficient de aproape ca trupurile lor să se atingă. Crezu că îl simte înțepenind, doar puțin, dar privirea lui rămase netulburată, calmă și, în aparență, neimpresionată. Ofensată, ea îi studie biroul.

Bejul protocolar al pereților se amesteca în mod deprimant cu bejul spălăcit al podelei învechite și acoperite cu linoleum. Un birou supraîncărcat - dulapurile cenușii cu dosare, calculatorul, telefonul și o fereastră mică nu adăugau nici o scânteie de culoare încăperii austere.

- Deci de aici conduc cei puternici, murmură ea. O dezamăgi faptul că nu găsi nici o notă personală. Nici o fotografie, nici un trofeu sportiv. Nimic de care să se poată lega, nici un semn al bărbatului din spatele insignei.

La fel cum făcuse în spațiul comun, își sprijini un șold de colțul biroului său. Ar fi fost un clișeu să spună că ea se asemena cu o rază de soare. Și ar fi fost incorect, hotărî Seth. Razele soarelui erau blânde - călduroase, primitoare. Ea era o săgeată explozivă, un fulger de căldură - fierbinte. Fatală.

Și un bărbat orb ar fi observat acele picioare mărunte în fusta galbenă, strâmtă. Seth o ocoli și se așeză privind-o în față.

- Ai sta mai confortabil într-un scaun.

- Mă simt foarte bine aici. Alene, ea luă un pix și îl răsuci. Bănuiesc că nu interoghezi suspectii aici.

- Nu, avem o temniță jos pentru asta.

În alte circumstanțe, ar fi apreciat tonul lui acid.

- Eu sunt suspectă?

- Te voi anunța. Își înclină capul. Îți revii repede domnișoară Fontaine.

- Da, așa e. Voi ai să-mi pui niște întrebări, domnule locotenent?

- Da, vreau. Așază-te. Pe un scaun.

Buz
tor cu
care p
carna
Ea se
scaun
cioar

-
dim
I
dur

tre

lar
ur

b
c
a
s
s

Buzele ei se mișcă sugerând ceva foarte asemănător cu o îmbrufnare. Un gest de îmbrufnare seducătoare care parcă ar fi spus „vino și sărută-mă”. El simți atracția carnală rapidă și neajutorată și o blestemă pentru asta. Ea se mișcă, alunecând de pe birou, așezându-se pe un scaun și acordându-și răgazul pentru a-și încrucișa picioarele superbe.

- E mai bine?

- Unde erai sâmbătă, între miezul nopții și ora trei dimineata?

Deci atunci se întâmplase, se gândi ea, ignorând durerea din stomac.

- Nu îmi vei citi drepturile?

- Nu ești acuzată, nu ai nevoie de un avocat. E o întrebare simplă.

- Am fost la țară. Am o casă în vestul statului Maryland. Am fost singură. Nu am un alibi. Am nevoie de un avocat acum?

- Vrei să complici situația asta, domnișoară Fontaine?

- Nu am cum să o simplific, nu? Dar ea făcu un gest brusc cu mâna, în semn de renunțare. Brățara subțire cu diamante care îi încercuia încheietura mâinii licări asemenea unor scânteii. Bine, domnule locotenent, să simplificăm lucrurile cât se poate de mult. Nu vreau să-mi chem avocatul... pentru moment. Ce-ar fi să-ți fac doar un simplu rezumat? Am plecat la țară miercuri. Nu o așteptam pe verișoara mea, și pe nimeni altcineva, că tot veni vorba. Dar m-am întâlnit cu câțiva oameni cât a durat weekendul. Am cumpărat câteva provizii în orașul din apropiere, am făcut cumpărături la standul de grădinărit. Asta trebuie să fi fost vineri după-amiază. Mi-am ridicat corespondența sâmbătă. E un oraș mic, diriginta de la poștă își va aminti. Totuși, asta a fost înainte de prânz, ceea ce mi-ar oferi suficient de mult timp să mă întorc cu mașina. Și, desigur, a fost curierul care a livrat pachetul lui Bailey vineri.

- Și nu ți s-a părut ciudat? Prietena ta îți trimite un liamant albastru, iar tu doar ridici din umeri și pleci a cumpărături?

- Am sunat-o. Nu era acasă. Ridică o sprânceană. Dar probabil știi asta. Chiar mi s-a părut ciudat, dar avem alte lucruri pe cap.

- Cum ar fi?

Buzele ei se arcuiră, dar zâmbetul nu i se reflecta în ochi.

- Nu trebuie să-ți spun gândurile mele. Conținutul pachetului chiar m-a mirat, ba chiar m-a îngrijorat puțin. M-am gândit că poate era o copie, dar nu am crezut într-adevăr chestia asta. O copie nu putea fi atât de bună. Instrucțiunile lui Bailey erau să țin piatra la mine până când mă va contacta ea. Deci asta am făcut.

- Fără să pui întrebări?

- Rareori îi iau la întrebări pe oamenii în care am încredere.

El bătu cu un creion în marginea biroului.

- Ai stat singură la țară până luni, când te-ai întors cu mașina în oraș.

- Nu, m-am plimbat cu mașina prin Eastern Shore duminică. Am avut eu o toană. Ea zâmbi din nou. Desori am toane. Am stat la o pensiune.

- Nu-ți plăcea verișoara dumitale?

- Nu. Ea își închipui că schimbarea aceea rapidă a subiectului era o tehnică de interogatoriu. Era dificil să-mi placă, iar eu rar fac eforturi cu oameni dinocă. Am fost crescute împreună după ce părinții mei au fost uciși, dar nu am fost apropiate. Eu am intrat nepoftit în viața ei, în spațiul ei. Ea a compensat lucrul acesta fiind dezagreabilă. În consecință, și eu am fost de multe ori dezagreabilă. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, ea avea mai puțin... succes la bărbați decât mine. Se pare că a crezut că, sporind asemănările fizice dintre noi, ar avea mai mult succes.

- Și a avut!

- Presupun că depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Melissei îi plăceau bărbații. Pentru a combate vîna care îi strîngea inima ca într-un giulgiu. Grace se lăsa pe spate, cu nepăsare, pe scaun. Cu siguranță îi plăceau bărbații - ceea ce constituie unul dintre motivele

pentru care a divorțat recent. Ea prefera specia din punct de vedere cantitativ.

- Dar soțul ei ce părere avea în legătură cu asta?

- Bobbie e un... Ea se opri, apoi eliberă o mare par-
te din tensiune, printr-un râset rapid, încântat și foarte
atrăgător. Dacă sugerezi că Bobbie - fostul ei soț - a
urmărit-o până acasă la mine, a omorât-o, a răvășit locul
și a plecat fluierând, nu te-ai putea înșela mai rău. Este
o bomboană de om. Și cred că se află în Anglia acum. Îi
place tenisul și nu ratează niciodată turneul de la Wim-
bledon. Poți verifica destul de ușor.

Ceea ce avea să și facă, se gândi Seth, luând notițe.

- Unii oameni consideră crima neplăcută la nivel
personal, dar nu de la distanță. Și pur și simplu plătesc
pentru un serviciu.

De data asta Grace oftă.

- Amândoi știm că nu Melissa a fost ținta, domnule
locotenent. Eu am fost. Ea doar s-a aflat în casa mea.

Tensionată, se ridică de pe scaun cu o mișcare gra-
țioasă, ca de felină. Mergând spre fereastra cea mică,
rămase cu ochii la priveliștea sumbră.

- S-a mai simțit ca acasă în reședința mea din Poto-
mac de două ori înainte, când eu am fost plecată. Prima
dată, am tolerat acest lucru. A doua oară, s-a bucurat
de facilitățile locuinței cu puțin prea mult entuziasm
pentru gustul meu. Ne-am certat în această privință.
Ea a plecat într-un acces de furie, iar eu am luat cheia de
rezervă. Ar fi trebuit să mă gândesc să schimb încuieto-
rile, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar osteni
atât de mult cât să-și facă un duplicat.

- Când a fost ultima dată când ai văzut-o sau ai vorbit
cu ea?

Grace oftă. Datele i se amestecau în minte, oameni,
evenimente sociale lipsite de sens.

- În urmă cu vreo șase săptămâni, poate opt. La sala
de fitness. Ne-am întâlnit din întâmplare la saună și
nu am vorbit mult. Niciodată nu am avut prea multe
să ne spunem.

Ea ingheta acum lucrul acesta, își dădu seama Seth. Revizuiind în minte oportunități pierdute sau ironizate. Și nu obținea nimic bun din asta.

- Ai fi deschis ușa unei persoane pe care nu o cunoștea?

- Dacă persoana aceea era de sex masculin și era cît de cît atrăgătoare, da. Obsesiv de discuție. Grăce se întoarse. Uite, nu știu ce altceva aș putea să-ți mai spun, cu ce ți-ai mai putea fi de folos. Ea a fost o femeie nepăsătoare, deseori atrogantă. Agăța necumesc cuși în baruri, atunci când simțea nevoia. A lăsat pe cineva înăuntru în noaptea aceea și a murit din cauza asta. Dar oricum ar fi fost ea ca persoană, nu merita să moră pentru asta.

Își netezi părul, neatentă, încercând să-și limpezească gândurile în timp ce Seth pur și simplu stătea, așteptând.

- Poate că el i-a cerut să-i dea piatra. Ea nu avea cum să înțeleagă. A plătit pentru că a intrat fără permisiune la mine în casă, pentru neglijența și ignoranța ei. Iar piatra este la Bailey - acolo unde trebuie să fie, de fapt. Dacă încă nu ai vorbit cu dr. Linstrum în această dimineață, pot să îți spun că Bailey ar trebui să-l întâlnească chiar acum. Mai multe nu știu.

El se dădu înapoi o clipă, cu privirea calmă, ațintită asupra feței lui Grace.

Dacă lăsa deoparte legătura cu diamantele, putea interpreta lucrurile altfel. Două femei care nu s-au înțeles bine toată viața lor. Una din ele se întoarce pe neașteptate și o găsește pe cealaltă în casa ei. Are loc o ceartă, care se întetește și devine o încăierare. Și una din ele sfârșește prin a face un salt de la balconul aflat la etaj, într-un morman de sticlă. Prima femeie nu intră în panică. Își devastează propria casă ca să aibă o acoperire, apoi pleacă cu mașina. Creează distanță între ea și locul crimei.

Oare era o actriță suficient de pricepută încât să simuleze acel șoc puternic, emoția brută pe care o văzuse pe fața ei cu o noapte înainte? El credea că da. Dar în ciuda acelor argumente, scena aceea pur și simplu

nu avea sens. Există legătura incontestabilă cu diavolul. Iar el era cât se poate de sigur că, dacă Grace Fel de capabilă să ridice telefonul și să anunțe, cu calm, accidentul.

- Bine, deocamdată asta e tot.

- Ei bine... răsuflă ea ușurată. Nu a fost atât de rău, în linii mari.

Seth se ridică.

- Va trebui să îți cer să rămâi la dispoziția noastră.

Farmecul ei își făcu din nou simțită prezența - o lumină fierbinte, trandafirie.

- Sunt mereu disponibilă, frumosule. Întreabă pe oricine. Își luă poșeta și merse cu el spre ușă. Cât durează până când voi putea avea iarăși casa la dispoziție? Aș vrea să-mi pun lucrurile înapoi în ordine cât mai repede posibil.

- Te anunț eu. Se uită la ceas. Când ești pregătită să te uiți atentă prin lucruri și să faci un inventar pentru a vedea ce lipsește, aș vrea să mă contactezi.

- Acum mă îndrept într-acolo, să fac exact lucrul ăsta.

Fruntea i se încreți pentru o clipă, în timp ce evalua opțiunile lui Seth. Ar putea desemna pe cineva să meargă cu ea, dar prefera să se implice el însuși.

- Vin și eu în urma ta.

- Protecție din partea poliției?

- Dacă este necesar.

- Sunt foarte măgulită. Ce-ar fi să te duc cu mașina, frumosule?

- Vin eu în urma ta, repetă el.

- Cum vrei, zise ea și își trecu mâna peste obrazul lui. Pupilele i se dilatău ușor în timp ce degetele lui o prinseră de încheietura mâinii. Nu-ți place să fii mângâiat? murmură ea cuvintele, surprinsă de felul în care inima îi sări în piept și începu să bată nebunește. Celor mai multe animale le face plăcere.

Fața lui era foarte aproape de a ei, trupurile lor se atingeau ușor, înconjurată de căldura din cameră și de ceva chiar și mai torid ce se crease între ei. Ceva vechi,

și aproape familiar. El îi trase încet mâna în jos, fără să-și desprindă degetele de pe încheietura ei.

- Ai grijă ce butoane apeși.

Excitare, își dădu ea seama cu surprindere. Era excitare pură, primară, senzația care o străbătea cu rapiditate.

- Ți-ai irosit sfatul, spuse ea mîeros, provocându-l. Îmi place să apăs pe butoane noi. Și se pare că ai câteva butoane interesante care imploră să li se dea atenție. Își lăsă în mod deliberat privirea să-i alunece în jos, spre gura lui. Pur și simplu imploră.

El își imaginează cum o împinge cu spatele proptit de ușă, mișcându-se rapid în căldura sufocantă, simțind-o cum i se topește în brațe. Pentru că era sigur că Grace era conștientă de cât de bine își imagina un bărbat gestul, se trase înapoi, îi dădu drumul și deschise ușa spre vuietul spațiului comun.

- Să nu uiți să predai legitimația de vizitator la biroul de la intrare, o avertiză el.

Era un bărbat stăpân pe sine, se gândi Grace în timp ce conducea. Un bărbat atrăgător, de succes, necăsnărit - scosese informația aceea de la nevinovatul detectiv Carter - și independent. O provocare. Și, hotărî ea în timp ce traversa cartierul liniștit, elegant, spre casa ei exact de o provocare avea nevoie pentru a face față tuturor emoționale.

Va trebui să o privească în ochi pe mătușa ei în câteva ore, și pe restul rudelor curînd după aceea. Vor fi întrebări, cereri, și... învinuiri - era conștientă de asta. Iar ea va fi ținta tuturor. În felul acela funcționa familia ei, iar ea ajunsese să se aștepte la asta de la ei.

Cere-i lui Grace, ia de la Grace, arat-o cu degetul pe Grace. Se întreba cât de mult merita din toate astea și cât de mult fusese pur și simplu moștenit, împreună cu banii pe care li lăsasera părinții ei. Nu conta aproape deloc, se gândi ea, din moment ce amândouă erau ale ei, fie că li plăcea, fie că nu.

Întră cu mașina pe aleea din fața casei, măsurînd totul cu privirea. Ea își dorise casa aceea. Designul inteligent și unic din lemn și sticlă, frontoanele, cornișele, pardoselile

și terenurile îngrijite exemplar. Își dorea spațiul, eleganța care era potrivită pentru distracție, apropierea convenabilă de oraș. Apropierea de Bailey și M.J.

Dar casa din muni era ceva de care avusese nevoie. Iar aceea era a ei, și numai ei. Rudele nu știau de existența acelei locuințe. Nimeni nu o putea găsi acolo decât dacă ea dorea să fie găsită.

Dar aici, se gândi ea în timp ce apăsa frâna, era casa curată și extrem de scumpă a numitei Grace Fontaine. Moștenitoare, persoană mondenă și petrecăreță. Fostul model nud din paginile revistelor, absolventa de Radcliffe, amfitrioana din Washington. Mai putea continua să locuiască aici, se întrebă ea, când moartea băntuia prin încăperi? Numai timpul va decide.

Acum urma să se concentreze pe rezolvarea acelui puzzle reprezentat de Seth Buchanan și să găsească o cale de a pătrunde prin armura sa aparent impenetrabilă. Doar așa, de distracție. Îl auzi parcând mașina și, cu o mișcare voit provocatoare, se întoarse, își dădu jos ochelarii fumurii și îl studie peste capotele mașinilor.

O, da, se gândi ea. Era foarte, foarte atrăgător. Felul în care își controla trupul musculos, zvelt. Foarte calculat. Fără mișcări pripite. Nu le-ar irosi nici în pat. Se întrebă cât va dura până când îl va putea ademini acolo. Avea intuiție - și rareori se îndoia de ei când era vorba de bărbați - că, sub suprafața aceea calmă și oarecum austeră, era un vulcan care clocotea. Îi va face plăcere să împungă acea suprafață până când va erupe.

Când el se apropie, ea îi întinse cheile.

- O, dar le ai pe ale tale acum, nu-i așa? Își puse ochelarii înapoi la ochi. Păi, folosește-le pe ale mele... de data asta.

- Cine mai are un set?

Grace își atinse buza superioară cu vârful limbii, văzându-l cu satisfacție întunecată privind în jos. Doar pentru o clipă, dar era un progres.

- Bailey și M.J. Eu nu dau cheile mele bărbaților. Prefer să le deschid eu însămi ușa. Sau să o închid după ei.

- Bine. Îi aruncă înapoi cheile, părând amuzat când ea încruntă din sprâncene, mirată. Deschide ușa.

Un pas în față, doi înapoi, se gândi ea, apoi urcă pe terasa cu lespezi de piatră și își deschise casa.

Deși se pregătise pentru momentul acesta, tot i se părea dificil. Foaierul era așa cum îl lăsase, în mare parte neatins. Dar privirea îi fu atrasă acum, fără să vrea, spre balustrada distrusă.

- E o cădere de la o înălțime considerabilă, murmură ea. Mă întreb dacă ai timp să gândești, să înțelegi, în timp ce cazii.

- Nu a avut.

- Nu. Și cumva era mai bine așa. Presupun că nu. Grace păși în living și se forță să se uite la conturul din cretă. Ei bine, de unde începem?

- A ajuns la seiful de aici de jos. L-a golit. Va trebui să faci o listă cu ce-a fost luat.

- Seiful din bibliotecă.

Înainte, pe sub o arcadă până într-o încăpere plină de lumină și cărți. O mare parte din cărțile acelea erau împrăștiate acum pe podea, și o veioză art deco în formă de trup de femeie alungit - un lucru mărunț la care ea ținea foarte mult - era spartă în două.

- N-a fost subtil, nu-i așa?

- Eu cred că era grăbit. Și furios.

- Tu trebuie să știi cel mai bine.

Grace merse la seif, observând ușa deschisă și interiorul gol.

- Aveam niște bijuterii - de fapt, destul de multe. Câteva mii în bani gheață.

- Obligațiuni bancare, acțiuni?

- Nu, sunt în caseta mea de valori de la bancă. Acțiunile nu te bucură cu strălucirea lor. În schimb, am cumpărat o pereche grozavă de cercei cu diamante chiar luna trecută. Ofră, ridicând din umeri. Sunt puse într-o listă completă cu bijuteriile mele și fotografia cu fiecare piasă, împreună cu actele de asigurări, în caseta de la bancă. Să le înlocuiesc e doar o chestiune de...

Se opri, scoase un icnet scurt, supărat și alergă înăuntru din cameră. Femeia asta se mișca bine când voia.

se gândi Seth în timp ce urca pe scări în urma ei. Și nu-și pierdea deloc din grația de felină în viteză. Intră în dormitorul ei, apoi în dressing, după ea.

- N-avea cum să-l găsească. Nu putea să-l găsească.

Repetă cuvintele ca pe o rugăciune în timp ce răsucea mânerul unui dulap încastrat în perete. Acesta se deschise, scoțând la iveală un seif în peretele din spate. Rapid, cu degete nu tocmai ferme, tastă combinația și trase de ușă. Respirația ei se auzi mai mult ca un șuierat în timp ce îngenunche și scoase niște cutii și săculeți din cutie.

"Mai multe bijuterii", se gândi el, clătinând din cap. "Căpi cercei poate purta o femeie?" Dar ea deschidea fiecare cutie cu grijă, examinându-i conținutul.

- Acestea au fost ale mamei mele, șopti ea, cu cuvinte în care se oglindea emoția veritabilă. Sunt importante pentru mine. Acul de păr cu safire pe care tatăl meu i l-a oferit la a cincea lor aniversare, colierul pe care tata i l-a dat când m-am născut eu. Perlele. Le-a purtat în ziua în care s-au căsătorit. Mângâie șiragul crem de obrazul ei, ca și cum ar fi fost mâna unei persoane iubite. Am făcut acest seif special pentru ele, nu le-am ținut cu celelalte. Pentru orice eventualitate.

Stătea așa pe călcâie, cu o mulțime de bijuterii în poală, care însemnau mai mult decât aurul și pietrele prețioase pentru ea.

- Ei bine... reuși ea să îngaime, cu vocea gătuită, ei bine, sunt aici. Sunt încă aici.

- Domnișoară Fontaine.

- O, spune-mi Grace! replică ea. Ești la fel de rigid ca unchiul meu, Niles. Apoi își apăsă fruntea cu mâna, încercând să înlăture începutul unei dureri de cap. Presupun că nu știi să faci cafea.

- Ba da, știu să fac cafea.

- Atunci, de ce nu mergi jos să faci niște cafea, dragule, și să mă lași pe mine un minut aici?

O surprinse, și se surprinse pe sine însuși, aplecându-se și punându-i o mână pe umăr.

- Ai fi putut pierde perlele, ai fi putut pierde totul. Și totuși nu ți-ai fi pierdut amintirile.

Jenat că se simțise îmboldit să rostească aceste cuvinte, își îndreptă spatele și o lăsă singură. Se duse direct la bucătărie, făcându-și loc prin dezordinea din jur ca să umple cafetiera. O puse la fier și porni aparatul. Își vârî mâinile în buzunare, apoi le trase afară.

Ce naiba se petrecea? se întreabă Seth. Ar trebui să se concentreze asupra cazului, și numai asupra cazului. În schimb, el se simțea tras, smucit, de femeia de sus - de fețele diferite ale acelei femei. Îndrăzneță, fragilă, sexy, sensibilă.

Care anume era ea? Și de ce își petrecuse aproape toată noaptea visându-i chipul? Admise că nici măcar nu ar trebui să se afle acolo. Nu avea nici un motiv oficial să petreacă timp împreună cu ea. Era adevărat că simțea că atenția lui personală era justificată, pentru binele cazului. Era indeajuns de grav. Dar ea era doar o parte mărunță din întreg. Iar el se mințea pe sine dacă spunea că era aici strict pentru a se ocupa de investigație.

Găsi două cești care nu erau sparte. Cioburile erau împrăstiate peste tot prin jur. Porțelan de calitate, de Meissen, observă el. Mama lui avea un set pe care îl prețuia foarte mult. Tocmai turna cafeaua când o simți în spatele lui.

- Neagră?

- E bine. Ea intră și tresări când făcu un mișcău vizual al bucătăriei. Nu i-au scăpat prea multe, nu așa? Presupun că a crezut că ar putea ascunde un diamant mare, albastru, în cutia cu cafea sau în borcanul cu fursecuri.

- Oamenii își pun obiectele de preț într-o mănăstire de locuri ciudate. Am participat o dată la un caz de jaf în care victima n-a salvat banii din casă pentru că i țineau într-o pungă de plastic, sigilată, pe fundul unei puzii cu scutece folosite. Ce hoț care se respectă ar ascunde prețioase scutece?

- Ea chină și scuti din cutia. Indiferent dacă scuti tușeau înșelător sau nu, provocându-i înșelăciunea oamenilor să se simtă mai bine.

- În comparație cu asta, depozitarea lucrurilor într-un sac poate rădăci. Hoțul acesta nu a luat argintul sau

vreun aparat electronic. Presupun, după cum ai spus și tu, că se grăbea prea tare și a luat doar ceea ce putea să-și îndese în buzunare.

Grace merse până la geamul de la bucătărie și se uită afară.

- Hainele Melissei sunt la etaj. Nu i-am văzut gearita. Poate că hoțul a luat-o și pe aceea, sau ar putea fi doar îngropată pe sub lucrurile răvășite.

- Am fi găsit-o dacă ar fi fost aici.

Grace încuviință din cap.

- Uitasem. Deja mi-ai căutat prin lucruri. Se întoarce și se aplecă peste blatul din bucătărie, privindu-l peste marginea ceștii. Ai căutat personal printre ele, domnule locotenent?

Seth se gândi la halatul roșu, din mătase.

- O parte din ele. Ai magazinul tău propriu aici.

- E firesc că am ajuns să am atâtea, cum ar putea să fie altfel? Am o slăbiciune pentru lucruri. Tot felul de lucruri. Faci o cafea excelentă, domnule locotenent. Nu există cineva care să-ți pregătească ceașca de cafea dimineața?

- Nu. Acum nu. Seth își puse cafeaua deoparte. Remarca asta nu a fost prea subtilă.

- Nici nu intenționez să fie. Nu e vorba că mă deranjează competiția. Vreau doar să știu dacă am competiție. Încă nu cred că te plac, dar lucrul acesta s-ar putea schimba. Ridică o mână ca să se joace cu degetele prin coada împletită. De ce să nu fiu pregătită?

- Pe mine mă interesează să închid un caz, nu să joc jocuri cu tine... Grace.

Fu o replică atât de rece, atât de total lipsită de pasiune, încât îi stârni spiritul de competiție.

- Presupun că nu îți plac femeile agresive.

- Nu în mod deosebit.

- Bine, atunci. Zâmbi, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el. Înseamnă că pur și simplu vei urî chestia asta.

Cu o mișcare abilă și exersată, lăsă să-i alunece mâna prin părul lui și îi aduse gura peste buzele ei.

capitolul 4

Șocul, fulgerul învelit în catifea neagră, îl înjunghie cu o lovitură puternică. Simțea cum i se învârtă capul, cum îi clocotește sângele în vine, iar stomacul i se strânge. Nici o parte a trupului său nu fu scutită de atacul rapid al acelei guri lascive și pricepute. Gustul ei, neașteptat, dar familiar, îl inundă asemenea vinului fierbinte, condimentat, care i se urca imediat la cap, lăsându-l uluit, beat și disperat.

Mușchii i se încordară, ca și când s-ar fi pregătit să sară. Și, sărind, ar avea ceva ce era într-un fel deja al lui. Fu nevoie de un efort puternic de voință să-și țină brațele blocate de-o parte și de alta a trupului, când acestea se încordară să o atingă, să ia, să se desfete. Parfumul ei era la fel de misterios, de narcotic, precum aroma ei. Chiar și vuietul adânc, persuasiv, care îi răsuna în gât în timp ce își lipea fantezia aceea glorioasă de trup de al lui era un indiciu tentant a ceea ce s-ar putea întâmpla.

Într-o numărătoare lentă până la cinci, el își înclină pumnii, apoi îi relaxă și lăsă războiul din interiorul lui să se derlănțuie, în timp ce buzele îi rămaseră puine, iar corpul rigid. Nu avea de gând să-i ofere satisfacția unui răspuns...

Grace știa că era o greșeală. Chiar și în timp ce se îndreptă spre el și întinse mâna spre el, știuse acest lucru. Făcuse greșeli înainte și încerca să nu regrete niciodată ce era deja făcut și nu mai putea fi desfăcut.

Dar regreta asta. Regreta profund faptul că gustul lui era complet unic și perfect pentru palatul gurilor ei. Că textura părului său, forma umerilor, pieptul puțin mai mare o provocau, când ea nu intenționase decât să îl provoace pe el, să-i arate ce-i putea oferi. Dacă ar fi să facă acest lucru. În schimb, învadă de decență, lăută de-a valma prin acea împerechere buzelor, a oferise mai mult decât intenționase. Iar el nu îi dăduse nimic în schimb.

Ea îi prinse buza de jos între dinți, într-o mișcare rapidă, ascuțită, apoi masă un acces scandalos

de dezamăgire dându-se înapoi nepăsătoare și râmbindu-i amuzată.

- Vai, ești un tip distant, nu-i așa, domnule locotenent?

Cu fiecare bătaie a inimii, sângele lui Seth se înfierbânta și mai tare, dar abia dacă își înclină capul.

- Nu ești obișnuită să-ți reziste cineva, nu-i așa, Grace?

- Nu. Își trecu vârful unui deget ușor peste buză, într-o mișcare care era atât absentă, cât și provocatoare. Esența lui rămăsese cu încăpățănare agățată acolo, insistând să rămână. Dar, pe de altă parte, majoritatea bărbaților pe care i-am sărutat nu au avut apă cu gheață în vene. Este păcat. Își ridică degetul de pe propria buză, lovind ușor într-a lui. O gură atât de frumoasă. Asemenea potențial. Totuși, poate că pur și simplu nu-ți plac... femeile.

Zâmbetul răutăcios pe care îl afișa el o uimi. Ochii îi scânteiară odată cu zâmbetul, în tonuri fascinante, aurii. Gura lui se înmuie cu un farmec care avea o putere de atracție răutăcioasă și imprevizibilă. Deodată, era abordabil, aproape copilăros, ceea ce îi făcu inima să tânjească.

- Poate, spuse el, pur și simplu nu ești genul meu.

Ea scoase un hohot scurt, lipsit de amuzament.

- Dragă, eu sunt genul fiecărui bărbat. Ei bine, o să catalogăm chestia asta drept un experiment eșuat și o să mergem mai departe.

Spunându-și că era o prostie să se lase rănită, înaintă din nou înspre el și întinse mâna să-i îndrepte cravata pe care i-o desfăcuse.

Seth nu voia ca ea să-l atingă, nu atunci, nu când el se clătina pe marginea prăpastiei.

- Ai un ego al naibii de puternic.

- Presupun că da.

Cu mâinile încă pe cravata lui, ea privi în sus, în ochii lui. La naiba, se gândi ea, dacă nu puteau fi iubiți, probabil puteau fi prieteni. Bărbatul care se uitase la ea și zâmbise șmecherește va fi un prieten bun, de încredere. Așadar, Grace îi zâmbi cu o drăgălășenie care nu avea pic de prefăcătorie sau de viclenie, străpungându-i inima cu o singură lovitură, curată.

- Dar, pe de altă parte, bărbații sunt, în general, previzibili. Tu ești doar excepția de la regulă, Seth, cel care o întărește.

Ea își trecu mâinile în jos de-a lungul trupului său, netezindu-i sacoul, și mai spuse ceva, dar el nu o auzi din cauza vuietului din urechi. Își pierdu controlul. Simți pocnetul, ca zbârnăitul unei săbii care se rupe lovind un genunchi îmbrăcat în armură. Cu o mișcare de care abia dacă era conștient, o răsuci, o împinse înapoi la perete și îi puse stăpânire pe gură.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul, lăsându-i corpul fără respirație. Îl prinse de umeri atât pentru echilibru, cât și ca răspuns la nevoia bruscă, violentă, care veni ca o săgeată dinspre el și îi făcu să se contopească. Grace cedă, în totalitate, apoi își împreună mâinile în jurul gâtului său și se lăsă pe spate. „Aici“, era tot ceea ce pusesse gândi mintea ei uluită. „O, aici, în sfârșit.“

Mâinile lui alergau de-a lungul corpului ei, modelau și într-un fel recunoșteau fiecare rotunjime. Și recunoșterea aceea îi străbătea trupul, la fel de fierbinte și de reală ca declanșuirea dorinței. Își dorea gustul acela, nebunia să-l aibă în interiorul lui, să-l înghită întreg. Îi lăsa cu asalt gura, ca un bărbat care se hrănește după un post de-o viață, se umplu cu aromele ei, toate misterioase, coapte, suculente.

Ea era acolo pentru el, fusese întordeauna acolo - în mod imposibil, acolo. Iar el știa că, dacă nu se retragea, nu avea să fie niciodată capabil să supraviețuiască fără ea. Își prăsi mâinile pe perete, de o parte și de alta a corpului ei, ca să se oprească să o mai atingă, ca să se mai vrea. Luptând să-și recapete atât suflarea, cât și puterea rănită, se retrase din sărut și se dădu la o parte.

Ea rămase proptită de perete, cu ochii închiși și pe fața strălucind de pasiune. Până când genele ei tremurară, și ochii aceia albaștri, somnoroși, se concentrară și își redobândiră controlul nelindurător.

- Imprevizibil, reuși ca să spună, abia rezistând imboldului de apă apăsă amândouă mâinile pe inima care nu se opri din girana nebună. Foarte.

- Totuși avertizat să nu apeși butoanele greșite.

Voxea lui era calmă, aproape de gheață, și avu efectul unei lovituri cu dosul palmei. Ea tresări, poate chiar s-ar fi clătinat, dacă nu ar fi fost lipită de perete. Privirea lui se îngustă văzându-i reacția. „Se simte rănită!” se întrebă el. Nu, era ridicol. Era un jucător veteran, cu experiență de-o viață.

- Da, m-ai avertizat. Ea își îndreptă spatele, mândria întărindu-i coloana vertebrală și forțându-i buzele să se arcuiască într-un zâmbet degajat. Sunt pur și simplu foarte refractară la avertismente.

Seth se gândi că ea ar trebui să fie obligată prin lege să poarte un avertisment - „Pericol! Femeie!”

- Am de lucru. Ți mai pot acorda încă cinci minute dacă vrei să aștept în timp ce îți împachetezi câteva lucruri.

„Ah, nemernicule”, se gândi ea. „Cum poți să fii atât de rece, de neafectat?”

- Ia-o tu încetșor înainte, frumosule. Eu voi fi bine.

- Aș prefera să nu fii singură în casă acum. Du-te și împachetează-ți niște lucruri.

- E casa mea.

- În momentul acesta este locația unei crime. Mai ai patru minute și jumătate.

Furia ei vibra în bătăile înflăcărâte ale inimii.

- Nu am nevoie de nimic de aici. Se întoarse și se năpusti spre ușă, când el o luă de braț. Ce e?

- Ai nevoie de haine, spuse el, acum răbdător. Pentru o zi sau două.

- Chiar crezi că aș purta ceva pe care ar fi putut pune mâna ticălosul ăla?

- Asta e o reacție ridicolă, prostească și predictibilă. Tonul lui nu se îndulci câtuși de puțin. Tu nu ești o femeie ridicolă sau predictibilă. Nu fii o victimă, Grace. Du-te și împachetează-ți lucrurile.

Seth avea dreptate. Ar fi putut să-l disprețuiască doar pentru replica asta. Dar nevoia frustrată care încă lovea cu pumnul în interiorul ei era un motiv cu mult mai bun. Ea nu spuse nimic, pur și simplu se întoarse din nou și plecă.

Când el nu auzi ușa din față trântindu-se, fu mulțumit că se dusesse la etaj să-și strângă lucrurile, așa cum

ii spusese el să facă. Seth opri cafetiera, clăti ceștile și le așeză în chiuvetă, apoi ieși să o aștepte.

Era o femeie fascinantă, se gândi el. Cu un temperament vulcanic, plină de energie și cu un ego uriaș. Și îl corupea, pas cu pas, fiecare dintre ei bine calculat. Cât de bine știa exact ce sfori să tragă pentru a face așa ceva era încă un mister. Își reaminti că el preluase acest caz. Conducerea unui birou și distribuirea cazurilor era parte a responsabilității sale. Trebuia să rămână implicat, iar el se implicase în cazul acesta - și, prin urmare, intrase în legătură cu ea. Rolul lui Grace în tot întregul era mărunț, dar el trebuia să o trateze cu aceeași obiectivitate cu care trata orice altă parte a cazului.

Se uită în sus, privirea fiindu-i atrasă de portretul care zâmbea în jos spre el, ademenitor. Va trebui să fie mai degrabă un robot decât un bărbat, pentru a rămâne obiectiv când venea vorba de Grace Fontaine.

Se făcu miezul după-amiezii înainte de a-și putea elibera biroul suficient cât să se ocupe de un alt interviu. Diamantele erau cheia, iar el voia să mai arunce o privire asupra lor. Nu fusese surprins când conversația lui la telefon cu dr. Linstrum de la Institutul Smithsonian se dovedise a fi o declarație despre integritatea și talentul lui Bailey James. Diamantele pentru care ea făcuse tot ce-i stătuse în puteri să le protejeze rămăseseră la Salvini și în grija ei.

Clădirea elegantă de pe colț, care găzduia firma Salvini, se afla imediat la ieșirea din D.C. Când ajunse în parcare, el făcu un gest din cap către poliștutul în uniformă care păzea intrarea principală. Și simți un ușor impuls de compasiune. Căldura era insuportabilă.

- Doamnăle locotenent.

Întro uniformă udă de transpirație, poliștutul răspunse numălcăt.

- Doamnă James este înăuntru!

- Da, domnule. Magazinul e închis pentru clienți doar săptămâna următoare. Cu un gest din cap, îi indică showroomul întunecat, prin ușile groase de sticlă. Avem un paznic repartizat la fiecare intrare, și doamnă James

James este la nivelul inferior. E mai ușor accesul prin spate, domnule locotenent.

- Bine. Când ieși din tură?

- Mai am o oră. Polițistul nu își șterse fruntea, deși voia să facă asta. Seth Buchanan avea reputația de a fi cărcotaș. Ture de patru ore, așa cum ați ordonat, domnule.

- Adu-ți o sticlă de apă cu tine data viitoare.

Conștient de faptul că omul în uniformă se va așeza în clipe în care el își va întoarce spatele, Seth ocoli clădirea. După o scurtă conversație cu paznicul de serviciu din spate, apăsă soneria de lângă ușa din oțel armat.

- Locotenent Buchanan, spuse el când Bailey îi răspunse prin interfon. Aș dori să intru pentru câteva minute.

Ei îi trebui ceva timp să ajungă la ușa. Seth și-o imagina plecând din atelierul de la nivelul inferior, mergând liniștită pe coridorul scurt și trecând pe lângă scările unde se ascunsese de un criminal cu doar câteva zile înainte. El parcursese deja clădirea de două ori, de sus până jos. Știa că nu oricine ar fi putut supraviețui după experiența prin care trecuse ea acolo.

Auzi zgomotul încuietorilor și ușa se deschise.

- Domnule locotenent. Ea îi zâmbi paznicului, cerându-și scuze în tăcere pentru responsabilitatea nefericită pe care o avea bărbatul. Te rog, intră.

Arăta îngrijită și ordonată, se gândit Seth, cu cămașa ei ajustată pe corp, pantalonii strânși pe picior și părul blond prins la spate. Doar ușoarele umbre de sub ochi vorbeau de tensiunea prin care trecuse.

- Am vorbit cu dr. Linstrum, începu Seth.

- Da, mă așteptam să faci asta. Sunt foarte recunoscătoare pentru înțelegerea de care dă dovadă.

- Pietrele sunt din nou la locul lor.

Ea zâmbi puțin.

- Sunt din nou în locul în care au fost cu câteva zile în urmă. Cine știe dacă vor vedea vreodată Roma din nou. Să-ți aduc ceva rece de băut?

Făcu semn spre un automat de băuturi răcoritoare care licărea pe un perete întunecat.

- Fac cinste. Seth introduse monedele. Aș vrea să văd diamantele și să discutăm câteva lucruri.

- Sigur. Ea apăsă butonul pe care și-l dorea și scoase doza care zăngăni în jos. Sunt în seif, continuă ea să vorbească în timp ce îi arată drumul. Am aranjat ca sistemul de securitate și alarma să fie întărite. Avem camere de luat vederi în showroom de câțiva ani, dar voi cere să fie instalate și la uși, precum și la nivelurile superioare și inferioare. În toate zonele.

- Asta e o mișcare înțeleaptă. Seth conchise că ea avea o doză bună de simț practic sub exteriorul fragil. Tu vei administra afacerea acum?

Ea deschise o ușă și ezită.

- Da. Tatăl meu vitreg ne-a lăsat-o nouă, celor trei frații mei vitregi împărțind optzeci de procente între ei. În cazul în care oricare dintre noi moare fără moștenitori, acțiunile merg la supraviețuitori. Ea inspiră adânc. Eu am supraviețuit.

- Pentru asta ar trebui să fii recunoscătoare, Bailey. Nu să te simți vinovată.

- Da, asta spune și Cade. Dar, vezi tu, odată am avut iluzia că măcar ei erau o familie. Ia loc. Aduc Stelele.

Seth privi în jur la echipament, la bancul lung de lucru. Curios, se apropie, examinând strălucirea pietrelor colorate și filigranul din aur. Urma să fie un colier, în dădu el seama, trecând cu vârful unui deget pe lungimea mărâsoasă a unui lăncșor din zale îmbinate strins. O piesă îndrăznească, aproape păgână.

- Trebuia să mă întorc la lucru, spuse ea din spatele lui. Să fac ceva... diferit, propria mea creație, presupun înainte de a avea de-a face din nou cu acestea.

Bailey așeză jos o cutie căptușită care adăpostea rețeau de diamante.

- E un model creat de tine? întrebă el, arătând spre bijuteria de pe masa de lucru.

- Da. Văd piesa în mintea mea. Nu sunt deloc tentată la desen, dar pot vizualiza. Am vrut să fac ceva pentru M.J. și pentru Grace pentru... Orită și se așază pe taburetul înalt. Ei bine, să spunem, pentru a sărbători supraviețuirea.

- Iar aceasta este pentru Grace.

- Da.

Ea zâmbi, mulțumită că el o observase.

- Îmi închipui ceva mai simplificat pentru M.J. Dar asta i se potrivește lui Grace.

Cu grijă, așeză lucrarea neterminată într-o tavă și puse între ei cutia căptușită care conținea cele Trei Stele.

- Ele nu își pierd niciodată puterea de fascinație. De fiecare dată când le văd, rămân uluită.

- Cât durează până termini cu ele?

- Tocmai începusem când... când a trebuit să mă opresc. Își dresе glasul. Am verificat autenticitatea lor. Sunt diamante albastre. Totuși, atât muzeul, cât și asiguratorul preferă o verificare mai în profunzime. Voi efectua o serie de alte teste pe lângă ceea ce-am început deja sau am finalizat. Un metalurgist testează triunghiul, dar acela îmi va fi dat pentru studiu aprofundat peste o zi sau două. Nu ar trebui să dureze mai mult de o săptămână până ca muzeul să poată intra în posesia lor.

Seth ridică o piatră de la locul ei și știu imediat ce avea în mână - era cea pe care Grace o purtase cu ea. Își spuse că era imposibil. Ochiul lui neinstruit nu putea diferenția o piatră de oricare dintre celelalte două. Cu toate acestea, simți energia lui Grace pe ea. Înăuntrul pietrei.

- Îți va fi greu să te desparți de ele!

- Ar trebui să spun nu, după ce s-a întâmplat în ultimele zile. Dar, da, îmi va fi greu.

Ochii lui Grace aveau culoarea aceasta, își dădu seama Seth. Nu culoarea safirelor, ci albastrul unui diamant rar și puternic.

- Merită să uciți pentru ele, spuse el încet, uitându-se la piatra din mână lui. Să mori pentru ele. Apoi, enervat pe el însuși, puse din nou piatra jos. Frații tăi vitregi au avut un client.

- Da, vorbeau despre un client, sau certat în legătură cu el. Thomas a vrut să ia banii - depozitul inițial - și să fugă cu ei.

Banii erau verificați, dar nu exista o șansă prea mare de a identifica sursa lor.

- Timothy i-a spus lui Thomas că e un prost, că nu va fi niciodată capabil să fugă îndeajuns de departe sau îndeajuns de rapid. Că el - clientul - îl va găsi. Nici măcar nu e om. Timothy a spus ceva de genul ăsta. Amănătură le era frică, o frică groaznică... și erau extrem de disperati.

- Problema îi depășea.

- Da, cred că îi depășea.

- Trebuie să fie un colecționar. Nimeni nu le-ar putea revinde. Se uită la pietrele care străluceau în tăvile lor, ca niște stele drăguțe. Tu obții pietre, le cumperi și le vinzi unor colecționari.

- Da, cu siguranță nu cu o valoare atât de mare precum cele Trei Stele, dar da. Ea își trecu ușor degetele, absentă, prin păr. Un client poate veni la noi cu o piatră sau poate cere una. Noi achiziționăm și anumite pietre la risc, având un anumit client în minte.

- Atunci, ai o listă de clienți? Nume, preferințe?

- Da, și avem o evidență cu ceea ce a cumpărat sau a vândut fiecare client. Bailey își împreună mâinile. Thomas cred că a păstrat-o în biroul lui. Timothy avea copii în biroul lui. Mă duc să le caut.

Seth îi atinse ușor umărul înainte ca ea să se ridice de pe scaun.

- Le iau eu.

Răsufă ușurată. Mai trebuia totuși să treacă un timp până să fie în stare să urce la etaj, în camera în care văzuse crima.

- Mulțumesc.

El își scoase carnetul.

- Dacă te-ai ruga să numești cei mai importanți colecționari de pietre prețioase, clienții tăi de seamă, ce nume îți vin în minte? Fără să stai pe gânduri?

- O. Concentrându-se, Bailey își mușcă buza. Peter Morrison din Londra, Sylvia Smythe-Simmons din New York, Henry și Laura Muller de aici, din D.C., Matthew Wolinski din California. Și, presupun, și Charles Van Horn, de aici, din D.C., deși el este nou în această

chestiune. Iam vândut trei pietre minunate în ultimii doi ani. Una era un opal spectaculos după care tânjeam eu. Încă sper că mă va lăsa să îl montez pentru el. Am un model în minte... Ea se cutremură și bătu în retragere când își dădu seama de ce întreba el. Îi cunosc pe acești oameni. Am avut de-a face cu ei personal. Soții Muller au fost prieteni cu tatăl meu vitreg. Doamna Smythe-Summons are peste optzeci de ani. Nici unul dintre ei nu este hoț.

Seth nu se deranjă să-și ridice privirea, ci continuă să scrie.

- Arunci, vom putea să îi tăiem de pe lista. A judeca ceva sau pe cineva după aparențe este o greșeală într-o anchetă, domnișoară James. Sau făcut destule greșeli deja.

- A mea iese în evidență. Acceptând acel adevăr, ea împinse dona de răcoritoare neatinată. Ar fi trebuit să merg la poliție imediat. Ar fi trebuit să transmit informațiile - cel puțin, suspiciunile mele - autorităților. Cătriva oameni ar fi încă în viață dacă aș fi făcut lucrul acesta.

- Este posibil, dar nu este o certitudine.

Acum își ridică într-adevăr ochii. Privirea băntuită din ochii câprui delicați îi stârni compasiunea.

- Știi că fratele tău vitreg era șantajat de un garant de cauciuc mediocru?

- Nu, murmură ea.

- Știi că cineva trăgea sforile, și făcea asta suficient de puternic încât să-ți transforme fratele vitreg într-un criminal?

Ea clătină din cap și-și mușcă buza.

- Lucrurile pe care nu le știam au fost problema, nu-i așa? Iam pus pe cei doi oameni pe care îi iubesc cel mai mult într-un pericol groaznic, apoi am uitat de ei.

- Amnezia nu este o alegere, este o boală. Iar prietenii tale s-au descurcat singuri. Încă fac acest lucru - de fapt, am văzut-o pe domnișoara Fontaine chiar azi-dimineață. Nu arată mai rău după experiența asta, după părerea mea.

Bailey sesiză nuanța de reflecție și se întoarse cu fața la el.

- Nu o înțelegi. Aș fi crezut că un bărbat cu meseria ta ar fi în stare să judece mai limpede de-atât.

Seth avu impresia că sesizează o ușoară nuanță de milă în vocea ei și se enervă.

- Întotdeauna m-am considerat perspicace.

- Oamenii sunt rareori perspicace când vine vorba de Grace. Ei văd doar ceea ce îi lasă ea să vadă - dacă lor nu le pasă suficient de mult cât să privească mai în profunzime. Este persoana cu inima cea mai generoasă din câte am cunoscut vreodată.

Bailey sesiză licărirea rapidă de neîncredere amuzată din ochii lui și simți cum îi crește furia împotriva reacției lui. Mânioasă, împinse deoparte taburetul.

- Nu știi nimic despre ea, dar deja ai respins-o. Îți poți imagina prin ce trece acum? Verișoara ei a fost ucisă - și, pe deasupra, în casa ei.

- Nu poate fi învinovătită pentru asta.

- E ușor de spus. Dar se va învinovăți ea însăși și la fel va face și familia ei. E ușor să dai vina pe Grace.

- Tu nu faci asta.

- Nu, pentru că eu o cunosc. Și știu că a avut de-a face cu judecăți false și opinii greșite cea mai mare parte a vieții ei. Și felul în care alege să le facă față este să nu-i pese, fiind conștientă că, orice ar face, oamenii își schimbă rar părerile preconcepute. Chiar acum, bănuiesc că este cu mătușa ei și îndură tortura emoțională obișnuit. Vocea ei deveni mai înflăcărată, pe măsură ce emoțiile o invadau. În seara asta se va ține un serviciu religios pentru Melissa, iar rudele o vor distruge, așa cum fac întotdeauna.

- De ce ar face așa ceva?

- Pentru că asta știu ei să facă cel mai bine. Epuizată, Bailey își întoarse capul și se uită la cele Trei Srele. „Dragoste, cunoaștere, generozitate”, se gândi ea. „De ce pare că există atât de puțin din fiecare în lume?” Poate ar trebui să te mai uiți o dată, domnule locotenent Buchanan.

Seth hotărî că deja se uitase de prea multe ori. Și își ărosea timpul.

- Cu siguranță ea inspiră loialitate propriilor prietene, comentă el. Mă duc să caut acele liste.

- Știi drumul.

Lăsându-l să plece, Bailey luă pietrele pentru a le duce înapoi în seif.

Grace era îmbrăcată în negru și niciodată nu avusese mai puțin chef de jeli. Era șase seara și începea să cadă o ploaie ușoară. Promitea să transforme orașul într-o saună imensă mai degrabă decât să-l răcorească. Durea de cap care o chinua de ore întregi lupta cu aspirina pe care ea deja o luase și câștiga în mod categoric.

Avusese o oră înaintea serviciului funerar - pe care îl organizase repede și singură, pentru că așa îi ceruse mătușa ei. Helen Fontaine suporta durerea în felul ei - la fel cum făcea toate celelalte lucruri. În acest caz, însemna să o întâmpine pe Grace cu o privire rece, acuzatoare și seacă. Să respingă orice ofertă de sprijin sau compasiune. Și să ceară ca serviciile să fie îndeplinite imediat și pe cheltuiala lui Grace.

Avea să fie asaltată din toate părțile, se gândi Grace în timp ce rătăcea prin încăperea mare, goală, cu aranjamentele sale de flori, cu draperiile groase, roșii, și mocheta pufoasă. Deoarece astfel de lucruri erau de așteptat, ele erau prezentate în presă. Iar familia Fontaine nu ar da niciodată presei motive de bârfă. Ci doar ar lăsa-o pe Grace în groapa cu lei.

Nu fusese dificil să găsească locația, să organizeze totul până la muzică, flori, canapelele elegante. Fusese nevoie doar de câteva telefoane și invocarea numelui Fontaine. Helen însăși adusese fotografia, poza aceea mare, colorată, într-o ramă strălucitoare din argint, care acum împodobește o masă lăcuită din mahon și era încadrată de trandafiri roșii în vasele impresionante din argint pe care le preferase Melissa.

Corpul nu avea să fie la vedere. Grace aranjase ca trupul Melissei să fie scos de la morgă, deja scrisese cecul pentru incinerare și pentru urna pe care o alesese mătușa ei. Nu primise nici o mulțumire, nici un semn de recunoștință. Și nici nu se așteptase la așa ceva.

Așa cum se întâmplase din momentul în care Helen devenise tutorele ei legal. Îi fuseseră oferite lucrurile de primă necesitate în viață - în stilul familiei Fontaine. Case minunate, în mai multe țări, în care să locuiască, mâncare pregătită perfect, haine elegante, o educație excelentă.

Și i se spusese, la nesfârșit, cum să mănânce, cum să se îmbrace, cum să se comporte, pe cine putea să-și aleagă drept prieten și pe cine nu. I se reamintise, neîncetat, de norocul considerabil - nemeritat - de a avea o asemenea familie alături de ea. Fusesse chinuită, fără milă, de verișoara pe care în seara aceasta trebuia să o jelească, din cauză că rămăsese orfană și dependentă de ele. Pentru faptul că era Grace.

Ea se răzvrătise împotriva tuturor acestor lucruri, împotriva fiecărui aspect, a fiecărei așteptări și cereri. Refuzase să fie maleabilă, docilă, previzibilă. Durerea pierderii părinților ei se estompase în cele din urmă și, odată cu ea, și nevoia disperată a copilului de a primi dragoste și acceptare.

Dăduse presei numeroase motive să scrie. Petreceri sălbatice, relații nechibzuite, cheltuieli nelimitate. Când nici acestea nu îi ușuraseră durerea, găsisese altele. Ceva care o făcea să se simtă decentă și întreagă. Și se regăsise.

În seara aceasta, ea va fi doar ceea ce familia ei ajunsese să se aștepte din partea ei. Și va trece prin următoarele ore nesfârșite fără a le permite să o atingă.

Se lăsă să cadă pe o canapea moale, din catifea, peste măsură de căptușită. O durere puternică îi pulsa în cap, iar stomacul îi era contorsionat de încordare. Închizând ochii, își impuse să se relaxeze. Va petrece această ultimă oră singură și se va pregăti pentru ceea ce urma. Dar, abia dacă inspiră calm pentru a doua oară, când auzi sunetul unor pași, înăbușit de covorul gros. Umerii începură să-i tremure, apoi coloana vertebrală îi înțepeni brusc. Deschise ochii. Și le văzu pe Bailey și pe M.J. lăsă ochii să se închidă din nou, într-o grabă patetică de a fi recunoscătoare.

- V-am spus să nu veniți.

- Da, de parcă noi aveam de gând să te ascultăm.
M.J. se așeză lângă ea și îi luă mâna într-a ei.

- Cade și Jack parchează mașinile.

Bailey se așeză de partea cealaltă, luându-i cealaltă mână.

- Cum rezisti?

- Mă simt mai bine. Lacrimile i se iviră în ochi, în timp ce strânse mâinile împreunate într-ale ei. Mă simt mult mai bine acum.

Pe o proprietate întinsă, la câțiva kilometri de locul unde Grace stătea împreună cu femeile care o iubeau, un bărbat privea în gol la ploaia șuierătoare. Toată lumea eșuase, se gândi el. Mulți plătiseră pentru eșecurile lor. Dar pedeapsa era un substitut slab pentru cele Trei Stele.

Era doar o întârziere, se consolă el. Stelele erau ale lui, erau menite să fie ale lui. Visase la ele, le ținuse în mâini în visele acelea. Uneori mâinile erau umane, alteori nu, dar erau întotdeauna mâinile lui.

Sorbi vinul, privi ploaia și își calculă opțiunile. Planurile sale fuseseră întârziate de trei femei. Lucrul acesta era umilitor, și ele vor trebui să fie forțate să plătească pentru acea umilire.

Frații Salvini erau morți - Bailey James. Proștii pe care el îi angajase să recupereze a doua Stea erau morți - M.J. O'Leary. Omul pe care el îl trimisese cu instrucțiuni pentru a dobândi cea de-a treia Stea cu orice preț era mort - Grace Fontaine.

Și zâmbi. Fusese lipsit de tact, întrucât se descotorosise el însuși de prostul acela mincinos. Să-i spună lui că fusese un accident, că femeia luptase cu el, fugise de el și căzuse mortal. Să-i spună lui că cercetase fiecare colț al casei, fără să găsească piatra. Numai eșecul acela, și fusese suficient de iritant. Dar apoi, să descopere că murise femeia greșită și că prostul furase bani și bijuterii fără să le raporteze... Ei bine, o astfel de lipsă de loialitate din partea unui partener de afaceri era greu de tolerat.

Zâmbind visător, scoase din buzunar un cerceș cu un diamant strălucitor. Grace Fontaine îl purtase pe lobul încântător al urechii ei, se gândi el. Acum îl păstra ca pe o amuletă norocoasă în timp ce analiza ce măsuri să ia în continuare.

Rămăseseră doar câteva zile până când Stelele aveau să fie la muzeu. Sustragerea lor din acele săli impresionante ar dura luni, dacă nu cumva chiar ani de planificare. El nu intenționa să aștepte. Poate că dăduse greș pentru că fusese prea prudent, păstrase distanța față de evenimente. Poate că zeii cereau un risc mai personal. O implicare mai intimă.

Era timpul să iasă din umbră, să le întâlnească față în față pe femeile care ținuseră proprietatea lui departe de el, hotărî el. Zâmbi din nou, entuziasmat de gândul acesta, încântat de posibilități. Când se auzi un ciocănit la ușă, el răspunse cu mare bucurie și bună dispoziție.

- Întră.

Majordomul, îmbrăcat în negru formal, strict, nu se aventură mai departe de prag. Vocea lui era lipsită de inflexiuni.

- Îmi cer scuze, domnule ambasador. Sosesc oaspeții dumneavoastră.

- Foarte bine. Sorbi ce-i mai rămăsese din vin și așeză paharul gol din cristal pe o masă. Cobor imediat.

Când ușa se închise, se duse la oglindă, își examină fracul impecabil, strălucirea butonilor din diamant, sculpura ceasului subțire din aur, de la încheietura mâinii. Apoi, își analiză fața - contururile netede, pielea îngrijită, de un auriu palid, nasul aristocrat, gura fermă, oarecum subțire. Își trecu mâna peste coama perfect îngrijită de păr negru, cu nuanțe argintii.

Apoi, încet, zâmbind, își întâlni propria privire. Un zâmbet palid, de un albastru aproape translucid îi răspunse. Invitații lui vor vedea doar cum era el, un om perfect îngrijit de cincizeci și doi de ani, erudit și educat, manierat și fermecător. Ei nu aveau de unde ști ce planuri și intrigi adăpostea în inima lui. Nu vor vedea nici o urmă de sânge pe mâinile lui, deși trecuseră doar

douăzeci și patru de ore scurte de când le folosise pentru a ucide.

Simtea doar plăcere în acea amintire, doar încântare știind că va lua masa în curând cu elita și cu oamenii influenți. Și îl putea ucide pe fiecare dintre ei doar cu un gest, bucurându-se de imunitatea perfectă. Chicotise pentru sine – un sunet scăzut, seducător, cu subînțelesuri cutremurătoare. Vârând cerceul înapoi în buzunar, ieși din cameră. Ambasadorul era nebun.

capitolul 5

Primul gând al lui Seth când intră în încăpere fu că serviciul funerar lăsa mai mult impresia unei petreceri plictisitoare. Oamenii stăteau în picioare sau așezați, în grupuri mici și exclusiviste, mulți dintre ei ciugulind aperitive sau sorbind vin. Peste acordurile în surdină ale unui studiu de Chopin, se auzeau vocile murmurând. Ocazional, răsuna un hohot de râs sau un chicot subțire. Nu văzu deloc lacrimi.

Luminile erau estompate în mod respectuos, subliniind splendoarea și strălucirea pietrelor prețioase și ale aurului. Mireasma florilor se amesteca și se îmbina cu parfumurile bărbaților și ale femeilor. Seth văzu chipuri, atât elegante, cât și plictisite. Nu văzu deloc durere.

Dar o zări pe Grace. Ea stătea în picioare privind în sus, spre fața unui bărbat înalt, subțire, al cărui bronz îi pune în evidență părul auriu și ochii albaștri, luminoși. El îi ținea o mână într-ale lui și zâmbea cuceritor. Părea că vorbește repede, convingător. Ea clătină din cap o dată, îi puse o mână pe piept, apoi se lasă atrasă într-un hol.

Buza lui Seth schiță un gest de dispreț instantaneu. O înmormântare era un loc groaznic pentru un flirt.

- Buchanan. Jack Dakota se îndreptă spre el. Privind lung prin încăpere, își vârî mâinile în buzunarele sacoului pe care dorea cu ardoare să-l aibă încă în șifonier, și nu pe spatele său. Ce mai petrecere.

Seth urmări cum două femei se sărutară protocolar.

- Așa se pare.

- Nu pare o petrecere la care un om normal ar vrea să apară neinvitat.

- Am treabă, spuse el lapidar.

Care ar fi putut aștepta până dimineată, își aminti sieși. Ar fi trebuit să o lase să aștepte. Îl enerva faptul că făcuse un ocol, că se tot gândise la Grace - mai mult, că fusese incapabil să și-o scoată din minte. Scoase din buzunar o copie a unei fotografii făcute de poliție și i-o întinse lui Jack.

- Îl recunoști?

Jack cercetă atent fotografia, cântărind-o din priviri. „Pare șmecher tipul“, se gândi el. „Vag european la înfățișare, cu părul negru, lucios, ochii negri și trăsături rafinate.“

- Nu. Arată ca un băiat dintr-un poster pentru o apă de colonie de proastă calitate.

- Nu l-ai văzut în timpul aventurilor tale uimitoare de la sfârșit de săptămână?

Jack aruncă o ultimă privire, mai intensă, și-i înapoi fotografia.

- Nu. Ce legătură are una cu alta?

- Amprentele lui erau peste tot în casa din Potomac.

Afirmația îi stârni interesul lui Jack.

- El e cel care a ucis-o pe verișoară?

Seth îl privi cu calm.

- Lucrul acesta nu a fost încă dovedit.

- Nu-mi veni cu atitudinea asta de polițist, Buchanan.

Ce-a spus tipul? A trecut pe-acolo să vândă aspiratoare?

- N-a spus nimic. Era prea ocupat să plutească cu fața în jos în râu.

Cu o înjurătură, privirea lui Jack scrută din nou în căperea. Se relaxă parțial când o zări pe M.J. ghemuită lângă Cade.

- Probabil că morga devine aglomerată. Ai un nume? Seth dădu să ignore întrebarea. Nu dădea doi bani pe profesiile celor care suflau în ceafa polițiștilor. Dar nu putea nega faptul că vânătorul de recompense și detectivul particular erau implicați. Iar legătura nu avea cum să fie evitată, își spuse el.

- Carlo Monturri.

- Nu-mi spune nimic numele ăsta.

Seth nu se aștepta să îi spună ceva, dar poliția - de pe câteva continente - îl cunoștea bine.

- Problema te depășește, Dakota. Genul lui ține un avocat de lux pe-aproape și nu folosește agenți locali de garantare a cauțiunii pentru a ieși în evidență.

În timp ce vorbea, privirea lui Seth dădea roată prin încăpere, scrutând-o dintr-un colț într-altul, reținând detalii, limbajul trupului, atmosfera.

- Înainte să înoate pentru ultima oară, era un tip cu mușchi angajat pe bani buni. Lucra singur, pentru că nu-i plăcea să împartă distracția cu cineva.

- Are legături în zonă?

- Suntem pe cale să aflăm.

Seth o văzută pe Grace venind de pe hol. Bărbatul care era cu ea o ținea cu brațul pe după umeri. Apoi o trase aproape de el într-o îmbrățișare finală și o sărută. Flacăra furiei se aprinse în abdomenul lui Seth și îl săgetă până în inimă.

- Scuză-mă.

Grace îl văzu în momentul în care porni spre ea, din partea opusă a încăperii. Murmură ceva către bărbatul acela, se dezlipi de el, apoi îl lăsă să plece. Îndreptându-și coloana, afișă un zâmbet nepăsător.

- Domnule locotenent, nu te așteptam.

- Îmi cer scuze că am venit nepoftit la... - aruncă o privire spre băiatul cu păr auriu, care își turna un pahar de vin - priveghiul vostru.

Sarcasmul o atinse ca o palmă peste obraz, dar ea nu clipi.

- Presupun că există un motiv pentru care ai trecut pe aici.

- Desigur.

Se întoarse să-l conducă spre ieșire și se trezi față în față cu mătușa ei.

- Mătușa Helen.

- Dacă ai putea lua o pauză de la a-ți distra pretenții, spuse Helen cu răceală, aș vrea să vorbesc cu tine.

- Scuză-mă, îi spuse Grace lui Seth, și pași din nou pe holul de la intrare.

Seth se gândi dacă ar fi cazul să se îndepărteze, ca să le ofere intimitate. Dar rămase acolo unde era, la doi pași de ușă. Își spuse că ancheta unor crime nu permitea astfel de manifestări de sensibilitate. Deși vorbeau cu voce scăzută, el le auzi pe ambele femei suficient de clar.

- Presupun că ai lucrurile Melissei acasă la tine, începu Helen.

- Nu știu. Încă nu am apucat să caut amănunțit prin toată casa.

Pentru o clipă, Helen nu spuse nimic, ci pur și simplu își studie nepoata cu ochii ei albaștri, reci. Fața ei era netedă și nu arăta devastarea produsă de durere cu machiajul atent aplicat. Părul ei era lins, deschis la culoare, vopsit într-un blond cenușiu, cu gust. Măinile ei aveau manichiura proaspăt făcută și străluceau de la verigheta cu diamant pe care ea continua să o poarte, deși nu prea împărtășise altceva decât numele cu soțul ei în mai mult de un deceniu, și un safir tăiat în formă pătrată, care-i fusese oferit de cel mai recent amant.

- Sincer, mă îndoiesc că Melissa a venit la tine acasă fără o geantă. Vreau lucrurile ei, Grace. Toate lucrurile ei. Nu-ți va rămâne nimic de la ea.

- Nu am vrut niciodată nimic de-al ei, mătușă Helen.

- Serios? Vocea ei se auzi trosnind, ca un pocnet de bici. Credeai că nu-mi va spune despre aventura ta cu soțul ei?

Grace oftă doar. Era un teritoriu nou, dar bolnăvicios de familiar. Căsătoria Melissei eșuase, în mod public. Prin urmare, trebuia să fie vina altcuiva. Trebuia să fie vina lui Grace.

- Nu am avut o aventură cu Bobbie. Înainte, în timpul sau după căsătoria lor.

- Și pe cine îți imaginezi că aș crede? Pe tine sau pe propria mea fiică?

Grace își înclină capul și afișă un zâmbet strâmb.

- Păi, pe propria ta fiică, desigur. Ca întotdeauna.

- Întotdeauna ai fost o mincinoasă și o ticăloasă. Mereu ai fost nerecunoscătoare, o povară pe care mi-am asumat-o dintr-o datorie de familie și care niciodată nu mi-a oferit nimic în schimb. Ai fost o răsfățată și o încăpățănată când ți-am deschis ușa, și nu te-ai schimbat niciodată.

Stomacul lui Grace o chinuia groaznic. În semn de apărare, ea zâmbi, ridicând din umeri. Voit indiferentă, își netezi cu mâna părul prins într-un coc răsucit la ceafă.

- Nu, probabil că nu am făcut asta. Va trebui doar să rămân o dezamăgire pentru tine, mătușă Helen.

- Fiica mea ar fi în viață dacă nu ai fi fost tu.

Grace își dori ca inima să-i amorțească. Dar o durea și îi ardea în piept.

- Da, ai dreptate.

- Am avertizat-o în legătură cu tine, i-am spus de nenumărate ori ce ești. Dar tu ai ademenit-o mereu înapoi, jucându-te cu afecțiunea ei.

- Afecțiune, mătușă Helen? Cu o jumătate de zâmbet, Grace apăsă cu degetele unde simțea durerea din tâmpla stângă. Bineînțeles, nici măcar tu nu crezi că a avut vreodată vreun dram de afecțiune pentru mine. Ți-a urmat exemplul, la urma urmei. Și a făcut-o bine.

- Cum îndrăznești să vorbești despre ea pe tonul ăsta, după ce ai omorât-o?! Pe fața ei bine întreținută, ochii lui Helen ardeau de dezgust. Toată viața ai invidiat-o, ți-ai folosit tertipurile ca să o influențezi. Acum stilul tău de viață inconștient a ucis-o. Ai adus din nou scandal și rușine asupra numelui familiei.

Grace încremeni locului. Aceasta nu era durere, se gândi ea. Poate că durerea era acolo, îngropată adânc, dar ceea ce era la suprafață era venin. Iar ea obosise să mai fie lovită de așa ceva.

- La asta se rezumă totul, nu-i așa, mătușă Helen? Numele Fontaine, reputația familiei Fontaine. Și, bineînțeles, averea familiei Fontaine. Fiica ta este moartă, dar pe tine te înfurie scandalul.

Grace primi palma fără să tresară, deși lovitura îi lăsă întipărită roșeața pe obraz și aduse sângele pulsând la suprafață. Trase adânc aer în piept.

- Gestul acesta ar trebui să termine lucrurile în mod corespunzător între noi două, spuse ea cu un glas lipsit de emoție. Voi aranja ca lucrurile Melisei să-ți fie trimise cât mai curând posibil.

- Vreau să pleci de aici. Vocea lui Helen tremură pentru prima dată, de durere sau de furie, Grace nu-și putu da seama. Nu este loc pentru tine aici.

- Ai dreptate din nou. Nu este. Nu a fost niciodată.

Grace se retrase. Culoarea care i se scursese din obraji îi reveni ușor, când întâlni privirea lui Seth. Nu o putea descifra, căci se uitase la el doar în treacăt, și nici nu dorea să facă asta. Fără să se oprească, trecu pe lângă el, continuându-și drumul.

Ploaia mărunță care încețoșa aerul era o ușurare. Ea primi cu bucurie căldura după aerul artificial, din interior, răcit peste măsură, și parfumul greu, sufocant, de flori funerare. Tocurile ei răsunară pe trotuarul ud în timp ce traversă parcare spre mașina ei. Cotrobăia prin geanta ei după chei când Seth o atinse pe umăr.

La început nu spuse nimic, doar o întoarse și îi strănose fața. Era albă din nou - cu excepția urmei roșii de palmă -, iar ochii ei creau un contrast intens, fiind scăldați în emoție. El putea simți fiorii acelei emoții sub palma lui.

- Nu a avut dreptate.

Umilirea era încă o lovitură pentru psihicul ei surestimat. Își smuci umărul, dar mâna lui rămase tot acolo.

- Asta face parte din tehnica ta de investigație, domnule locotenent? Să tragi cu urechea la conversațiile private?

Oare își dădea seama că vocea ei era răgușită, iar privirea devastată? se întrebă el. Își dori foarte mult să ridice o mână spre urma aceea de pe fața ei și să o răcoare. Să o ștergă.

- Nu a avut dreptate, spuse el din nou. Și a fost eronată. Nu tu ești responsabilă.

- Bineînțeles că sunt.

Grace se răsuci, împingând cheia în încuietoarea ușii. După trei încercări vagi, renunță, iar cheile căzură cu un zornăit zgomotos pe pavajul ud, iar ea se întoarse în brațele lui.

- O, Doamne. Tremurând, își lipi fața de pieptul lui. O, Doamne.

Seth nu voia să o țină în brațe, voia să refuze rolul de persoană pe umărul căreia putea plânge. Dar brațele lui se strânsă în jurul ei înainte ca el să le poată opri, iar o mână se întinse în sus să-i netezească unduirea lină a părului.

- Nu meritai asta, Grace. Nu ai făcut nimic ca să meriți așa ceva.

- Nu contează.

- Ba da, contează. Seth se trezi că își pierde din îndârjire, că o trage mai aproape de el, încercând să o facă să nu mai tremure. Întotdeauna contează.

- Sunt doar obosită. Ea rămase la adăpostul brațelor lui în timp ce ploaia îi stropea, fin, părul. Simțea forță acolo, era singurul lucru la care se putea gândi Grace. Un paradis. Un răspuns. Sunt doar obosită.

Ridicându-și privirea, gurile lor se întâlneau, înainte ca vreunul din ei să-și dea seama că dorința era acolo. Sunetul surd din gâtul ei era unul de ușurare și de recunoștință. Își deschise inima rănită spre sărutul acela, cuprinzându-l cu brațele, îndemnându-l s-o accepte.

Îl așteptase și, prea amestecată ca să se întrebe de ce, i se oferă lui. Cu siguranță confortul, plăcerea și această nevoie devoratoare erau motive suficiente. Buzele lui erau hotărâte - cele pe care ea și le dorise mereu peste ale ei. Trupul lui era tare și impunător - potrivindu-se perfect cu al ei.

„Iată-l, e aici“, se gândi ea oftând, istovită, cu bucurie. Continua să tremure, iar el își simțea proprii mușchi înfiorându-se, drept răspuns. Voia să o ia în brațe și să o ducă din ploaie într-un loc liniștit și misterios, unde să fie doar ei doi. Să petreacă împreună ani întregi într-un loc în care să fie doar ei doi.

Bătăile inimii îi răsunau în cap, acoperind sunetul alunecos al traficului de pe strada umedă de ploaie,

de dincolo de parcare. Ritmul ei rapid, intens, înăbușea avertismentul care se estompase în colțul creierului său, spunându-i să facă un pas înapoi, să se dezlipească de ea. Nu își dorise nimic mai mult în viața lui, decât să se îngroape în ea și să uite de consecințe.

Copleșită de emoții și de dorință, ea îl ținu aproape.

- Du-mă acasă, murmură ea aproape de buzele lui. Seth, du-mă acasă, fă dragoste cu mine. Am nevoie să mă atingi. Vreau să fiu cu tine.

Buzele ei le întâlneau din nou pe ale lui, într-o implorare disperată de care nu se știa capabilă.

Fiecare celulă din corpul lui ardea pentru ea. Toate dorințele pe care le avusese vreodată se topiseră într-una singură - s-o aibă. Concentrarea aproape violentă asupra acestei dorințe îl făcu vulnerabil și nesigur. Și furios. Își puse mâinile pe umerii ei și o trase la o parte.

- Sexul nu este soluția pentru toată lumea.

Vocea lui nu fusese pe cât de distantă își dorise să fie, dar fusese suficient de rigidă pentru a o opri să se întindă spre el. Sex? se gândi ea în timp ce mintea ei uluită lupta să se limpezească. Oare el chiar credea că ea se referise la ceva atât de simplu ca sexul? Apoi, se concentra asupra feței lui, văzu încreștarea dură a gurii lui, iritarea ușoară din ochii lui, și-și dădu seama că exact la asta se referise.

Poate că mândria ei era zdrențe, dar ea reuși să se agațe de câteva fire.

- Ei bine, se pare că nu e pentru tine. Întinzând mâna, ea își netezi părul, ștergându-l de ploaie. Sau, dacă este, tu ești genul care insistă să fie inițiatorul. Ea își arcui buzele, deși le simțea reci și inepenite. Ar fi fost într-adevăr bine și elegant, dacă ai fi făcut tu prima mișcare. Dar să preiau eu inițiativa mă face... care ar fi termenul? Destrăbălată?

- Nu cred că este un termen pe care l-am folosit eu.

- Nu, tu ești mult prea controlat pentru a insulta. Grace se aplecă, își luă cheile ude, apoi stătu zornăind-le în mână, în timp ce îl analiza. Dar și tu mai vrut imediat, Seth. Nu ești suficient de stăpân pe tine cât să fi mascat acest mic detaliu.

- Eu nu cred că trebuie să iau tot ce vreau.

- De ce naiba nu? Ea râse scurt, cu tristețe. Suntem în viață, nu-i așa? Și tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi cât de dureros de scurtă poate fi viața.

- Nu trebuie să-ți ofer explicații despre cum îmi trăiesc viața.

- Nu, nu trebuie. Dar e evident că ești perfect dispus să pui la îndoială felul în care eu mi-o trăiesc pe a mea.

Privirea ei alunecă în treacăt pe lângă el, înapoi spre luminile care sclipeau în casa unde avea loc priveghiul.

- Sunt destul de obișnuită cu asta. Eu fac exact ce doresc, fără a ține seama de consecințe. Sunt egoistă, narcisistă și neglijentă. Ridică din umăr în timp ce se întoarce și descuie portiera. În ceea ce privește sentimentele, de ce ar trebui să mi se cuvină?

Se strecură în mașina ei și îi aruncă o ultimă privire. Poate că gura ei se arcui cu o lejeritate seducătoare, dar zâmbetul arogant nu i se reflectă și în privire și nici nu mască nefericirea din ochii ei.

- Ei bine, poate altă dată, frumosule.

El o privi cum se îndepărtează cu mașina prin ploaie. Avea să mai existe și o altă dată, recunosc el, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că nu îi arătase fotografia. Nu îl lăsase inima să-i sporească nefericirea în noaptea asta, se gândi el.

Sentimente, medită el, în timp ce se îndreptă spre propria mașină. Ea le avea, din plin. Iar el își dorea să le poată înțelege. Intră în mașină și închise portiera cu o smucitură. Își dorea doar foarte mult să le poată înțelege pe ale sale.

Pentru prima dată în viața lui, o femeie se strecurase și îi apucase inima în mâna ei. Și o strângea foarte tare.

Seth își spuse că nu amâna din nou întâlnirea cu Grace. Dimineata de după serviciul funerar fusese extrem de ocupată cu treburi ce țineau de munca sa. Iar când într-adevăr își făcuse timp să plece de la birou, se îndreptase spre casa lui M.J. Era adevărat că ar fi putut atribui această activitate adiacentă unuia dintre oamenii lui. În ciuda faptului că șeful poliției îi ordonase

să conducă investigația și să acorde fiecărui detaliu atenția lui personală, Mick Marshall – detectivul care preluase inițial cazul – s-ar fi putut ocupa de interogarea lui M.J. O'Leary. Seth fu nevoit să recunoască faptul că el voia să vorbească cu ea personal, sperând să scoată câteva detalii de la ea despre Grace Fontaine.

M.J.'s era un pub confortabil și primitiv de cartier, decorat cu lemn de culoare închisă, alamă strălucitoare, tabureți căptușiți bine și separeuri. Clientela era puțină, dar constantă, pe la amiază. Doi bărbați care păreau a fi la vârsta studenției stăteau într-un separeu, cu două halbe de bere și un joc intens de șah. Un bărbat mai în vârstă stătea la bar dezlegând cuvinte încrucișate din ziarul de dimineață, și un trio de femei cu pungi de cum-părături care aglomerau podeaua în jurul lor stăteau aplecate peste băuturi, râzând.

Barmanul se uită în treacăt la insigna lui Seth și îi spuse că o va găsi pe șefa lui la etaj, în biroul ei. Seth o auzi înainte de a o vedea.

– Uite ce e, prietene, dacă aș fi vrut bomboane de mentă, aș fi comandat bomboane de mentă. Eu am comandat alune pentru bere. Le vreau aici până la ora șase. Da, da. Eu îmi cunosc clienții. Fă-mi rost de nencrocitele alea de alune, imediat.

M.J. se așeză în spatele unui birou ticsit, cu tabla ponosită. Părul ei scurt, roșu, stătea ridicat în țepi. Seth o privi cum își trece degetele prin el, din nou, în timp ce închise telefonul și dădu la o parte o grămadă de facturi. Dacă aceea era ideea ei de îndosariere, se gândi el, se potrivea cu restul încăperii. Abia dacă era suficient de mare cât să se miște prin ea, plină de cutii, dosare, documente și un scaun mizerabil, pe care stătea o poșetă enormă, care dădea pe afară de încărcată ce era.

– Domnișoară O'Leary?

Ea ridică privirea, cu o sprânceană încă ridicată în semn de iritare. Aceasta nu coborî când femeia își recunoscu vizitatorul.

– Exact ce aveam nevoie pentru a-mi face ziua perfectă. Un polițist. Ascultă, Buchanan, sunt în urma

cu lucrul aici. După cum știi, am pierdut câteva zile de muncă de curând.

- Atunci, voi încerca să fiu rapid. El păși înăuntru, scoase fotografia din buzunar și o aruncă pe birou, sub nasul ei. Îți pare cunoscut?

Ea își țuguie buzele și studie încet, cu atenție, chipul nemaipomenit de arătos din fața ei.

- E individul despre care mi-a spus Jack? Cel care a ucis-o pe Melissa?

- Căzul Melissa Fontaine este încă deschis. Acest bărbat este un posibil suspect. Îl recunoști?

Ea își dădu ochii peste cap și împinse fotografia înapoi în direcția lui Seth.

- Nu, pare a fi un ciudat. Grace l-a recunoscut?

El își înclină ușor capul - singurul semn de interes.

- Cunoaște mulți bărbați care arată ca niște ciudați?

- Prea mulți, murmură M.J. Jack zicea că ai venit la serviciul funerar seara trecută pentru a-i arăta lui Grace această fotografie.

- Era... ocupată.

- Da, a fost o noapte grea pentru ea. M.J. se frecă la ochii.

- Așa se pare, cu toate că părea să facă față situației destul de bine, la început. El privi din nou, în jos, la fotografie și se gândi la bărbatul pe care o văzuse sărutându-l. Acesta pare a fi genul ei.

M.J. își lăsă mâna în jos și își miji ochii.

- Adică?

- Atât. Seth puse înapoi fotografia. Dacă vrei să cauți după gen, la prima vedere acesta nu pare departe de cel cu care ea s-a simțit bine la priveghi.

- S-a simțit bine? Ochii ei îngustați și plini de furie păreau să se fi transformat în torțe verzi și fierbinți. Grace nu s-a simțit bine cu nimeni.

- Peste 1,80 înălțime, aproape 80 de kilograme, părul blond, ochi albaștri și un costum italianesc de cinci de mii de dolari, dantură impecabilă.

Îi luă doar o clipă. În orice altă situație, ar fi izbucnit în râs. Dar disprețul rece de pe fața lui Seth o făcu să îl repeadă cu agresivitate:

- Ticălos prost ce ești, ăla era vărul ei, Julian, care îi cerea bani, așa cum face întotdeauna.

Seth se încruntă, dădu înapoi, derulă din nou scena în mintea lui.

- Vărul ei... Asta înseamnă că e...?

- Fratele vitreg al victimei. Fratele vitreg al Melisei - fiul tatălui ei, dintr-o căsătorie anterioară.

- Și fratele vitreg al decedatei îi cerea bani lui Grace la serviciul funerar organizat pentru sora sa vitregă?

De data asta ea aprecie disprețul din cuvintele lui.

- Da. E un nenorocit. Așa că de ce l-ar fi oprit împrejurările s-o stoarcă de bani? Majoritatea rudelor ei o ușurează de fonduri din când în când. Ea se ridică și se pune în mișcare. Iar tu ai un tupeu incredibil să vii aici cu atitudinea ta și etica ta superioară, expertule. Grace i-a scris nenorocitului ăluia cu față de fătălău un cec în valoare de câteva mii ca să scape de el, așa cum obișnuia să-i dea bani Melisei și altor câteva persoane.

- Eu aveam impresia că familia Fontaine e bogată.

- Bogăția este relativă - mai ales dacă trăiești o viață luxoasă și alocația ta din fondul fiduciar este fără acoperire, sau dacă ai pierdut prea mult la jocuri de noroc în Monte Carlo. Iar Grace are mai mulți verzișori decât majoritatea lor, deoarece părinții ei nu au risipit banii. Lucrul acesta pur și simplu le-a transformat în cerșetori pe rudele sale, murmură ea. Cine crezi tu că a plătit pentru serviciul funerar de noaptea trecută? Nu au fost mămica sau tăticul fetei dragi plecate dintre noi. Vrăitoarea de mătușă a lui Grace a pus-o să plătească, apoi a dat vina pe ea. Iar ea și-a asumat-o, fiindcă e de părere că e mai ușor să-și asume vina și să-și vadă de drumul ei. Tu nu știi nimic despre ea.

El credea că o cunoaște, dar detaliile pe care le aduna puțin câte puțin nu i se așezau cum voia în minte.

- Știu că nu e de vină pentru ce s-a întâmplat cu verisoara ei.

- Da, încearcă să-i spui ei asta. Știu doar că, atunci când ne-am dat seama că ea a plecat și ne-am întors acasă la Cade, era în camera ei plângând, și nici unul dintre noi nu putea face nimic pentru a o ajuta. Și roare

astea pentru că nemernicii cu care ea are ghinionul de a fi înrudită se străduiesc din răspuțeri să o facă să se simtă groaznic.

Nu doar rudele ei, se gândi el cu un junghi rapid de vinovăție. Avusese și el un rol în toată povestea aia.

- Se pare că e mai norocoasă în ceea ce privește prietenii decât familia.

- Asta pentru că nu suntem interesați de banii ei sau de numele ei. Pentru că noi nu o judecăm. Pur și simplu o iubim. Acum, dacă asta e tot, am de lucru.

- Trebuie să vorbesc cu domnișoara Fontaine. Vocea lui Seth era la fel de rigidă, pe cât de înflăcărată fusese cea a lui M.J. Știi unde aș putea-o găsi?

Ea își țuguie buzele. Ezită o clipă, știind că Grace nu ar aprecia ca informația aceasta să fie divulgată altcuiva. Dar impulsul de a vedea cum sunt dărâmate ideile preconceptuate ale polițistului fu pur și simplu prea tentant.

- Sigur. Încearcă la spitalul Saint Agnes. La Pediatrie sau Maternitate. Sună telefonul, iar ea se repezi să răspundă. O vei găsi, adăugă repede. Da, O'Leary, răcni ea în telefon și se întoarse cu spatele la Seth.

Presupusese că ea se afla acolo pentru a vedea copilul unei prietene, dar când întrebă de Grace Fontaine la biroul asistentelor, fețele acestora se luminară.

- Cred că este la salonul de Terapie intensivă pentru sugari. Asistenta care era de gardă se uită la ceas. La ora asta, de obicei e acolo. Știți drumul?

Dezorientat, Seth clătină din cap.

- Nu.

Ascultă instrucțiunile, în timp ce mintea lui întoarse pe toate părțile o duzină de motive pentru care Grace Fontaine ar putea petrece regulat timp în secția de Terapie intensivă pentru sugari. Deoarece nici unul dintre motivele acelea nu se încadra în mod confortabil în vreun tipar, își croi drum pe coridoare. Putea auzi plânsetul bebelușilor de după ecranul protector din sticlă.

Și poate că se și opri o clipă în fața ferestrei de la maternitatea obișnuită, și ochii lui poate că se înduioșară, doar un pic, în timp ce priveau bebelușii în paturile lor cu margini transparente. Fețe mici, unele relaxate, în somn, altele ca niște mingi încrețite de furie.

Un cuplu stătea lângă el, bărbatul ținându-și brațul peste umerii femeii îmbrăcate în halat.

- Al nostru e al treilea din stânga. Joshua Michael Delvecchio. Trei kilograme și șapte sute de grame. Are o zi.

- E o frumusețe, spuse Seth.

- Care este al dumneavoastră? întrebă femeia.

El clătină din cap și mai aruncă o privire prin panoul de sticlă.

- Eu sunt doar în trecere. Felicitări pentru fiul dumneavoastră.

Merse mai departe, rezistând impulsului de a se uita înapoi la fericiții părinți, pierduți în propriul miracol personal. La două cotituri depărtare de sărbătoarea în familie, se afla o încăpere mai mică. Aici aparatele băzăiau, iar asistentele medicale umblau în liniște. Iar în spatele panoului de sticlă erau șase pătuțuri goale.

Grace stătea lângă unul dintre ele, ținând în brațe un bebeluș mic, care plângea. Ea șterse lacrimile de pe chipul cel mic și palid, odihnindu-și obrazul lângă capul cu piele catifelată în timp ce se legăna.

Priveliștea aceasta îl străpunse până în miezul ființei. Părul ei era împletit la spate, lăsându-i fața liberă, și purta un halat verde, fără formă, peste costumul ei. Fața îi era relaxată în timp ce liniștea copilul agitat. Atenția ei era în totalitate concentrată asupra ochilor care priveau fix, în lacrimi, într-ai ei.

- Scuzați-mă, domnule, interveni grăbită o asistentă. Aceasta este o zonă restricționată.

Neatent, fără să-și ia ochii de la Grace, Seth întinse mâna spre insigna lui.

- Sunt aici să vorbesc cu domnișoara Fontaine.

- Înțeleg. Îi voi spune că sunteți aici, domnule locotenent.

- Nu, nu o deranjați. Nu voia în ruptul capului să strice imaginea aceea. Pot să aștept. Ce problemă are bebelușul pe care îl ține în brațe?

- Peter e un bebeluș cu SIDA. Domnișoara Fontaine a aranjat ca el să primească îngrijire aici.

- Domnișoara Fontaine? Simți de parcă un pumn l-ar fi lovit în stomac. E copilul ei?

- Biologic? Nu. Chipul asistentei se înmuie puțin. Cred că îi consideră pe toți ai ei. Sincer, nu știu ce-am face fără ajutorul ei. Nu doar al fundației, ci al ei înseși.

- Ce fundație?

- Fundația Steaua Căzătoare. Domnișoara Fontaine a înființat-o în urmă cu câțiva ani pentru a ajuta copiii bolnavi, în stare critică și terminală, precum și familiile lor. Dar faptul că e fizic lângă ei contează cu adevărat. Făcu semn înapoi spre geam, cu o mișcare a capului. Oricât de mare ar fi, nici o sumă de bani nu poate cupăra o atingere iubitoare, nici nu poate cânta un cântec de leagăn.

El urmări cum copilul se calmează și adoarme încet în brațele lui Grace.

- Vine des aici?

- Ori de câte ori poate. Ea e îngerul nostru. Va trebui să mă scuzați, domnule locotenent.

- Mulțumesc.

În timp ce asistenta se îndepărtă, Seth veni mai aproape de panoul de izolare din sticlă. Grace se îndreptă spre pătuț. În momentul acela îi întâlni privirea.

El observă mai întâi reacția de șoc din ochii ei. Până nici ea nu era suficient de pricepută încât să mascheze diversitatea de emoții care i se întipăreau pe chip. Surpriză, jenă, enervare. Apoi, fața i se relaxă. Ușor, puse copilul înapoi în pat și îl mângâie pe obraz. Se îndreptă spre o ușă laterală și dispăru.

Peste câteva minute ieși pe coridor. Halatul dispăruse. Acum era o femeie încrezătoare, într-un costum roșu aprins, cu buzele rujate cu grijă încât să se potrivească cu nuanța costumului.

- Ei bine, domnule locotenent, ne întâlnim în cele mai ciudate locuri.

Înainte de a-și termina salutul relaxat pe care îl exersase în timp ce își retușase machiajul, el îi prinse bărbia cu fermitate în mână. Ochii lui o fixară cu intensitate, cercetând-o atent.

- Ești un fals. O spuse încet, apropiindu-se mai mult. Ești o impostoare. Cine naiba ești?

- Sunt oricine vreau să fiu. O intimidă - acea analiză îndelungată, intensă și mult prea personală, cu ochii lui câprui-aurii. Și nu cred că acesta este locul pentru un interogatoriu. Aș vrea să-mi dai drumul acum, spuse ea fără ezitare. Nu vreau vreo scenă pe-aici.

- Nu am de gând să fac o scenă.

Ea ridică din sprâncene.

- Sar putea să fac eu una. Îi împinse mâna la o parte și o porni pe coridor. Dacă vrei să discuți cazul cu mine sau dacă ai întrebări cu privire la caz, vom face lucrul acesta afară. Nu accept să-l aduci aici.

- Ți se rupea inima, murmură el. Ți se rupea inima să ții copilul în brațe.

- E inima mea. Aproape cu ranchiună, Grace apăsă puternic cu un deget butonul liftului. Și e o inimă dură. Seth. Întreabă pe oricine.

- Genele tale sunt încă umede.

- Asta nu e treaba ta. Vocea ei era scăzută și vibra de furie. Categoric nu e treaba ta.

Grace intră în liftul aglomerat, privind drept în față. Își promise că nu va vorbi cu el despre partea aceasta din viața ei. Doar ce își deschisese sufletul în fața lui, cu o seară înainte, și fusese dată la o parte, refuzată. Nu avea de gând să-și mai împărtășească din nou sentimentele și, cu siguranță, nu sentimentele în legătură cu ceva atât de vital pentru ea cum erau copiii.

El era un polițist, doar un polițist. Oare nu-și petrecuse câteva ore nefericite, cu o noapte în urmă, convinsându-se că el nu era sau nu putea fi decât atât pentru ea? Orice ar fi stărnit Seth în interiorul ei trebuia oprit - sau, dacă nu oprit, cel puțin suprimat. Nu va împărtăși nimic cu el, nu va avea încredere în el, nu îi va ceda.

Până când ajunse la ușile din capătul culoarului, era mai stăpână pe sine. Sperând să scape repede de el.

porni spre parcare. Seth o luă pur și simplu de braț și o îndemnă să meargă într-o parte.

- Aici, spuse el, și se îndreptă spre o zonă cu iarbă, unde erau două bănci.

- Nu am timp.

- Fă-ți timp. Oricum, ești prea supărată să conduci.

- Nu-mi spune tu mie cum sunt.

- Se pare că tocmai asta am tot făcut. Și se pare că am ratat câțiva pași. Și nu-mi stă în fire să fac așa ceva. Așază-te.

- Nu vreau...

- Așază-te, Grace, repetă el. Îmi cer scuze.

Enervată, ea se așeză pe bancă, își găsi ochelarii de soare în geantă și și-i puse la ochi.

- Pentru ce?

El se așeză lângă ea, îi scoase ochelarii sub care se ascundea și o privi în ochi.

- Pentru că nu mi-am dat voie să trec de aparență.

Pentru că nu am vrut să mă uit. Și pentru că am dat vina pe tine fiindcă nu sunt capabil să mă opresc din a-mi dori să fac asta.

Îi cuprinse fața cu mâinile și îi pecetlui buzele cu ale lui.

capitolul 6

Ea nu reacționează. Nu de data asta. Emoțiile ei erau pur și simplu prea fragile pentru a risca. Deși buzele ei cedară sub ale lui, ea ridică o mână și i-o puse pe piept, ca și cum ar fi vrut să se țină la o distanță sigură. Și totuși inima ei se poticni.

De data asta, ea dădea înapoi. El o simți, în apăsarea mâinii ei pe pieptul lui. Nu îl refuza, ci i se opunea. Și, cu o înțelegere ce venea dintr-un loc prea adânc ca să poată fi măsurat, el împlânzi sărutul, căutând nu doar să seducă, ci să și aline.

Și totuși inima ei șovăi.

- Nu face asta.

O făcea să o doară gâtul, îi încețoșa mintea și-i făcea corpul să tânjească. Și totul era prea mult. Se îndepărtă

de lângă el și rămase privind în gol spre peticul mic de iarbă până când crezu că poate respira din nou.

- De ce nu ne sincronizăm? se întrebă Seth cu voce tare. Asta face să fie atât de greu să meargă lucrurile?

- Nu știu.

Grace se întoarse atunci să se uite la el. Era un bărbat atrăgător, hotărî ea. Părul de culoare închisă și fața dură, nuanța ciudată de auriu din ochii lui. Dar ea cunoscuse mulți bărbați atrăgători. Ce avea acesta încât schimbase totul pentru ea și îi răscolise lumea?

- Mă zăpăcești, domnule locotenent Buchanan.

El îi răspunse cu unul dintre rarele lui zâmbete - lent, plin și intens.

- Asta este o problemă reciprocă, domnișoară Fontaine. Tu mă ții treaz noaptea. Ca un puzzle din care nu lipsește nici o piesă, dar care își schimbă forma chiar în fața ochilor tăi. Și, chiar și atunci când le pui pe toate laolaltă - sau crezi că ai făcut-o - nu rămâne la fel.

- Eu nu sunt un mister, Seth.

- Ești cea mai fascinantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Gura lui se arcui din nou, când ea ridică din sprâncene. Asta nu e în totalitate un compliment. Împreună cu fascinația, vine frustrarea. Se ridică în picioare, dar nu făcu pasul spre ea. De ce ai fost atât de supărată că te-am găsit aici, că te-am văzut aici?

- E o chestiune personală. Tonul ei era din nou rigid, nepăsător. Mă străduiesc suficient de mult să-o păstrez personală.

- De ce?

- Pentru că prefer să fie așa.

- Familia ta nu știe despre implicarea ta aici?

- Furia care îi pârjoli privirea fu de o răceală arzătoare.

- Familia mea nu are nimic de-a face cu asta. Nimic. Acesta nu este un proiect Fontaine, una dintre acțiunile caritabile făcute special pentru articole favorabile și pentru o deducere de impozit. E proiectul meu.

- Da, văd asta, spuse el calm.

Familia ei o rănise chiar mai mult decât ghicise el. Și mai mult decât recunoscuse ea, se gândi el.

- De ce copii, Grace?

- Pentru că sunt nevinovați. Rosti cuvintele acestea înainte de a-și da seama că intenționase să le spună. Apoi, închise ochii și oftă. Inocența este un bun prețios și perisabil.

- Da, este. Steaua Căzătoare? Fundația ta. Așa le vezi tu, ca pe stele care ard și cad prea repede?

Îi atingea inima prin simplul fapt că înțelegea, că vedea ce era în sufletul ei.

- Nu are nimic de-a face cu cazul. De ce insiști să vorbim despre asta?

- Pentru că sunt interesat de tine.

Ea îi răspunse cu un zâmbet - pe jumătate ispititor, pe jumătate sarcastic.

- Chiar ești? Nu păreai să fii când te-am chemat în pat. Dar mă vezi că țin un bebeluș bolnav în brațe și îți schimbi brusc atitudinea. Se îndreaptă spre el, încet, și coborî cu vârful degetului în jos de-a lungul fermoarului. Ei bine, dacă te provoacă genul matern, domnule locotenent...

- Nu-ți face asta. Din nou, vocea lui era liniștită, controlată. O luă de mână, oprindu-i gestul. E o prostie. Și e enervant. Nu te jucai acolo înăuntru. Îți pasă.

- Da, îmi pasă. Îmi pasă enorm. Și asta nu mă face o eroină, nu mă face diferită de ceea ce am fost aseară. Ea își trase mâna la o parte și rămase neclintită. Te vreau. Vreau să mă culc cu tine. Asta te irită, Seth. Nu sentimentul, ci franchețea cuvintelor mele. Ai prefera să te joci, nu-i așa? Eu să mă prefac că sunt reticentă, iar tu să cucerești?

El își dorea să fie ceva atât de obișnuit.

- Poate că vreau să știu cine ești înainte de a ajunge în pat. Am petrecut o lungă perioadă de timp uitându-mă la chipul tău - la portretul tău din casă. Și, privindu-l, m-am întrebat cum ești. Acum, te vreau. Dar vreau și ca toate acele piese să se potrivească.

- Sar putea să nu-ți placă produsul finit.

- Nu, încuviință el. Sar putea să nu-mi placă.

„Dar, pe de altă parte“, se gândi ea... Își lăsă capul într-o parte, cântărind posibilitățile.

- Am un eveniment în seara asta. O petrecere găzduită de un sponsor foarte important pentru spital. Nu-mi

pot permite să o ratez. Ce-ar fi să mă duci tu acolo, și apoi vom vedea ce se întâmplă în continuare?

Seth cântări argumentele pro și contra. Era conștient că acest pas va avea urmări pe care era foarte posibil ca el să nu fie în măsură să le gestioneze fără probleme. Ea nu era pur și simplu o femeie, iar el nu era doar un bărbat. Orice exista între ei era intens și durabil.

- Întotdeauna analizezi totul atât de atent? întrebă ea în timp ce-l privea.

- Da. Dar în cazul ei nu părea să conteze, își dădu el seama. Nu pot garanta că serile mele vor fi libere până când se închide acest caz. Întoarce pe toate părțile, în minte, orele, întâlnirile și munca de birou. Dar dacă reușesc să aranjez lucrurile, vin să te iau.

- E bine la ora opt. Dacă n-ajungi până la opt și un sfert, îmi voi da seama că ești prins cu lucrul.

Fără nemulțumiri, se gândi el, fără pretenții. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse se îmbufnau automat când munca lui avea prioritate.

- Te sun dacă nu ajung.

- Cum vrei. Se așază din nou, acum relaxată. Nu-mi imaginez că ai trecut pe aici să descoperi viața mea secretă sau pentru a fixa o întâlnire de probă la o petrecere. Își puse din nou ochelarii de soare și se lăsă pe spate. De ce ești aici?

Seth căută în haină după fotografie. Grace văzu cu coada ochiului tocul de la umăr și arma, în siguranță, în interiorul acestuia. Și se întrebă dacă el avusese vreodată ocazia să-l folosească.

- Îmi imaginez că timpul îți este ocupat în principal cu atribuții administrative. Ea luă poza de la el, dar continuă să se uite la fața lui Seth. Nu ai timp să participi la prea multe, hm... arestări?

I se păru că vede o sclipire slabă de amuzament în ochii lui, dar gura lui rămase serioasă.

- Îmi place să nu-mi pierd îndemânarea.

- Da, murmură ea, imaginându-și-l cu ușurință cum scoate arma. Presupun că așa e. Își mută privirea și analizează figura din fotografie. De data aceasta, amuzamentul

se citi în ochii ei. Ah, Joe Cool. Sau, mai degrabă, Juan sau Jean-Paul Cool.

- Îl cunoști?

- Nu personal, dar, cu siguranță, cunosc genul. Probabil rostește cuvintele potrivite în trei limbi, joacă dur de mătase, neagră. Rolexul lui, împreună cu poartă lenjerie aur, cu monogramă, și inelul cu diamant de pe degetul mic, probabil că sunt cadouri de la admiratoare.

Curios, Seth se așază din nou lângă ea.

- Și care sunt cuvintele potrivite?

- Ești cea mai frumoasă femeie din încăpăre. Te ador. Inima mea cântă când mă uit în ochii tăi. Soțul tău este un prost, și, dragă, trebuie să te oprești din a-mi mai cumpăra cadouri.

- Ți s-a întâmplat și ție așa ceva?

- Cu diferite variații. Doar că eu nu am fost niciodată căsătorită și nu cumpăr doze pentru consumatori de droguri. Ochii lui sunt reci, adăugă ea, dar o mulțime de femei, femei singure, văd doar poleiala. Asta e tot ce vor să vadă. Grace inspiră scurt, rapid. El este bărbatul care a ucis-o pe Melissa, nu-i așa?

Seth dădu să-i ofere răspunsul standard, dar ea privi în sus în momentul acela, iar el fu destul de aproape pentru a-i citi ochii prin nuanța de chihlimbar a ochelarilor.

- Cred că da. Amprentele lui erau peste tot în casă. Unele dintre suprafețe erau șterse, dar i-au scăpat foarte multe, ceea ce mă face să cred că a intrat în panică. Fie pentru că ea a căzut, fie pentru că nu a fost în stare să găsească ceea ce căuta.

- Iar tu înclini să crezi a doua variantă, pentru că acesta nu este genul de bărbat care să se panicheze pentru că a omorât o femeie.

- Nu, nu este.

- Ea nu avea cum să-i dea lucrul pentru care venise. Nu avea de unde să știe despre ce vorbea el.

- Nu. Asta nu te face pe tine responsabilă. Dacă te consolezi crezând contrariul, atunci ar trebui să o învinovățești și pe Bailey.

Grace deschise gura, o închise din nou, respiră adânc.

- Asta e logică inteligentă, domnule locotenent, spuse ea după o clipă. Așa că mă căiesc amarnic și dau vina pe acest om. L-ai găsit?

- E mort. El luă înapoi fotografia și o puse la loc. Și logica mea inteligentă mă face să cred că oricine la angajat a hotărât să-l concedieze, permanent.

- Înțeleg. Grace nu simți nimic, nici o satisfacție, nici o ușurare. Deci, nu am ajuns nicăieri.

- Cele Trei Stele sunt sub pază permanentă. Tu, M.J. și Bailey sunteți în siguranță, iar muzeul își va recupera proprietatea în câteva zile.

- Și o mulțime de oameni au murit. Sacrificii pentru zeu?

- Din tot ceea ce am citit despre Mithra, el nu vrea sânge.

- Dragoste, cunoaștere și generozitate, spuse ea încet. Elemente puternice. Diamantul pe care l-am ținut eu în mână are vitalitate. Poate că e aceeași putere. El le vrea pentru că sunt frumoase, neprețuite, străvechi sau pentru că crede cu adevărat în legendă? Crede că dacă le are pe toate în triumghiul lor, va poseda puterea zeului și nemurirea?

- Oamenii cred ceea ce aleg să creadă. Oricare ar fi motivul pentru care le vrea, a ucis pentru ele.

Privind în gol, dincolo de peticul de iarbă, Seth își încălcă una dintre propriile sale reguli și își împărtăși gândurile cu ea:

- Banii nu sunt forța care îl propulsează. A scos la bătaie mai mult de un milion deja. Vrea pur și simplu să fie ale lui, să le țină în mâini, indiferent cât îl costă. Este mai mult decât dorință, spuse el încet, în timp ce o scenă tulbure îi apărui în minte.

Un altar de marmură, un triumghi de aur cu trei puncte de un albastru strălucitor. Un bărbat misterios, cu ochii palizi și o sabie însângerată.

- Iar tu nu crezi că el se va opri acum. Crezi că va încerca din nou.

Derutat și neliniștit din cauza viziunii, el și-o șterse din fața ochilor și se întoarse la logică și instinct.
- O, da, Seth făcu ochii mici, aproape închizându-i. Va încerca din nou.

Seth ajunsese la reședința lui Cade la opt și paisprezece minute. Întâlnirea finală din ziua aceea, cu șeful poliției, se prelungise până după șapte, ceea ce abia dacă îi lăsase timp să ajungă acasă, să se schimbe și să iasă din nou cu mașina. Își spusese în repetate rânduri că i-ar fi mai bine dacă ar sta acasă, să pună rapoartele și dosarele deoparte și să petreacă o seară liniștită pentru a-și relaxa mintea.

Conferința de presă stabilită pentru ora nouă fix a doua zi dimineață urma să fie o probă de foc, iar el trebuia să aibă mintea limpede. Cu toate astea, se afla aici, stând în mașina lui, simțindu-se ridicol de agitat și de tulburat. Urmărise un drogat criminal printr-o afurisită de casă închiriată fără să îl treacă transpirațiile, interogase cu sânge-rece criminali groaznici, dar acum, în timp ce discul alb al soarelui dispărea de pe cer, era agitat ca un școlar.

Ura petrecerile. Conversațiile fără noimă, mâncarea proastă, fețele lucioase, toate simulând entuziasmul sau plictiseala, în funcție de stilul lor. Dar nu perspectiva câtorva ore de socializare cu persoane necunoscute îl irita. Ci faptul că petrecea timp cu Grace fără a avea între ei siguranța pe care i-o ofereau îndatoririle lui de serviciu. Niciodată nu îl tulburase o femeie așa cum o făcea ea. Și nu putea nega - cel puțin față de sine însuși - că fusese profund, straniu influențat, din momentul în care îi văzuse portretul.

Nu îl ajuta cu nimic să își spună că era superficială, răsfățată, o femeie obișnuită ca bărbații să-i cadă la picioare. Nu îl ajutase nici înainte de a descoperi că ea era mult mai mult de-atât, și cu siguranță nu îl ajuta cu nimic acum. Nu putea pretinde că o înțelege, dar începuse să descopere toate acele straturi și contraste care o făceau cine și ceea ce era. Și știa că vor fi iubiți înainte ca noaptea să se termine.

O văzu ieșind din casă, cu o scânteiere de albastru electric în rochia scurtă, fără bretele, turnată pe corpul ei, părul lung și plin de senzualitate, de culoarea abanosului, picioarele interminabile și perfecte.

Oare era un șoc pentru trupul fiecărui bărbat, și doar dacă se uita la ea? se întrebă Seth. Sau era el deosebit de vulnerabil? Hotărî că ar fi greu să trăiască cu oricare dintre răspunsuri și coborî din mașină.

Ea întoarse capul auzind portiera, și pe fața aceea care îi făcea inima să se oprească înflori un zâmbet.

- Nu credeam că o să mai ajungi. Grace se îndreptă spre el, fără grabă, și își atinse buzele de ale lui. Mă bucur că ai făcut-o.

- Am spus că voi suna dacă nu vin.

- Într-adevăr. Dar Grace nu contase pe asta. Lăsase adresa înăuntru, pentru orice eventualitate, dar se resemnase să-și petreacă seara fără el. Zâmbi din nou, mângâindu-l pe reverul costumului. Eu nu aștept niciodată lângă telefon. Mergem în Georgetown. Să luăm mașina mea sau a ta?

- Conduc eu.

Știind că se aștepta ca el să facă unele comentarii despre felul în care arăta, Seth tăcu în mod intenționat, în timp ce ocoli mașina ca să-i deschidă portiera.

Grace își strecură picioarele în mașină, cu o alunecare de mătase. El își dorea să-și ducă mâinile acolo, chiar unde tivul ridicat al rochiei îi săruta coapsele. Unde pielea îi era fragedă precum o piersică coaptă și netedă ca satinul alb.

Închise portiera, după care ocoli mașina și urcă la volan.

- Unde în Georgetown? fu tot ce spuse.

Era o casă veche, frumoasă, cu tavane foarte înalte, antichități impunătoare și culori intense, calde. Lumina ardeau puternic, proiectate asupra unor oameni importanți, oameni cu influență și avere, care purtau mirosul puterii dincolo de parfumurile scumpe.

Ea aparținea acelei lumi, se gândi Seth. Se contopise cu întregul din momentul în care pășise pe ușă și schimbase cu gazda un sărut afectat pe obraz.

Cu toate acestea, ea ieșea în evidență. În mijlocul tuturor costumelor negre, elegante, a pastelurilor înzorzonate, ea era o flăcă ră albastră strălucitoare, provocând pe toată lumea să atingă și să se ardă. „Ca diamantele“, se gândi el. „Unică, puternică... irezistibilă.“

- Domnul locotenent Buchanan, nu-i așa?

Seth își desprinsese privirea de la Grace și se uită la bărbatul scund, cu început de chelie, care avea statura unui boxer și se îmbrăca de la Savile Row.

- Da. Domnul Rossi, avocatul apărării. Dacă apărarea are buzunare suficient de adânci.

Fără să se simtă ofensat, Rossi chicoti.

- Mi s-a părut că vă recunosc. V-am chestionat de câteva ori în boxa martorilor. Sunteți un om greu de înduplecat. Întotdeauna am crezut că laș fi scos basma curată pe Tremaine, sau cel puțin că aș fi împiedicat jurații să ajungă la o decizie majoritară, dacă aș fi fost capabil să vă demontez mărturia.

- Era vinovat.

- Fără doar și poate, consimți Rossi imediat, dar eu aș fi modificat voturile juraților.

În timp ce Rossi începu să discute din nou despre proces, Seth se resemnă să discute chestiuni profesionale. De cealaltă parte a încăperii, Grace luă un pahar de la un chelner în trecere și ascultă cu o jumătate de ureche bârfele gazdei. Știa când să râdă pe înfundate, când să ridice din sprânceană, când să se bosumfle, când să facă unele comentarii interesante. Totul era rutină.

Ceea ce își dorea era să plece imediat. Își dorea să-l scoată pe Seth din costumul lui negru și să-l atingă peste tot. Dorința trupească i se întindea pe piele ca o erupție fierbinte. Înghițiturile de șampanie nu o ajutau deloc să-și răcorească gâtul, reușind doar să îi intensifice senzația că îi clocotește sângele în vene.

- Draga mea Sarah.

- Gregor, cât mă bucur să te văd.

Grace se întoarse, sorbi din șampanie, zâmbi către bărbatul elegant, brunet, cu vocea catifelată, care se aplecă galant peste mâna gazdei lor. Mediteranean, se gândi ea, după farmecul accentului său, pe la vreo cincizeci de ani, dar în formă.

- Arați minunat în seara asta, spuse el, fără să-i elibereze mâna. Iar ospitalitatea ta, ca întotdeauna, este incomparabilă. La fel ca și invitații tăi. Se întoarse, zâmbindu-i lui Grace cu ochii lui albaștri-argintii. Perfecti.

- Gregor. Sarah râse prosteste, deveni agitată, apoi se întoarse spre Grace. Nu cred că l-ai cunoscut pe Gregor, Grace. Este fatal de fermecător, deci ai mare grijă. Domnule ambasador DeVane, aș vrea să ți-o prezint pe Grace Fontaine, o prietenă dragă.

- Sunt onorat. Îi ridică mâna lui Grace, iar buzele lui se simțiră calde și moi. Și fermecat.

- Ambasador? Grace își intra ușor în rol. Am crezut că ambasadorii sunt bătrâni și plictisitori. Toți cei pe care i-am întâlnit au fost așa. Până acum.

- Te las cu Grace, Gregor. Văd că avem niște musafiri întârziați.

- Sunt sigur că sunt lăsat pe mâini încântătoare. Cu o reticență evidentă, dădu drumul degetelor lui Grace. Sunteți cumva o rudă de-a lui Niles Fontaine?

- Este unchiul meu, da.

- Ah. Am avut plăcerea de a-l cunoaște pe unchiul dumneavoastră și pe soția lui fermecătoare pe insula Capri, acum câțiva ani. Avem un hobby comun: monedele.

- Da, unchiul Niles are o colecție impresionantă. E nebun după monede. Grace își dădu părul pe spate, lăsându-și umărul dezgolit. Și de unde sunteți, domnule ambasador DeVane?

- Gregor, te rog, în astfel de împrejurări amicale. Atunci mie mi s-ar putea permite să îți spun Grace.

- Desigur.

Zâmbetul ei deveni mai cald pentru a se potrivi cu intimitatea nou creată.

- Mă îndoiesc că ai fi auzit de mica mea țară. Suntem doar un punctișor în mare, cunoscut mai ales pentru uleiul nostru de măsline și pentru vin.

- Terresa?

- Acum sunt flatat din nou că o femeie atât de superbă îmi cunoaște umila țară.

- E o insulă frumoasă. Am fost acolo pentru scurt timp, acum doi ani, și mi-a plăcut foarte mult. Terresa este o mică bijuterie în mijlocul mării, cu stânci spectaculoase la vest, vii bogate în est și plaje nisipoase, fine ca zahărul.

El îi zâmbi și îi luă din nou mâna. Conexiunea era la fel de neașteptată ca și femeia, și simți nevoia s-o atingă. Și să nu-i mai dea drumul.

- Trebuie să-mi promiți că te vei întoarce, ca să-mi dai voie să-ți arăt țara așa cum ar trebui să fie văzută. Am o vilă mică în vest, iar priveliștea aproape că s-ar ridica la nivelul frumuseții tale.

- Mi-ar plăcea să o văd. Cât de dificil trebuie să fie să-ți petreci vara în zăpușeala din Washington, când te-ai putea bucura de briza mării din Terresa.

- Deloc dificil. Acum. Își trecu ușor degetul mare de la mână peste articulațiile degetelor ei. Găsesc comorile din țara ta din ce în ce mai atrăgătoare. Poate că ai vrea să-mi ții companie într-o seară. Îți place opera?

- Foarte mult.

- Atunci, trebuie să-mi permiți să te însoțesc. Poate...

Se opri, o scânteie de iritare umbrindu-i trăsăturile fine în timp ce Seth se apropie de ei.

- Domnule ambasador Gregor DeVane din Terresa, permite-mi să ți-l prezint pe locotenentul Seth Buchanan.

- Ești militar, spuse DeVane, întinzându-i mâna.

- Polițist, spuse Seth scurt.

Nu-i plăcu înfățișarea ambasadorului. Cătuși de puțin. Când îl văzuse pe DeVane cu Grace, avusese impulsul rapid și necontrolat de a pune mâna pe armă. Dar, în mod ciudat, mișcarea lui instinctivă nu fusese în sus, spre armă, ci mai în jos, în lateral. În locul în care un bărbat ar purta o sabie.

- Ah, poliția. DeVane clipi surprins, deși avea deja un dosar complet despre Seth Buchanan. Cât de fascinant. Sper că o să mă ierți dacă spun că dorința mea cea mai puternică este aceea de a nu-ți solicita niciodată serviciile. Ușor, DeVane luă un pahar de pe o tavă din apropiere, îl întinse lui Seth, apoi luă și el unul. Dar poate că ar trebui să bem pentru fărădelege. Fără ea, ai fi desuet.

Seth îl privi calm. Avu un sentiment inexplicabil de recunoaștere, și cu totul antagonic, când privirile lor rămaseră înlanțuite, argintiu-pal cu auriu-închis.

- Prefer să beau pentru dreptate.

- Desigur. Pentru balanța justiției, să spunem? Gregor bău, apoi își înclină capul. Scuză-mă, domnule locotenent Buchanan, nu am reușit să-mi salut cum trebuie gazda, am fost... Se întoarse spre Grace și-i sărută din nou mâna. Am fost plăcut distras de la datoria mea.

- A fost o plăcere să te cunosc, Gregor.

- Sper să te revăd. Se uită adânc în ochii ei și stăruie asupra gestului. Foarte curând.

În momentul în care se întoarse cu spatele, Grace se cutremură. Fusese ceva aproape posesiv în cea ultimă privire lungă.

- Ce bărbat ciudat și fermecător, murmură ea.

Seth se simți străbătut de o energie ciudată, ce aducea cu sine nevoia de a porni la luptă. Ai fi zis că ieșeau scânteii din el.

- De obicei îi lași pe bărbații ciudați și fermecători să saliveze după tine în public?

Era josnic din partea ei, presupuse Grace, dar se bucură simțind iritarea din tonul lui Seth.

- Desigur. Din moment ce îmi displace atât de mult să saliveze peste mine în intimitate. Se întoarse spre el, astfel încât trupurile lor se atinseră ușor. Apoi îi aruncă o privire piezișă de sub perdeaua de gene dese. Tu nu intenționezi să salivezi, nu-i așa?

Ar fi putut să o blesteme că îi făcuse corpul să treacă într-o clipă de la starea de ardere lentă la aceea de flăcăr sfârâitoare.

- Termină-ți băutura, spuse el brusc, și ia-ți la revedere. Plecăm.

Grace scoase un oftat exagerat.

- O, chiar îmi place să fiu dominată de un bărbat puternic.

- Suntem pe cale să testăm această preferință a ta. Îi luă paharul care mai era pe jumătate plin și îl puse deoparte. Să mergem.

DeVane îi privi cum pleacă, studie felul în care Seth își așază palma pe talia lui Grace pentru a o conduce prin mulțime. Va trebui să-l pedepsească pe polițist pentru că o atingea. Grace era proprietatea lui acum, se gândi DeVane în timp ce își încheșta maxilarul până la durere pentru a-și suprima furia. Ea îi era menită lui. Știusese lucrul acesta din momentul în care îi luase mâna și privise în ochii ei. Era perfectă, fără cusur. Nu doar cele Trei Stele îi erau predestinate, ci și femeia care ținuse în mână una, poate chiar o și mângâiasse. Ea ar înțelege puterea lor. Ea ar spori această putere. Împreună cu cele Trei Stele ale lui Mithra, își promise DeVane, Grace Fontaine va fi comoara colecției sale. Ea îi va aduce Stelele. Și apoi îi va aparține. Pentru totdeauna.

În timp ce ieșea din încăpere, Grace simți un alt fior străbătându-i șira spinării. Se scutură ușor și se uită înapoi. Prin ferestrele înalte pe care se revărsa lumina, văzu oaspeții discutând. Și îl văzu pe DeVane, destul de clar. Pentru o clipă, ar fi putut jura că privirile lor se întâlniseră, dar, de data aceasta, nu găsea nici un farmec într-un astfel de gest. Un sentiment irațional de frică i se instală în stomac și o făcu să-și întoarcă repede capul.

Când Seth deschise portiera, ea intră fără să facă vreun comentariu. Își dorea să plece, să se îndepărteze de acele ferestre care străluceau și de bărbatul care părea că o urmărește de dincolo de ele. Brusc, își frecă brațele, simțind o senzație de frig.

- Nu ți-ar fi frig, dacă ai fi avut haine pe tine.

Seth vârî cheia în contact. Singura remarcă, rostită cu un control rece și sălbatic, o făcu să chicotească și să nu mai simtă răcoarea.

- Ei, domnule locotenent, și eu care mă întrebam cât o să mă mai lași să port ce am pe mine.

- Nu al naibii de mult, promise el, și ieși pe șosea.

- Bine. Hotărâtă să vadă dacă își ține promisiunea, se apropie de el, foindu-se, și începu să îl muște ușor de ureche. Hai să încălcăm niște legi, șopti ea.

- Deja aş putea să mă declar vinovat de intenție.

Grace răsă din nou, rapid, rămânând fără suflare, ceea ce-l făcu să devină tare ca piatra.

Seth nu era sigur cum reușise să stăpânească mașina, cu atât mai puțin să o conducă prin traficul de la ieșirea din Washington și înapoi în Maryland. Grace îi desfăcuse cravata și jumătate din nasturii de la cămașă. Măinile ei erau peste tot, și gura ei îi tachina urechea, gâtul, maxilarul, în timp ce îi șoptea promisiuni și propuneri cu o voce răgușită. Fanteziile pe care ea le punea în practică cu o pricepere desăvârșită îi făceau sângele să-i pulseze dureros în vintre.

Opri cu o smucitură pe aleea din fața casei lui, apoi o trase în sus de pe scaun. Ea își pierdu un pantof în mașină și celălalt la jumătatea aleii, în timp ce el o ducea pe sus. Râsul ei, întunecat, sălbatic, copleșitor, îi vuia în minte. Aproape că își sparse ușa de la intrare ca să pătrundă cât mai repede cu ea în casă. În clipa în care erau înăuntru, el o împinse cu spatele proptit de perete și îi luă cu asalt buzele.

Nu gândea. Nu putea gândi. Totul era dorință primară, violentă. În holul întunecat, îi ridică fusta cu mâinile nerăbdătoare, găsi bariera subțire din dantelă de dedesubt și o rupse. Apoi, se eliberă și el, o prinse de solduri, și se cufundă în ea, acolo unde stăteau, în picioare.

Ea strigă, nu în semn de protest, nici din pricina șocului unui comportament aproape brutal. Ci din plăcere pură, copleșitoare. Se încheștă în jurul lui, lăsându-l să o conducă, fără milă, în valuri succesive de plăcere furibundă. Și îi simți împingerile lacome, desperate. Totul

era lipsit de rațiune, încins și violent. Și era tot ceea ce conta. Nevoie animalică pură. Eliberare animalică violentă. Apoi Grace își simți trupul vlăguit, în timp ce el își vărsa sămânța în ea.

El se propti cu palma de perete pentru a nu-și pierde echilibrul, se chinui să-și încetinească respirația, să-și răcorească creierul febril. Își dădu seama că nu se aflau la mai mult de un pas de ușă, iar el se suise pe ea ca un taur în călduri. Se gândi că nu avea nici un sens să-și ceară scuze. Amândoi își doriseră să se întâmple repede și urgent. Nu, „își doriseră” erau niște cuvinte prea blânde, își dădu el seama. Râvniseră, la fel cum animalele infometate râvneau după carne.

Dar el nu tratase niciodată o femeie cu mai puțină grijă și nici nu ignorase în totalitate consecințele cum făcuse acum.

- Voiam să-ți dau jos rochia aia, reuși el să îngaime, și fu mulțumit când o văzu râzând.

- Ne descurcăm noi cu ea.

- Mai e ceva ce n-am reușit să fac. Se dădu ușor înapoi și îi studie chipul în lumina slabă. Asta va fi o problemă?

Ea înțelese.

- Nu. Și deși era o imprudență și o prostie, simți o tresărire de regret că nu va exista nici o licărire de viață în interiorul ei ca urmare a neglijenței lor. Mă protejez.

- Nu am vrut să se întâmple asta. Îi atinse bărbia cu mâna. Ar fi trebuit să fiu în stare să-mi țin mâinile departe de tine.

Ochii ei licăreau în întuneric - increzători și amuzați.

- Sper că nu te aștepti să-mi pară rău că nu ai făcut-o. Le vreau din nou pe mine. Și vreau ca și mâinile mele să fie peste tot pe tine.

- În timp ce sunt acolo, continuă el, ridicându-i bărbia puțin mai sus, nu am să le accept și pe ale altcuiva. Nu-mi place să împart.

Buzele ei se arcuiră încet în sus, fără ca privirea să i se dezlipească de a lui.

- Nici mie.

El încuviință, acceptând.

- Să mergem sus, spuse și apoi o ridică în brațe.

capitolul 7

Seth aprinse lumina în timp ce o duse la el în cameră. De data aceasta simțea nevoia să o vadă, să știe când privirea i se înnegura sau i se întuneca, să fie martor la acele licăriri de plăcere sau de șoc.

De data aceasta urma să își aducă aminte avantajul omului asupra animalului și faptul că mintea și inima puteau juca și ele un rol.

Grace se uită prin camera de mărime medie, cu perdele simple, de culoare galben-închis, mobilier cu linii drepte fără culoare, un pat mare cu o cuvertură bleumarin întinsă cu o rânduială precisă, militară.

Erau picturi pe pereți pe care își propuse să le studieze mai târziu, când n-avea să-i mai sară inima în piept. Scene atât urbane, cât și rurale erau descrise în acuarele cețoase, fanteziste, creând un contrast personal cu aspectul practic al încăperii.

Dar toate gândurile legate de artă și decor îi dispărură când el o lăsă în picioare lângă pat. Ea întinse mâna și-i desfăcu ultimii nasturi de la cămașa, în timp ce el își dădu jos sacoul. Ea ridică mirată din sprâncene când observă pe umărul lui tocul de armă.

- Chiar și la o petrecere?

- Din obișnuință, spuse el simplu, apoi îl dădu jos și îl atârână pe un scaun. Surprinse privirea din ochii ei. E o problemă?

- Nu. Mă gândeam că ți se potrivește. Și mă întrebam dacă atunci când ți-l pui arăți la fel de sexy ca atunci când îl dai jos. Apoi se întoarse și își dădu părul pe spate. Mi-ar prinde bine puțin ajutor.

El își lăsă privirea să rătăcească pe spatele ei. În loc să întindă mâna după fermoar, el o trase aproape de el și își coborî buzele spre umărul ei gol. Ea oftă și își lăsă capul pe spate.

- Asta e chiar mai bine.

- Runda întâi a mai atenuat din impact, murmură el, apoi își lasă mâinile să alunece în jurul taliei ei și în sus, până când îi cuprinseseră sânii. Vreau să te aud cum gemi, plină de dorință, lipsită de vlagă.

Degetele lui mari de la mâini mângâiau formele pe deasupra mătăsii albastre, îndrăznește. Concentrată asupra senzației respective, Grace se lasă pe spate și își petrecu brațele în jurul gâtului său. Trupul ei începu să se miște în ritmul atingerilor lui, dar, când ea încercă să se întoarcă, el o ținu pe loc.

Ea gemu și se mișcă neliniștită când degetele lui se strecurară sub sutienul ei, cu partea din spate a lor provocându-i sfârcurile, făcându-le să se încălzească și să devină dureroase.

- Vreau să te ating.

- Să gemi, repetă el și își coborî repede mâinile spre tivul rochiei, apoi sub aceasta. Să fii plină de dorință. O cuprinse cu palmele. Lipsită de vlagă.

O pătrunse.

Orgasmul o inundă, un val lung, lent, care îi copleși simțurile. Geamătul pe care îl așteptase el îi ieși tremurat printre buze.

Seth își scoase pantofii cu degetele de la picioare, apoi îi desfăcu fermoarul centimetru cu centimetru. Degetele lui abia dacă îi atinseseră pielea în vreme ce el dădea la o parte materialul desfăcut și îl lasă să se prelingă de pe corpul ei, până când îi căzu la picioare. O întoarse și făcu un pas înapoi.

Grace purta doar jartiere, în aceeași nuanță de albastru înflăcărat ca rochia, cu ciorapi atât de transparenți, încât păreau a fi doar puțin mai denși decât ceața. Corpul ei era o fantezie de forme generoase și avea pielea ca de satin. Părul îi cădea pe umeri ca o ploaie neagră, sălbatică.

- Prea mulți bărbați ți-au spus că ești frumoasă ca să mai conteze dacă ți-o spun și eu.

- Spune-mi doar că mă vrei. Asta contează.

- Te vreau, Grace.

Păși din nou spre ea, o luă în brațe, dar, în loc de sărutul lacom la care ea se așteptase, el îi dădu unul în care ea se lăsă atrasă încetișor. Ea îl cuprinse strâns cu brațele, apoi se înmuie la acest nou asalt al simțurilor.

- Sărută-mă din nou, murmură ea când buzele lui se îndreptară către gâtul ei. Exact așa. Încă o dată.

Gura lui o întâlni pe a ei și o lăsă să se cufunde a doua oară. Cu un murmur seducător, de plăcere, ea îi îndepărtă cămașa, își lăsă mâinile să exploreze. Era minunat să fii savurată, să i se ofere darul unei flăcări care se aprinde lent, să simți controlul cum alunecă din mâinile ei într-ale lui. Și să aibă încredere.

El își permise să îi învețe corpul centimetru cu centimetru, pe îndelete. Oferi plăcere amândurora luând în stăpânire sânii aceia plini, fermi, mai întâi cu mâinile, apoi cu gura. Își lăsă mâinile mai jos, îi scoase repede agățatoarele ciorapilor una câte una - auzindu-i respirația întretăiată de fiecare dată. Apoi își strecură mâinile sub materialul transparent până îi atinse pielea. Caldă, fină. O lăsă în jos pe pat, îi simți corpul predându-se. Moale, plin de dorință. Buzele ei răspunseră buzelor lui. Nerăbdătoare, generoase.

Se priviră în întuneric. Se mișcară deodată. Mai întâi un oftat, apoi un geamăt. Îi descoperi mușchii, pielea dură a unei cicatrice vechi și gustul de bărbat. Schimbându-și poziția, ea îi scoase pantalonii și se desfătă privind-i pieptul în timp ce îl dezbrăca. Când el îi apucă din nou sânii, o trase mai aproape să îi sugă, brațele ei tremurau, iar părul i se revărsă în față, acoperindu-i pe amândoi.

Grace simți fierbințeala intensificându-i-se în corp, alunecându-i prin sânge ca o febră, până când respirația îi deveni întretăiată și superficială. Se putea auzi cum îi pronunță numele, o dată și încă o dată, în timp ce el o conduse cu răbdare spre limita plăcerii.

Ochii ei căpătară nuanța cobaltului, fascinându-l. Buzele ei moi tremurau, corpul ei splendid se cutremura. Chiar și când nevoia de eliberare deveni stringentă, el continuă să savureze. Până când în cele din urmă o întoarse pe spate și, cu privirea ațintită asupra ei,

se strecură în interiorul ei. Ea se arcui în sus, agățându-se de cearșafuri, cu trupul fascinat de plăcere.

- Seth. Simți că răsuflarea ei grăbită îi ardea plămâni. Nu e niciodată... Nu așa. Seth...

Înainte de a putea vorbi din nou, el îi acoperi gura cu a lui și o acapară.

Când veni somnul, Grace visă că era în grădina ei din munți, cu pădurile - dese, verzi și reci - împresurându-o. Florile de nalbă se conturau mai înalte decât capul ei și înfloreau în nuanțe de roșu bogat, intens și alb clar, strălucitor. Un colibri de culoarea safirului și smaraldului sclipitor bău dintr-o floare-trompetă. Flori cosmos și ruji galbeni, dalii și cârciumărese alcătuiau un amestec vesel de culori combinate. Panseluțele își întorceau fețele lor mici, exotice, spre soare și zâmbeau.

Aici ea era fericită, împăcată cu sine. Singură, dar nu singuratică. Aici nu se auzea nici un sunet, decât cântecul brizei printre frunze, zumzetul albinelor, muzica slabă a pârâului agitându-se printre pietre.

Privea câprioarele cum ieșeau în liniște din pădure să bea din pârâul care curgea lent, copitele lor pierdute în ceața joasă care îmbrățișa pământul. Lumina zorilor licărea ca argintul, scânteia pe roua cea fină, prindea curcubeie în ceață.

Încântată, ea se plimba printre florile ei, mângâind inflorescențele, parfumurile ridicându-se pentru a-i încânta simțurile. Văzu sclipirea printre flori, albastrul strălucitor, care o ademenea, și, aplecându-se, ridică piatra de la sol.

Puterea licărea în mâna ei. Era o senzație curată, fluidă, pură ca apa, viguroasă ca vinul. Pentru o clipă, ea rămase cât se poate de nemișcată, cu mâna deschisă. Piatra care i se odihnea în palmă dansa cu lumina dimineții. Era a ei să o păzească. Să o protejeze și să o ofere.

Când auzi foșnetul în pădure, se întoarse, zâmbind. Trebuia să fie el, era sigură. Îl așteptase toată viața, își dorise cu atât de multă disperare să-l întâmpine, să meargă în brațele lui și să știe că ele aveau să se strângă în jurul ei.

Făcu un pas în față, cu piatra încălzindu-i palma, brațiile slabe din aceasta călătorind ca muzica în sus pe braț și spre inima ei. Urma să i-o dea lui, se gândea ea. Avea să-i dea lui tot ce avea, tot ce era. Pentru că dragostea nu avea limite.

Dintr-odată, lumina se schimbă, se înceteșă. Aerul deveni rece de la vântul care sufla. Lângă pârâu, câprioarele își ridicară capul, agere, alarmate, apoi se întoarseră toate deodată și fugiră la adăpostul copacilor. Zumzetul albinelor se stinse într-un huruit de tunete, iar fulgerul șerpui pe cerul întunecat.

Acolo, în pădurea întunecată, aproape, prea aproape de locul unde florile ei erau deschise, ceva se mișcă pe furiș. Degetele i se strânsă din reflex, închizându-se repede deasupra pietrei. Și, printre frunze, ea văzu niște ochi strălucitori, lacomi. Ochi care o priveau. Umbrele se desfăcură și deschiseră cărarea spre ea.

- Nu. Înnebunită, Grace împinse mâinile care o țineau. Nu ți le voi da. Nu sunt pentru tine.

- Ușor. Seth o opri, îi mângâie părul. E doar un coșmar. Lasă-l să dispară.

- Mă urmărea... Ea gemu, își ascunse fața în umărul lui puternic, gol, îi inspiră mirosul și se simți alinată. Se uită la mine. În pădure, se uită la mine.

- Nu, ești aici cu mine.

Inima ei bătea suficient de tare cât să-i ofere motive reale de îngrijorare. Seth o strânse mai puternic în brațe, ca și cum ar fi vrut să îi încetinească bătăile inimii și să-i oprească tremurul.

- E un vis. Nu e nimeni aici în afară de mine. Ești în brațele mele.

- Nu-l lăsa să mă atingă. Voi muri dacă mă atinge.

- Nu-l voi lăsa. Îi înălță ușor capul. Ești în brațele mele, repetă el și îi atinse buzele tremurânde.

- Seth. O străbătu un sentiment de ușurare în timp ce se ținea strâns de el. Te așteptam. În grădină.

- Bine. Acum sunt aici.

Ca s-o protejeze, se gândi el. Și apoi ca s-o prețuiască. Zguduit de profunzimea acelui gând, el o lăsă ușor pe spate și-i mângâie părul căzut care-i acoperise fața.

- Trebuie să fi fost un vis urât. Ai multe coșmaruri?

- Ce?

Dezorientată, prinsă între vis și prezent, ea doar se uită fix la el.

- Vrei să aprind lumina? Nu așteptă un răspuns, ci întinse mâna pe după ea pentru a aprinde veioza de pe noptieră. Grace își întoarse fața de la strălucirea veiozei și își apăsă pumnul încheștat în dreptul inimii. Relaxa-te acum. Haide.

El o luă de mână și începu să-i deschidă degetele.

- Nu. Ea tresări din nou. El o vrea.

- Ce vrea?

- Steaua. Vine după ea, și după mine. Vine.

- Cine?

- Nu... nu știu.

Nedumerit acum, se uită în jos la mâna ei și i-o deschise încet.

- Țineam piatra în mână. Grace încă îi simțea căldura, greutatea. Am avut-o. Am găsit-o.

- A fost un vis. Diamantele sunt închise într-un seif. Sunt în siguranță. Îi ridică bărbia cu vârful unui deget, până când privirile lor se întâlniră. Ești în siguranță.

- A fost un vis. Aceste cuvinte rostite cu voce tare o făcură să se simtă deopotrivă ușurată și stânjenită. Îmi pare rău.

- E în regulă.

El o studie, văzu că fața ei era albă, iar ochii - fragili. Ceva se mișcă în interiorul lui, se schimbă, îl îndemnă să întindă mâna și să-i mângâie obrazul palid.

- Ai avut câteva zile dificile, nu-i așa?

Simpla înțelegere liniștită din vocea lui fu de-ajuns pentru a-i face ochii să se umple de lacrimi. Îi închise ca să-și reprime lacrimile și inspiră atentă. Presiunea din pieptul ei era de nesuportat.

- Mă duc să aduc niște apă.

Seth întinse mâna după ea și o trase aproape de el. Ea își ascunsese foarte bine teama, durerea și oboseala, își dădu el seama. Până acum.

- De ce nu treci peste?

Respirația ei șovăi, se întrerupse.

- Trebuie doar să...

- Treci peste, repetă el și îi sprijini capul de umărul lui.

Ea se cutremură o dată, după care se lipi de el. Apoi plânse. El nu îi adresă nici un cuvânt. Pur și simplu o ținu în brațe.

La ora opt, în dimineața următoare, Seth o lăsă acasă la Cade. Grace protestase în privința orei la care o trezise din somn, încercase să se ghemuiască în pat. El rezolvase situația ridicând-o pur și simplu din pat, ducând-o la duș și dând drumul la apă. Rece. Îi dăduse exact treizeci de minute să se adune, apoi o pusese în mașină.

- Gestapoul ar fi putut lua lecții de la tine, comentă ea în timp ce el parcă în spatele mașinii lui M.J. Părul meu e încă ud.

- Nu am avut de pierdut o oră, ca să așteptăm să se usuce în întregime.

- N-am avut timp nici măcar să mă machiez.

- Nu ai nevoie de machiaj.

- Bănuiesc că acesta e un compliment, în concepția ta.

- Nu, e doar un adevăr.

Ea se întoarse spre el, arătând atrăgătoare, bulversată și sexy în rochia fără bretele.

- Tu, pe de altă parte, ești îmbrăcat la dungă.

- Nu am stat douăzeci de minute la duș.

Ea cântase la duș, își aminti el. Incredibil de fals.

Zâmbi când își aduse aminte de asta.

- Du-te. Am de lucru.

Ea se bosumflă, apoi se întinse după poșetă.

- Ei bine, mulțumesc că m-ai adus cu mașina, domnule locotenent.

Apoi răsă când o lipi de spătarul scaunului și îi dădu sărutul lung, profund la care sperase ea.

- Asta aproape compensează pentru ceașca de cafea amară pe care mi-ai dat voie să o beau în această dimineață.

Ea îi prinse buza de jos cu dinții, și ochii ei străluciră privindu-i pe ai lui.

- Vreau să te văd în seara asta.

- Voi veni eu pe la tine. Dacă pot.

- Voi fi aici. Grace deschise portiera și îi aruncă o privire peste umăr. Dacă pot.

Incapabil să se abțină, el îi urmări fiecare pas alene înspre casă. În clipa în care închise ușa de la intrare în urma ei, Seth închise ochii. Dumnezeu, era îndrăgostit de ea, își dădu el seama. Și era categoric imposibil.

Înăuntru, Grace aproape că dansă de-a lungul holului. Era îndrăgostită. Și era un sentiment magnific. Era nou și proaspăt - și se întâmpla pentru prima oară. Era ceea ce așteptase întreaga ei viață. Fața îi strălucea când intra în bucătărie și îi găsi pe Bailey și pe Cade la masă, bănd cafea împreună.

- Bună dimineața.

Aproape că fredonă aceste cuvinte în timp ce se îndreptă spre ibricul cu cafea.

- Bună dimineața. Cade împinse cu limba în obraz. Îmi place pijamaua ta.

Râzând, ea își duse cana cu cafea la masă, apoi se aplecă și îl sărută pe gură.

- Pur și simplu te ador. Bailey, îl ador pe bărbatul acesta. Ai face bine să-l înhați repede, înainte de a-mi veni mie niște idei.

Bailey zâmbi visătoare privind la cafeaua ei, apoi se uită în sus, cu ochii strălucitori și umezi.

- Ne căsătorim peste două săptămâni.

- Ce? Grace își mișcă brusc cana, făcând cafeaua să se ridice periculos de aproape de marginea acesteia. Ce? repetă ea, și se trânti pe scaun.

- El nu vrea să aștepte.

- De ce ar trebui să aștept? Întinzându-se peste masă, Cade îi luă mâna lui Bailey. Te iubesc.

- Vă căsătoriți. Grace privi în jos la mâinile lor împreunate. „O potrivire perfectă“, se gândi ea și scoase un oftat. E minunat. E incredibil de minunat. Punându-și o mână peste ale lor, se uită fix în ochii lui Cade. Și văzu exact ceea ce avea nevoie să vadă. Te vei purta frumos cu ea. Nu era o întrebare, ci o afirmație. După ce îi strânse scurt mâna, ea se lăsă pe spate. Ei bine, avem de planificat o nuntă, și două săptămâni întregi pentru

a face acest lucru. Asta ar trebui să ne facă pe toți să luăm razna.

- Va fi doar o ceremonie mică, începu Bailey. Aici, acasă.

- Voi spune doar trei cuvinte. Cade adăugă o nuanță imploratoare în voce. *Fugă pe furie.*

- Nu. Scuturând din cap, Bailey se dădu înapoi și își luă cana. Nu am de gând să ne începem viața împreună insultându-ți familia.

- Ei nu sunt oameni. Nu poți insulta ființele neomenești. Muffy va aduce fiarele cu ea.

- Nu spune că nepoata și nepotul tău sunt niște fiare.

- Stai puțin. Grace ridică o mână și se încruntă. Muffy? Muffy Parris Westlake? Ea e sora ta?

- M-ai prins.

Grace reuși, în mare parte, să își stăpânească impulsul de a pufni în râs.

- Asta înseamnă că Doro Parris Lawrence este cealaltă soră a ta.

Ea își dădu ochii peste cap, imaginându-și-le pe cele două amfitrioane enervante și înfumurate ale petrecerilor din Washington.

- Bailey, fugi să-ți salvezi viața. Du-te în Las Vegas. Tu și Cade puteți fi căsătoriți de către un judecător drăguț, care seamănă cu Elvis, și puteți trăi o viață minunată și liniștită în deșert. Schimbați-vă numele. Nu vă mai întoarceți niciodată.

- Vezi? Mulțumit, Cade lovi cu mâna în masă. Ea le cunoaște.

- Încetați, amândoi. Bailey refuză să rădă, deși abia se putea stăpâni. Vom avea o ceremonie mică, respectabilă, cu familia lui Cade. Ea zâmbi către Grace. Și cu familia mea.

- Nu renunța să încerci să o convingi. Cade se ridică. Am câteva lucruri de făcut înainte de a pleca în birou.

Grace își luă din nou cafeaua.

- Eu nu ți cunosc bine familia, îi spuse ea lui Bailey. Am reușit să evit această mică plăcere, dar îți pot spune că, din ceea ce știu, ai nimerit cîreasa de pe tort.

- Îl iubesc atât de mult, Grace. Știu că totul s-a întâmplat repede, dar...

- Ce are timpul de-a face cu asta? Știind că amândouă erau cu lacrimi în ochi, ea se aplecă în față. Trebuie să discutăm despre aspectele importante, vitale ale acestei situații, Bailey. Inspiră adânc. Când mergem la cumpărături?

M.J. apărură chiar când râsetele erau în toi și se încrunță deodată.

- Urâsc oamenii care sunt veseli dimineța.

Își turnă cafea, încercă să inspire profund, apoi se întoarse să o studieze pe Grace.

- Ei, ei, spuse ea sec, se pare că tu și polițistul ai ajuns să vă cunoașteți noaptea trecută.

- Suficient de bine încât să știu că el înseamnă mai mult decât o insignă și o atitudine anume. Iritată, își împinse cana la o parte. Ce ai împotriva lui?

- În afară de faptul că e distant și arogant, superior și rigid, nimic altceva. Jack spune că e poreclit Robotul. Nu e de mirare.

- Mi se pare interesant, spuse Grace cu răceală, că oamenii se grăbesc să judece pe cineva pe care abia l-au întâlnit. Toate acele trăsături pe care tocmai le-ai enumerat descriu un bărbat pe care tu nu îl cunoști.

- M.J., bea-ți cafeaua. Bailey se ridică să aducă frișca. Știi că nu ești o companie plăcută până când nu bei vreo doi litri.

M.J. clătină din cap și lovi cu pumnul în șoldul acoperit de un tricou zdrențuit și de pantaloni scurți, la fel de zdrențuiți.

- Doar pentru că te-ai culcat cu el nu înseamnă că îl și cunoști. De obicei ești mult mai prudentă, Grace. S-ar putea să îi lași pe alții să presupună că te vâri în pat cu un tip nou o dată la două nopți, dar noi știm mai bine. La ce naiba te gândeai?

- Mă gândeam la mine, ripostă ea. L-am vrut. Am avut nevoie de el. E primul bărbat care m-a atins vreodată cu adevărat. Și nu am de gând să te las să stai acolo și să transformi ceva frumos în ceva de doi bani.

O clipă, nimeni nu spuse nimic, Bailey stătea lângă masă, cu o cană cu frișcă într-o mână. M.J. își îndreptă încet spatele și scoase un fluierat.

- Te îndrăgostești de el. Stupefiată, ea își trecu o mână prin păr. Chiar te îndrăgostești de el.

- Deja sunt până peste cap îndrăgostită. Și ce?

- Îmi pare rău. M.J. se strădui să se adapteze la situație. Își spuse că nu era nevoie ca ei să-i placă de bărbatul acela - era de-ajuns că o iubea pe Grace. Trebuie să fie ceva cu el, dacă a ajuns la tine. Ești sigură că nu te deranjează situația?

- Nu, nu sunt sigură. Se pierdu cu firea și începu să aibă îndoieli. Nu știu de ce s-a întâmplat sau ce să fac în legătură cu chestia asta. Știu doar că e o chestiune reală. Nu a fost vorba doar despre sex. Își aminti cum o ținuse în brațe când plânse. Cum lăsase lumina aprinsă pentru ea, fără ca ea să fie nevoită să-i ceară acest lucru. L-am așteptat toată viața.

- Știu ce înseamnă asta. Bailey lăsă jos cana cu frișcă și o luă pe Grace de mână. Cu precizie.

- Și eu. Cu un oftat, M.J. făcu un pas în față. Ce se întâmplă cu noi? Suntem trei femei raționale și, dintr-odată, păzim pietre mitice, străvechi, fugim de băieți răi și ne aruncăm cu capul înainte în legături amoroase cu bărbați pe care abia i-am cunoscut. E o nebunie.

- E ceea ce trebuie să fie, spuse Bailey încet. Simți și tu că așa e firesc.

- Da. M.J. își puse mâna peste ale lor. Bănuiesc că așa este.

Nu fu ușor pentru Grace să se întoarcă acasă la ea. Totuși, de data aceasta, nu era singură. M.J. și Jack o încadrară de-o parte și de alta.

- Dumnezeu! Analizând cu atenție epava în care fusese transformat livingul, M.J. râsuflă șuierat. Și eu care credeam că au făcut ravagii acasă la mine. Desigur, tu ai mult mai multe obiecte cu care s-au putut juca. Apoi privirea ei se concentră asupra balustradei rupte.

Și asupra peisajului de jos. Nu cred că vrei să faci asta acum, Grace.

- Poliția a eliberat locația. Trebuie să încep să fac asta la un moment dat.

M.J. clătină din cap.

- De unde?

- Voi începe din dormitor. Grace reuși să schițeze un zâmbet. Curățătoria chimică cu care lucrez va fi milionară.

- Voi vedea ce pot face cu balustrada, îi spuse Jack. Voi improviza ceva, ca să fie sigură până când o reconstruiești.

- Ți-aș fi recunoscătoare.

- Du-te sus, sugerează M.J. Aduc eu o mătură. Și un buldozer. Așteptă până când Grace fu sus și abia apoi se întoarse spre Jack. Eu voi lucra aici jos. Voi scăpa de... lucruri. Privirea ei rătăci spre conturul unde fusese cadavrul. Grace nu ar trebui să fie nevoită să se ocupe de asta.

El se aplecă să o sărute pe frunte.

- Ești o prietenă de nădejde, M.J.

- Da, așa sunt eu, recunosc și trase brusc aer în piept. Să vedem dacă putem găsi casetofonul sau televizorul prin dezastrul ăsta. Mi-ar prinde bine puțin zgomot aici.

Fu nevoie de cea mai mare parte a după-amiezii pentru ca Grace să fie îndeajuns de mulțumită de modul în care arăta locuința ei și abia apoi apelă la o firmă de curățenie. Voia ca fiecare încăpere să fie foarte atent curățată, înainte ca ea să locuiască din nou acolo.

Iar ea era hotărâtă să facă asta. Să trăiască. Să fie acasă, să înfrunte orice fantome rămase. Pentru a-și dovedi sieși că putea, se despărți de M.J. și de Jack și merse la cumpărături după primele obiecte care trebuiau înlocuite. Apoi, pentru că după o asemenea zi se simțea cam iritată se opri pe la Salvini. Simțea nevoia să o vadă pe Bailey. Și simțea nevoia să vadă Stelele.

După ce intră, o găsi pe Bailey sus în biroul ei, la telefon. Cu un zâmbet, Bailey îi făcu semn să intre.

- Da, doctore Linstrum, vă trimit raportul prin fax acum și vă voi aduce originalul personal înainte de ora cinci. Pot finaliza mâine testele pe care le-ați cerut.

Ascultă un moment în timp ce își plimba un deget pe elefantul de saponit de pe biroul ei.

- Nu, sunt în regulă. Apreciez grija și înțelegerea dumneavoastră. Stelele sunt prioritatea mea. Voi avea copii ale tuturor rapoartelor pentru compania dumneavoastră de asigurare până la sfârșitul zilei de vineri. Da, mulțumesc. La revedere.

- Lucrezi foarte repede, comentă Grace.

- În ciuda tuturor celor întâmplate, abia dacă s-a pierdut vreun moment. Și toată lumea se va simți mai confortabil când pietrele vor fi la muzeu.

- Vreau să le văd din nou, Bailey. Grace râse scurt. E o prostie, dar chiar simt nevoia. Am avut un vis noaptea trecută - un coșmar, mai degrabă.

- Ce fel de vis?

Grace se așeză pe marginea biroului și îi povesti. Deși vocea ei era calmă, degetele băteau ușor, cu nervozitate.

- Și eu am avut vise, murmură Bailey. Încă le mai am. La fel și M.J.

Grace se foi neliniștită.

- Ca al meu?

- Suficient de asemănător pentru a fi mai mult decât o coincidență. Se ridică și întinse mâna spre Grace. Să mergem să aruncăm o privire.

- Nu încalci vreo lege, nu-i așa?

În timp ce coborâra împreună la parter, Bailey o privi amuzată.

- Cred că, după ceea ce-am făcut deja, aceasta este o infracțiune minoră.

Încercă să își oprească un fior, dar acesta o străbătu în timp ce coborî ultimul șir de trepte, sub care se ascunse se ea odată de un criminal.

- Vei fi în siguranță aici? Instinctiv, Grace își petrecu un braț pe după umerii lui Bailey. Nu-mi place să îmi aduc aminte ce s-a întâmplat, iar acum să mă gândesc la tine lucrând aici, amintindu-ți...

- Este din ce în ce mai bine. Grace, am cerut ca frații mei vitregi să fie incinerati. Sau, mai degrabă, Cade să ocupat de aranjamente. Nu a vrut să mă lase să mă ocup de nimic.

- Bine a făcut. Nu le datorezi nimic, Bailey. Niciodată nu le-ai datorat. Noi suntem familia ta. Întotdeauna vom fi.

- Știu.

Ea intră în camera seifului și se apropie de ușile masive din oțel armat. Sistemul de securitate era complex și complicat, și, chiar și cu naturalețea dată de practica îndelungă, îi luă trei minute întregi lui Bailey pentru deblocare.

- Poate că ar trebui să-mi instalez așa ceva acasă la mine, spuse Grace ușor. Nenorocitul ăla mi-a spart seiful din bibliotecă de parcă ar fi fost din gumă de mestecat. Sunt convinsă că a vândut repede bijuteriile. Mie ciudă că am pierdut piesele pe care le-ai făcut pentru mine.

- Îți fac altele. De fapt - Bailey ridică o cutie pătrată, de catifea -, să începem acum.

Curioasă, Grace deschise cutia și văzu o pereche de cercei grei, din aur. Aurul fin, în formă de semilună, avea încastrate pietre în nuanțe intense, întunecate, de smarald, rubin și safir.

- Bailey, sunt frumoși.

- I-am terminat chiar înainte de... ei bine, înainte. De îndată ce au fost gata, am știut că sunt pentru tine.

- Nu e ziua mea de naștere.

- Am crezut că ai murit. Vocea lui Bailey șovăi, apoi prinse putere când Grace ridică privirea. Am crezut că nu te voi mai revedea. Așa că hai să le considerăm o sărbătorire a restului vieții noastre.

Grace își scoase cerceii simpli din urechi și îi puse în loc pe cei făcuți cadou de Bailey.

- Când nu îi voi purta, îi voi ține cu bijuteriile mamei mele. Lucrurile care contează cel mai mult.

- Arată perfect la tine în urechi. Știam că așa va fi.

Bailey se întoarse și luă cutia grea, căptușită, de pe raftul din seif. Ținând-o între ele, o deschise. Grace scoase un oftat lung, tremurat.

- Chiar am crezut că a dispărut una. M-am dus cu mașina la munte și am găsit-o în grădina mea, stând pe pământ, sub flori. A fost atât de real, Bailey.

Întinzând mâna, Grace luă o piatră. Piatra ei.

- Am simțit-o în mână, exact la fel cum o simt acum. Pulsa în mâna mea ca o inimă. Râse puțin, dar sune-tul era gol. Inima mea. Așa părea. Nu mi-am dat seama de asta până acum. Era ca și cum mi-aș fi ținut în palmă inima.

- Există o legătură. Ușor palidă, Bailey luă o altă piatră din cutie. Nu o înțeleg, dar știu că este. Aceasta este Steaua pe care am avut-o eu. Dacă M.J. ar fi fost aici, ea ar fi ales-o pe a ei.

- N-aș fi zis vreodată că voi crede în genul acesta de lucruri. Grace răsuci piatră în mână. M-am înșelat. Este incredibil de ușor să crezi. Să știi. Noi le protejăm pe ele, Bailey, sau ele ne protejează pe noi?

- Îmi place să cred că amândouă variantele sunt adevărate. Ele mi l-au adus pe Cade. Cu grijă, ea își puse piatră la loc și atinse cu vârful degetului a doua Stea în adâncitura ei. Ia adus-o pe M.J. lui Jack. Trăsăturile feței i se îndulciră. Am deschis showroomul pentru ei cu puțin timp în urmă, îi spuse ea lui Grace. Jack a convins-o cu greu să intre și i-a cumpărat un inel.

- Un inel? Grace își duse o mână în dreptul inimii, care părea să îi crească de bucurie. Un inel de logodnă?

- Un inel de logodnă. Ea s-a opus tot timpul, îi tot spunea să nu fie un nemernic. Că ea nu are nevoie de nici un inel. El a ignorat-o doar și a arătat cu degetul spre această minunată piatră turmalină verde - tăiată în formă de pătrat, cu baghete de diamant. Eu l-am creat în urmă cu câteva luni, gândindu-mă că va fi un inel de logodnă splendid, neconvențional, pentru femeia potrivită. Dakota a știut că ea era femeia potrivită.

- E perfect pentru ea. Grace își șterse o lacrimă de pe gene și zâmbi. Am știut asta din momentul în care i-am văzut împreună.

- Mi-aș fi dorit să-i vezi azi. Ea stătea acolo, bombă-nind, dându-și ochii peste cap, insistând că toată această agitație este o pierdere de timp și de energie. Apoi el i-a pus inelul acela pe deget, și pe chipul ei a apărut zâmbetul ala ștrengăresc, confuz. Știi tu despre ce vorbesc.

- Da. Mai că și-l putea imagina. Sunt atât de fericită pentru ea, pentru tine. E ca și cum toată dragostea a fost acolo, așteptând, și pietrele... Se uită din nou, în jos, la ele. Ele au deschis ușa pentru dragoste.

- Dar tu, Grace? Au deschis ușa și pentru tine?

- Nu știu dacă sunt pregătită pentru asta. Simți brusc un freamăt ce i se întinse până în vârful degetelor. Puse piatra la loc. Seth cu siguranță nu ar fi. Nu cred că el s-ar lăsa convins de vreun fel de magie. Iar în ceea ce privește iubirea... chiar dacă acea ușă este larg deschisă și oportunitatea există, el nu este un bărbat care să se îndrăgostească ușor.

- Ușor sau nu - Bailey închise capacul și puse cutia înapoi la loc -, când îți este scris să te îndrăgostești, se întâmplă și gata. E al tău, Grace. Am văzut asta în ochii tăi azi-dimineață.

- Ei bine... Grace își stăpâni agitația. Cred că s-ar putea să mai aștept o vreme până îi voi împărtăși asta.

capitolul 8

Când se întoarse acasă la Cade, pe Grace o aștepta un buchet de flori. O vază superbă, de cristal, era plină de trandafiri cu tulpină lungă, albi ca hârtia. Inima îi bubuia prosteste în gât când înhăță felicitarea și rupse plicul să-l deschidă.

Apoi, inimii i se tăie avântul și entuziasmul îi pieri.

Nu era de la Seth, observă ea. Bineînțeles, fusese o prostie din partea ei să creadă că el ar fi făcut un asemenea gest romantic și extravagant. Pe felicitare era scris, simplu:

Până când ne vom întâlni din nou,

Gregor

Ambasadorul cu ochii lui ciudat de convingători, se gândi ea și se aplecă să miroasă florile fragede, abia deschise. Fusese un gest drăguț din partea lui, își spuse ea.

Un pic exagerat, deoarece erau de departe trei duzini de trandafiri în vază, dar draguț.

Grace fu iritată când își dădu seama că, dacă ar fi fost de la Seth, ea ar fi gravitat în jurul lor ca o adolescentă fascinată și cu siguranță ar fi presat unul între paginile unei cărți, ba poate chiar ar fi lăcrimat puțin. Se muștră că era de șase ori o proastă.

Dacă aceste stări îngrozitoare, extreme, erau efectele secundare ale faptului de a fi îndrăgostit, Grace se gândi că ar fi putut aștepta chiar și mai mult pentru a experimenta senzația. Era pe punctul de a arunca felicitarea pe masă, când sună telefonul.

Ezită, deoarece atât mașina lui Cade, cât și cea a lui Jack erau pe aleea din față, dar, când telefonul sună a treia oară, ea ridică receptorul.

- Reședință Parris.

- Aș putea vorbi cu Grace Fontaine? Îi sună în ureche tonul clar al unei secretare bine instruite. Ambasadorul DeVane e cel care o caută.

- Da, eu sunt la telefon.

- Un moment, vă rog, domnișoară Fontaine.

Strângând din buze gânditoare, Grace lovi ușor mușchia felicitării de palma. Bărbatul acesta cu siguranță nu întâmpinase nici o dificultate în a o găsi, se gândi Grace. Și oare cum avea să reușească ea să-i facă față?

- Grace. Vocea lui se auzi puternic în telefon. Cât de mult mă bucur să vorbesc cu tine din nou.

- Gregor. Ea își dădu părul pe spate, peste umăr, și se sprijini cu un șold de masă. Cât de extravagant din partea ta. Tocmai am intrat și am găsit trandafirii. Aplecându-l în jos și-l mirosi din nou. Sunt extraordinari.

- Doar un mic dar. Am fost dezamăgit că nu am petrecut mai mult timp cu tine aseară. Ai plecat atât de devreme.

Grace se gândi la plecarea precipitată acasă la Serh și la sexul nebunesc.

- Am avut... un angajament anterior.

- Poate avem cum să recuperăm mâine-seară. Am o lojă la teatru. Tosca. E un tragedie atât de frumoasă.

Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să o văd alături de tine, apoi o cină târzie, poate.

- Sună minunat. Ea își dădu ochii peste cap înspre flori. „Oh, Doamne”, se gândi ea. Așa ceva nu s-ar cădea niciodată. Îmi pare teribil de rău, Gregor, dar nu sunt liberă. Fără nici o urmă de regret, puse felicitarea deoparte. De fapt, sunt implicată într-o relație, e destul de serios.

„Cel puțin pentru mine”, se gândi ea. Apoi se uită prin panourile de sticlă ale ușii de la intrare, și fața se lumină de surprindere și plăcere când văzu oprindu-se mașina lui Seth.

- Înțeleg.

Fu prea ocupată încercând să-și domolească bătăile nebunești ale inimii pentru a observa cum se răcise vocea lui.

- Însoțitorul tău de aseară.

- Da. Mă simt extrem de flatată, Gregor, și, dacă nu aș fi atât de implicată, aș accepta fără ezitare invitația ta. Sper că mă vei ierta și mă vei înțelege.

Chinuindu-se să nu se agite prea tare de bucurie, făcu un gest prin care îl invită pe Seth înăuntru când acesta se apropie de ușă.

- Desigur. Dacă situația se schimbă, sper că vei reveni asupra hotărârii.

- Cu siguranță. Cu un zâmbet senzual, își plimbă degetele în sus pe pieptul lui Seth. Și îți mulțumesc din nou, Gregor, atât de mult, pentru flori. Sunt divine.

- A fost plăcerea mea, spuse el, și mâinile i de albiră de cât de tare le strânsese în pumni.

Fusese umilit, își dădu el seama, încleștându-și maxilarul, scrâșnind din dinți cu putere. Respins pentru un pachet de mușchi și o insignă.

Luând fotografia ei din dosar și lovind-o ușor cu un deget, cu manichiura frumos făcută, își promise că ea avea să plătească pentru asta. Urma să plătească scump. Și asta curând.

Uitând complet de ambasador în momentul în care încheie convorbirea cu el, Grace își ridică privirea spre Seth.

- Bună, frumosule.

El nu îi răspunse, ci se uită la flori, apoi la felicitarea pe care ea o aruncase indiferentă lângă ei.

- O altă cucerire?

- Așa pare. Ea sesiză răceala din tonul lui și nu fu sigură dacă să se simtă flatată sau iritată. Alese o cu totul altă abordare și spuse mios: Ambasadorul era interesat de o seară la operă și... Nu are importanță.

Puseul de gelozie îl înfurie. Era o senzație nouă, pe care o detesta. Îl făcea să se simtă neajutorat, îl făcea să-și dorească să o tragă de păr, afară spre mașina lui, să o ducă cu forța și să o închidă într-un loc unde numai el o putea vedea, atinge și gusta.

Dar, mai mult, îi era frică, pentru ea. Simțea până în măduva oaselor un sentiment de pericol.

- Se pare că ambasadorul... și tu vă mișcați rapid.

Nu, își dădu ea seama, începea să-l cuprindă un acces de furie. Nu avea cum să-l oprească. Se îndepărta de lângă masă, zâmbetul ei fiind o provocare glacială.

- Eu fac ceea ce doresc. Ar trebui să știi asta.

- Da. El își vârî mâinile în buzunare pentru a le ține departe de ea. Ar trebui. Știu.

Zdrobită, ea își mișcă ușor capul și privi direct în ochii aceia albaștri.

- Ce sunt acum, domnule locotenent? Destrăbălan sau zeiță? Prințesa de fildeş de pe pedestal sau usurărica? Am fost de toate - depinde doar de bărbat și de felul în care el alege să privească lucrurile.

- Mă uit acum la tine, spuse el calm, și nu știu ce văd.

- Anunță-mă când te hotărăști. Ea începu să îl ocotească, dar se opri când el o luă de braț. Nu mă forța.

Făcu o mișcare din cap, astfel încât părul i se clătină așezându-i-se pe umeri.

- Aș putea spune același lucru, Grace.

Ea inspiră o dată intens, adânc și-i împinse mâna la o parte.

- Dacă te interesează, i-am transmis ambasadorului regretele mele și i-am spus că sunt implicată într-o relație cu cineva. Îi aruncă un zâmbet glacial și porni

cu pas legănat înspre scări. Asta, se pare, a fost greutatea mea.

El se încruntă în urma ei și se gândi să urce repetiția de scări a unei case care nu era a lui și să termine conștientizarea - într-un fel sau altul. Îngrozit, își priruse șaua alungă durerea de cap care îl chinuia.

Avusese o zi istovitoare care se încheiase la zece ore lungi după ce începuse, cu el holbându-se la setul de fotografii de pe panou. Fotografii ale celor morți, care parcă îl implorau să găsească legătura.

Și era deja furios pe el însuși deoarece începuse să caute date despre Gregor DeVane. Nu era sigur dacă făcuse acest lucru datorită bănuielilor lui ca polițist sau instinctului teritorial caracteristic unui bărbat. Ori din cauza viselor. Era o întrebare - și un conflict - căreia nu fusese nevoit să-i facă față până atunci.

Dar un răspuns era limpede precum cristalul. Fusesse impertinent cu Grace. Încă stătea în picioare lângă masa de pe hol, încruntându-se la trepte și cântărind opțiunile, când veni Cade din spatele casei.

- Buchanan. Foarte surprins să-l vadă pe locotenentul de la Omucideri stând pe holul lui și încruntându-se, Cade se opri și își scărpină falca. Ah, nu am știut că ești aici.

Nu avea nici un motiv să fie acolo, își reaminti Seth.

- Îmi cer scuze. Grace m-a lăsat să intru.

- Oh. După o clipă, Cade identifică sursa arșiței care persista în aer. Oh, spuse el, din nou, și, cu înțelepciune, își controlă un rânjă răutăcios. Bine. Te pot ajuta în vreun fel?

- Nu. Eu tocmai plecam.

- Vați certat?

Seth întoarse capul și întâlni privirea evident amuzată a lui Cade.

- Poftim?

- M-am dat și eu cu presupusul. Ce-ai făcut de ai enervat-o? Deși Seth nu răspunse, Cade observă că privirea lui se îndreptă brusc spre trandafiri. Oh, da. Bănuiesc că nu i-ai trimis tu, nu-i așa? Dacă vreun tip

i-ar trimite lui Bailey trei duzini de trandafiri albi, probabil m-aș vedea nevoit să i-i îndes pe gât, unul câte unul. Sclipirea aceea de apreciere care apărui scurt în ochii lui Seth îl făcu pe Cade să hotărască să-și revizuiască atitudinea. S-ar putea să-l placă pe locotenentul Seth Buchanan, la urma urmei. Vrei o bere?

Invitația relaxată și prietenoasă îl luă pe Seth prin surprindere.

- Eu... nu, eram pe punctul de a pleca.

- Vino afară, în spate. Eu și Jack am deschis deja câteva sticle. Vom porni grătarul și le vom arăta femeilor cum gătesc bărbații adevărați. Zâmbetul ștrengăresc al lui Cade deveni mai larg și mai fermecător. În plus, dacă te încălzești cu vreo două beri, îți va fi mai ușor să te căiești. Te vei căi oricum, așa că ai putea la fel de bine să te simți confortabil.

Seth scoase un șuierat.

- De ce naiba nu?

Grace rămase cu încăpățănare în camera ei timp de o oră. Auzea râsete, muzică și loviturile de ciocan care lovea mingile de lemn în timpul unui joc entuziast de crochet. Știa că mașina lui Seth era încă pe alee și își promisese că nu avea să coboare decât după ce pleca el.

Dar se simțea ignorată și flămândă. Deoarece deja se schimbase în pantaloni scurți și un tricou subțire din bumbac, se opri la oglindă doar cât să-și improspăteze rujul și să se dea cu parfum. Doar pentru a-l face să sufere, își spuse ea, apoi coborî agale la parter și ieși în curtea interioară.

Fripturile fumegau pe grătar sub supravegherea lui Cade, care mânua o furculiță enormă. Bailey și Jack se certau pentru meciul de crochet, iar M.J. stătea hohotind la o masă de picnic în timp ce chingula niste chipsuri.

- Jack m-a dat afară din joc, se plânse ea și făcu semn cu berea. Eu încă sunt de părere că a trișat.

- De fiecare dată când pierzi, este din cauză că cineva a trișat, sublinie Grace în timp ce luă un chips.

Apoi privirea îi alunecă spre Seth. Observă că își scosese cravata și sacoul. Încă mai purta tocul de la armă. Își imagină că asta era din cauza faptului că nu se simțea confortabil să-și agate arma de creanga vreunui copac. Și el avea o bere în mână și urmărea jocul cu un interes evident.

- Ești încă aici?

- Da. Băuse două beri, dar nu credea că asta avea să-l facă să se căiască. Am fost invitat la cină.

- Nu-i așa că e convenabil pentru tine?

Grace observă cu coada ochiului ceea ce recunoscuse a fi o carafă cu o margarită specială, cum știa M.J. să facă, și își turnă un pahar. Băutura era acrișoară, rece și perfectă. Într-un gest de respingere, ea merse să stea lângă grătar, pentru a da sfaturi nesolicitate.

- Știu ce fac, spuse Cade și se puse în fața lor ca să-și apere teritoriul când li se alătură și Seth. Am marinat personal acest kebab vegetarian. Du-te de aici și lasă asta în grija unui bărbat.

- Eu doar mă întrebam dacă preferi ciupercile înnegrite. Cade îi aruncă o privire distrugătoare.

- Ia-o de pe capul meu, Seth. Un artist nu poate lucra în timp ce criticii îi suflă în ceafă și se iau de ciupercile lui.

- Hai să mergem acolo.

Seth o luă de cot și se așteptă ca ea să se smucească. O ținu strâns și o îndreptă cu forța spre grădina de trandafiri.

- Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse Grace cu furie.

- Tu nu trebuie să vorbești. Voi vorbi eu.

Dar îi luă un minut. Scuzele nu-i veneau ușor unui bărbat care își făcuse o obișnuință din a nu comite greșeli.

- Îmi cer scuze. Am reacționat exagerat.

Ea nu spuse nimic – pur și simplu stătea cu brațele încrucișate și aștepta.

- Vrei mai multe? El încuviință din cap și nu se deranjă să ofteze. Am fost gelos, o reacție atipică pentru mine, și am reacționat cum nu trebuie. Îmi cer scuze.

Grace clătină din cap.

- Asta e cea mai jalnică scuză pe care am primit-o vreodată. Nu cuvintele, Seth, ci felul în care le-ai spus. Dar e în regulă, le voi accepta în aceeași manieră în care au fost oferite.

- Ce vrei de la mine? întrebă el, suficient de enervat cât să-și ridice vocea și să o prindă de brațe. Ce naiba vrei?

- Asta. Își dădu capul pe spate. Doar asta. Puțină emoție, puțină pasiune. Poți să-ți iei scuzele rigide și să-ți le îndeși undeva, la fel cum poți să-ți îndeși și scena aia rece, voită și lipsită de trăire pe care ai făcut-o, legată de flori. Controlul acela detașat nu merge cu mine. Dacă simți ceva - orice naiba ar fi -, atunci spune-mi și mie.

Ea inspiră adânc, uluită, când el o smuci lângă el și o sărută cu pasiune, furie și dorință. Se răsuci o dată, dar fu trasă cu asprime înapoi. Rămase apoi fără putere, pârjolită și zguduită când el se retrase.

- Atât e suficient pentru tine? O ridică pe vârful picioarelor, ținând-o strâns cu mâinile. Privirea lui nu era acum lipsită de pasiune, nici glacială, ci cloconitoare. Umană. E suficientă emoție, suficientă pasiune? Nu-mi place să pierd controlul. Nu-ți poți permite să-ți pierzi stăpânirea de sine la locul de muncă.

Respirația ei deveni mai grea. Iar inima îi zbura.

- Aici nu ești la locul de muncă.

- Nu, dar ar fi trebuit să fiu.

Își dorea ca el să mai slăbească strânsătura.

- Tu ar fi trebuit să fii parte din munca mea. Nu mi te pot scoate din minte. La naiba, Grace! Nu te pot scoate.

Ea îi puse mâna pe obraz și-i simți mușchii țepeni înconșându-se.

- E la fel și pentru mine. Poate că singura diferență este că eu vreau ca lucrurile să fie așa.

"Pentru cât timp?" se întrebă el, dar nu spuse cu voce tare.

- Vino acasă cu mine.

- Măcar plăcea foarte mult. Ea tâmbi și-i trecu degetele prin părul lui. Dar cred că am face mai bine

să rămânem la cină, cel puțin. Altfel, i-am frânge inima lui Cade.

- După cină, atunci, Seth descoperi că nu era deloc dificil să-i aducă mâinile în dreptul buzelor lui, să strănose asupra lor, apoi să se uite în ochii ei. Îmi cer scuze. Dar, Grace...?

- Da?

- Dacă DeVane te sună din nou sau îți trimite flori? Buzele ei zvâcniră.

- Da?

- Vă trebui să îlucid.

Cu un râset plin de încântare, ea se aruncă cu brațele în jurul gâtului lui Seth.

- Așa mai merge.

- Ne-am simțit bine. Cu un oftat de mulțumire, Grace se trânti pe scaunul din mașina lui Seth și privi luna care strălucea pe cer. Îmi place să îi văd pe toți patru împreună. Dar e ciudat. E ca și cum aș fi clipit, și toată lumea a făcut acest pas uriaș, colosal, în față.

- Roșu, verde.

Confuză, Grace întoarse capul să se uite la el.

- Ce?

- Jocul... jocul acela pentru copii? Știi, unul dintre copii trebuie să spună „Verde” și să se întoarcă cu spatele. Toată lumea poate merge în față, dar apoi el spune „Roșu” și se întoarce. Dacă vede pe cineva că mișcă, acea persoană trebuie să se întoarcă de unde a pornit.

Când ea râse derutată, fu rândul lui să se uite ciudat.

- Tu nu ai jucat asemenea jocuri când ai fost copil?

- Nu. Mie mi s-au dat lecții adecvate, mi s-au ținut prelegeri despre etichetă și am fost instruită să fac plimbări zilnice, sprintene, pentru a-mi menține condiția fizică. Câteodată alergam, spuse ea încet, aducându-și aminte. Rapid și cu forță, până când inima îmi bătea cu putere în piept. Dar bănuiesc că a trebuit mereu să mă întorc de unde am plecat. Enervată pe ea însăși, ridică din umeri. Dumnezeuule, nu-i așa că a sunat patetic? Nu a fost, serios. A fost doar foarte organizat. Iși dădu

părul pe spate și-i zâmbi. Deci, ce jocuri mai juca tânărul Seth Buchanan?

- Cele obișnuite. Oare ea nu-și dădea seama că lui i se sfâșia inima auzind acea melancolie din vocea ei, apoi observând acea ridicare din umeri, rapidă și indiferentă? Nu ai avut prieteni?

- Ba da, bineînțeles. Apoi își feri privirea. Nu. Nu contează. Îi am acum. Cei mai buni prieteni.

- Voi sunteți apropiați? întrebă ea.

- Suntem o familie, spuse el cu simplitate, apoi se gândi la familia ei și își aduse aminte că asemenea lucruri nu erau neînsemnate. Erau chiar prețioase. Da, suntem apropiați.

El era cel mai mare, se gândi ea. Probabil luase în serios rolul de frate mai mare și, când murise tatăl lui, preluase și responsabilitățile lui ca bărbat în casă cu aceeași seriozitate. Atunci nu era de mirare că autoritatea, responsabilitatea, datoria făceau parte, firesc, din ființa lui. Se gândi la arma pe care o purta și atinse cu vârful unui deget breteaua din piele.

- Vreodată ai...? Își ridică privirea spre el. Ai fost nevoit vreodată să...?

- Da. Dar încă mă pot privi în ochi dimineată.

Ea acceptă răspunsul acesta fără a mai pune alte întrebări. Dar subiectul următor fu mai dificil.

- Ai o cicatrice, chiar aici. Își aminti perfect de ea când îl atinse cu degetul chiar sub umărul drept. Ai fost împușcat?

- Acum cinci ani. Se întâmplă. Nu avea sens să redea detaliile. Percheziția care decursese prost, strigătele și vi-intensă, șocantă. Cea mai mare parte din munca de polișist presupune rutină - acte, pliciseală, reiterare.

- Dar nu toată.

- Nu, nu toată. Seth își dorea să o vadă din nou zâmbind, să prelungească ceea ce evoluase într-un interludiu dulce și intim în mașină, pe întuneric. Doar conversație, fără fierbinteala sexului. Ai un tatuaj pe posteriorul tău incredibil de perfect.

Ea răsă și își dădu părul pe spate.

- M-am gândit că nu ai observat.

- Am observat. De ce ai un tatuaj cu un cal înaripat pe fund, Grace?

- A fost un impuls de moment, unul dintre lucrurile acelea nebunești pe care le fac fetele - și pe care le-am convins și pe M.J. și pe Bailey să îl facă.

- Au și ele cai înaripați pe...?

- Nu, iar ceea ce are fiecare este micul lor secret. Eu am vrut calul înaripat pentru că imi inspira libertate. Nu ai cum să-l prinzi dacă nu vrea să fie prins. Ea ridică o mână în dreptul feței lui și-și schimbă subtil starea. Eu nu am vrut niciodată să fiu prinsă. Până acum.

Seth aproape că o credea. Lăsându-și capul în jos, îi întâlni buzele și lăsă sărutul să îi facă să-și piardă controlul, schimbarea lentă de unghiuri și adâncimi. Sorbituri fine. Mușcături ușoare.

Corpul ei se mișca fluid, mâinile ei alunecând în sus pe pieptul lui pentru a se prinde la ceafa lui. Un murmur răsună în gâtul ei.

- A trecut mult timp de când m-am sărutat cu cineva pe scaunul din față al unei mașini.

El îi împinse părul la o parte, astfel încât gura lui să găsească acea curbă dulce, sensibilă dintre gât și umăr.

- Vrei să încercăm pe bancheta din spate?

Râsul ei fu profund și plin de încântare.

- Categorie.

Dorința îl cuprinse pe neașteptate, i se strecură în sânge pentru a-l înjunghia în inimă.

- Mergem înăuntru.

Respirația ei fu puțin nesigură când se lăsă pe spate și răsă răutăcios în lumina strălucitoare a lunii.

- Fricosule!

El miji ochii, și zâmbetul îi deveni mai larg.

- Există un pat cât se poate de bun în casă.

Ea scoase un sunet ușor ca un cloncănit, apoi, chicotind, își frecă buzele de ale lui.

- Hai să ne prefacem, șopti ea, împingându-se cu trupul spre al lui, strecurându-se lângă el, că suntem

pe un drum întunecat, părăsit și că mi-ai spus că s-a defectat mașina.

El îi rosti numele, un sunet exasperat în dreptul buzelor ei ispititoare. Era încă o provocare pentru ea.

- Mă prefac că te cred, pentru că vreau să rămân, vreau ca tu... să mă convingi. Tu vei spune că vrei doar să mă atingi, iar eu mă voi preface că te voi crede. Ea îi luă mâna, i-o puse pe un sân și simți fiorul brusc când degetele lui se curbară pe pielea ei. Cu toate că știu că nu vrei doar atât. Nu e tot ceea ce vrei, nu-i așa, Seth?

Ceea ce el voia era acea alunecare misterioasă, lunoasă și ușoară în interiorul ei. Măinile lui se mișcău sub cămașa ei și-i găsiră trupul.

- N-o s-o facem pe bancheta din spate, o avertiză el. Ea doar râse.

Seth nu era sigur dacă se simțea mulțumit sau uluit de propriul lui comportament când deschise în cele din urmă ușa de la intrare. Fusesse oare atât de excitat în adolescență? Atât de ridicol de nesăbuit? Sau doar Grace era cea care făcea o aventură dintr-o partidă inflăcărată de amor pe aleea din fața casei?

Ea păși înăuntru, își ridică părul de pe gât, apoi îl lăsă să cadă cu un gest care făcu inima lui să înceteze a mai bate.

- Casa mea ar trebui să fie gata până mâine, poimaine cel târziu. Va trebui să mergem acolo. Putem înota goi în piscină. E atât de cald afară acum.

- Ești atât de frumoasă.

Grace se întoarse, surprinsă de amestecul de resentiment și de dorință din vocea lui. El stătea chiar dincolo de pragul ușii, ea și cum s-ar fi pregătit să se întoarcă din clipă în clipă și să o lase singură.

- E o armă periculoasă. Letală.

Ea încercă să zâmbească.

- Arestează-mă!

- Tie nu-ți place să ți se spună. Scoase un râs slab. Nu-ți place să ți se spună că ești frumoasă.

- Nu am făcut nimic să merit felul în care arat.

El își dădu seama că o spusese ca și cum frumusețea ar fi mai mult un blestem decât un dar. Și în acel moment simți că atinge un nou nivel de înțelegere. Făcu un pas înainte, îi cuprinse fața cu mâinile și o privi profund și îndelung.

- Ei, poate ochii tăi sunt puțin prea apropiați. Răsetul ei brusc veni ca o surpriză.

- Nu sunt.

- Și gura ta... cred că este puținel descentrată. Stai să verific. O măsură cu propria gură, stăruind asupra ei când buzele lui Grace se arcuiau. Da, doar vag, dar chiar te induce puțin în eroare, acum că mă uit cu atenție. Și să vedem. Îi întoarse capul pe ambele părți și se opri să se gândească. Da. Profilul tău din stânga nu-i cel mai reușit. Ți se face bărbie dublă aici?

Ea îl plesni și-i dădu mâna la o parte, ezitând dacă să se simtă insultată sau amuzată.

- Cu siguranță nu.

- Chiar ar trebui să verific și asta. Nu știu dacă vreau să duc relația asta mai departe dacă tu începi să ai bărbie dublă.

O prinse, trăgându-i ușor capul pe spate, astfel încât putu să-i muște în voie partea de sub maxilar. Ea chicoti - un sunet tineresc, prostesc - și se agită să scape.

- Oprește-te, prostule!

Scoase un țipăt ascuțit când el o luă pe sus, ținând-o în brațe.

- Apropo, nici ușoară nu ești.

Grace își îngustă privirea.

- Bine, polițistule, până aici. Eu plec.

Era o încântare să-l urmărească râzând șmecherește - aceea licărire bruscă de umor băiețesc.

- Am uitat să-ți spun, zise el în timp ce se îndreptă spre scări. Mașina mea e stricată. Am rămas fără benzină. Pisica mi-a mâncat tema. Am de gând să pun mâna pe tine.

Urcase deja două trepte, când sună telefonul.

- La naiba! Cu mîntea în altă parte, îi sărută o sprâncenă. Trebuie să răspund.

- Nu e nici o problemă. O să-mi aduc aminte unde ai rămas.

Deși o așeză jos, ei nu-i veni să creadă că picioarele ei atinseră podeaua. Dragostea era un amortizor plăcut. Dar zâmbetul ei pâlă când văzu cum lui i se schimbă expresia. Dintr-odată chipul îi era din nou imperturbabil, de nepătruns. Înțelese în timp ce se îndreptă spre partea cealaltă a camerei, înspre el, că trecuse imperceptibil de la bărbat la polițist.

- Unde? Vocea lui fu din nou rece, controlată. E securizat locul faptei? Înjură încet, abia șoptit. Securizați zona. Vin imediat.

Când închise, se uită în treacăt înspre ea, cu o expresie de concentrare.

- Îmi pare atât de rău, Grace, trebuie să plec.

Ea își umezi buzele.

- E grav?

- Trebuie să plec, repetă el. Voi suna după o mașină de poliție, să te ducă înapoi acasă la Cade.

- Nu te pot aștepta aici?

- Nu știu cât durează.

- Nu contează. Îi întinse mâna, dar nu era sigură că putea ajunge la el. Aș vrea să aștept. Vreau să te aștept.

Nici o femeie nu făcuse acest lucru vreodată. Gândul acela îi trecu repede prin minte, distrăgându-i atenția.

- Dacă te plictisești de așteptat, sună la secție. Voi lăsa vorbă ca un echipaj să te conducă acasă dacă suni.

- În regulă.

Dar ea nu avea de gând să sune. Voia să aștepte.

- Seth. Se apropie de el și îi atinse buzele cu ale ei. Ne vedem când te întorci.

capitolul 9

Rămasă singură, Grace porni telefonul și se așeză confortabil pe canapea. Cinci minute mai târziu, era în picioare și hoinărea prin casă.

Lui Seth nu-i plăceau mărunțișurile, își dădu ea seama. Probabil se gândea că nu fac altceva decât să adune

praf. Nu avea plante, nici animale de companie. Mobilierul din living era simplu, masculin și de bună calitate. Canapeaua era confortabilă, de dimensiuni generoase, într-o nuanță intensă de verde-închis. Ea ar fi înfrumusețat-o cu perne. În nuanțe de vișiniu, bleumarin și arămiu. Măsuța de cafea avea formă pătrată, din stejar masiv, foarte bine lustruită și fără fir de praf pe ea. Grace se gândi că avea o menajeră care venea săptămânal. Pur și simplu nu și-l putea imagina pe Seth cu o cârpă de praf în mână.

Era o bibliotecă sub geamul lateral, și, ghemuindu-se, ea analiză în detaliu titlurile. Fu încântată să descopere că amândoi citiseră cam aceleași cărți. Era chiar și o carte de grădinărit pe care ea însăși o studiasă. În ipos-taza asta și-l putea imagina, conchise ea. Da, și-l putea imagina pe Seth lucrând afară, în curte, săpând, plan-tând ceva care să dureze.

Erau și obiecte de artă în această încăpere. Ea se apropie mai mult, sigură că portretele în acuarelă grupate pe perete erau opera aceluiași artist care realizase peisajul urban și scena rurală din dormitorul lui. Ea căută mai întâi semnătura, și găsi numele de Marilyn Buchanan scris cu bucle în colțul de jos.

„Soră, mamă, verișoară?” se întrebă ea. Cineva iubit și care îl iubise. Își mută privirea și studie prima pictură. Tatăl lui Seth, își dădu seama Grace, cu un șoc. Trebuia să fie. Asemănarea era acolo, în ochi – clari, intenși, cafenii. Maxilarul pătrășos, ca sculptat cu dalta. Artistul văzuse putere, o undă de tristețe și onoare. O notă de umor în jurul gurii și o mândrie înăscută în felul în care își ținea capul. Toate erau evidente la profilul acela văzut doar trei sferturi, în care subiectul privea în gol la ceva ce numai el putea vedea.

Următorul portret înfățișa o femeie, probabil pe la vreo patruzeci de ani. Avea un chip frumos, dar artistul nu ascunsese ridurile ușoare și revelatoare care-i indicau vârsta, nuanțele de gri din întuneric, părul ondulat. Ochi câprui-verzui priveau drept în față, cu umor și răbdare. Iar aceea era gura lui Seth, se gândi Grace, zâmbind ușor.

Mama lui, trase ea concluzia. Cât de multă putere se găsea în ochii aceia liniștiți? De cât de multă era nevoie ca să reziste și să accepte când toți cei pe care îi iubeai se confruntau zilnic cu pericolul? De oricâtă putere ar fi fost nevoie, această femeie o avea.

Mai era un bărbat, tânăr, la vreo douăzeci de ani, cu un răs forțat, increzut și cu o privire de aventurier în ochii cu nuanțe mai întunecate decât ale ochilor lui Seth. Atrăgător, sexy, cu o claie întunecată de păr căzându-i neglijent pe frunte. Fratele lui, cu siguranță.

Ultimul portret era al unei femei cu păr brunet, până la umeri, ochii căprui vioi, gura curbată într-un început de zâmbet. Drăgălașă, cu mai mult din seriozitatea lui Seth decât avea tânărul. Era sora lui.

Grace se întrebă dacă urma să îi întâlnească vreodată sau dacă avea să îi știe doar prin intermediul acestor portrete. Seth urma să o ducă pe femeia pe care o iubea să le-o prezinte, se gândi ea, și lăsă fiorul de durere scurtă să o străbată. El avea să-și dorească - să simtă nevoia - să o ducă acasă la mama lui, să vadă cum reacționa și cum se integra în familie.

Era o ușă pe care el urma să fie nevoit să o deschidă de ambele părți în semn de bun venit. Nu doar pentru că așa cerea tradiția, își dădu ea seama, ci pentru că era important pentru el. Dar o iubită? Nu, se împacă ea cu gândul. Nu era necesar să-și prezinte iubita familiei. El nu dusese niciodată vreo femeie cu care pur și simplu făcea sex să o cunoască pe mama lui, acasă.

Grace închise ochii o clipă. „Nu îți mai plânge de milă”, își ordonă ea brusc. „Nu poți avea tot ce vrei sau tot ce ai nevoie, așa că profită din plin de ceea ce ai.”

Deschise din nou ochii și mai analiză o dată portretele. „Fețe frumoase”, se gândi ea. O familie bună. Dar unde era portretul lui Seth? Trebuia să fie unul. Ce văzu se arta? Il pictase cu privirea aceea glacială de polițist, aceea mult prea rară a celui zâmbet ștrengăresc?

Hotărâtă să afle, lăsă televizorul să meargă și începu căutarea. În următoarele douăzeci de minute, descoperi că Seth era ordonat, avea un telefon și un carnetel

de notițe în fiecare cameră, folosea al doilea dormitor ca o combinație între cameră de oaspeți și birou, transformase al treilea dormitor, micuț, într-o mică sală de sport și îi plăceau culorile puternice și scaunele confortabile.

Mai găsi și alte tablouri, dar nici un portret de bărbat. Se învârti prin camera de oaspeți, curioasă că aici, și numai aici, Seth își permisesese puțină fantezie. Niște rafturi încastrate găzduiau o colecție de figurine – unele sculptate în lemn, altele în piatră. Dragoni, grifoni, vrăjitori, unicorni, centauri. Și un singur cal înaripat de alabastru, surprins în zbor la miezul nopții.

Aici picturile reflectau magia – un peisaj cețos în care un castel cu turnuri se înălța argintiu pe un cer palid, trandafiriu, un lac presărat cu umbre din care se adăpa o singură căprioară albă. Erau cărți despre regele Arthur, cu legende irlandeze, cu zeii din Olimp și cu cei care domniseră peste Roma. Și acolo, pe micul birou din lemn de cireș, era un glob de cristal albastru și o carte despre Mithra, zeul luminii.

Vederea acestora o făcu să tremure și să se strângă singură în brațe. Alesese oare cartea din cauza crimei? Sau o avusese deja aici? Atinse cu o mână volumul subțire și fu convinsă că a doua variantă era cea corectă.

Încă o legătură între ei, își dădu ea seama, o legătură creată înainte chiar ca ei să se fi cunoscut. Nu îi fu greu să accepte lucrul acesta, ba chiar se simți recunoscătoare. Dar se întrebă dacă și el simțea la fel.

Coborî la parter, simțindu-se straniu de acasă după turul pe care și-l oferise. Zâmbi când văzu în chiuvetă ceștile lor de cafea din dimineața aceea – un strop de intimitate. Găsi o sticlă de vin în frigider, își turnă un pahar și îl luă cu ea în living.

Se întoarse în bibliotecă, gândindu-se să se așeze comod pe canapea cu televizorul și o carte drept companie pentru a face timpul să treacă. Și dintr-odată fu străbătută de un fior – atât de rapid, atât de intens, vinul i se urcă la cap. Se trezi că privește lung pe fereastră, cu răsufierea întretăiată, ținându-se strâns cu o mână de marginea bibliotecii.

„Cineva mă urmărește.“ Îi răsuna în minte o voce înspăimântată, în șoaptă, o voce care ar fi putut fi a ei. „Cineva mă urmărește.“ Dar nu văzu nimic altceva decât întunericul, strălucirea dată de lumina lunii, casa liniștită de peste drum.

„Încetează“, își ordonă ea sieși. „Nu e nimeni acolo. Nu e nimic acolo.“ Dar își îndreptă spatele și trase perdelele. Măinile îi tremurau. Sorbi din vin și încercă să rădă de ea. Buletinul de știri de la televizor o făcu să se întoarcă încet. O familie cu patru membri din apropiere, din Bethesda, fusese ucisă. Acum știa unde plecase Seth. Și își putea imagina cu ce avea de-a face.

Era singură. DeVane stătea în camera lui cu comori, mângâind o statuie de fildeș a zeiței Venus. Ajunsese să se gândească la ea ca la Grace. Pe măsură ce obsesia lui îl măcina și căpăta proporții, își imagina că el și Grace erau împreună, nemuritori de-a lungul timpului. Ea avea să fie posesia lui cea mai de preț. Zeița lui. Și cele Trei Stele aveau să-i completeze colecția de obiecte neprețuite.

Desigur, urma să o pedepsească mai întâi. El știa ce trebuia făcut, ce avea să conteze cel mai mult pentru ea. Și celelalte două femei nu erau fără nici o vină - ele îi complicasera planurile, îl făcuseră să dea greș. Ele aveau să moară, desigur. După ce el pune mâna pe Stele și pe Grace, ele aveau să moară. Și moartea lor urma să fie pedeapsa ei.

Acum ea era singură. Ar fi atât de ușor să o ia acum. Să o aducă aici. Ei i-ar fi frică, la început. Își dorea ca ei să-i fie frică. Era parte din pedeapsa ei. În cele din urmă, avea să o curteze, să o cucerească. Să o posede. Urmau să aibă, la urma urmei, mai multe vieți pentru a fi împreună. Într-una dintre ele avea să o ducă înapoi la Terresa. Avea să o facă regină. Un zeu nu s-ar putea mulțumi decât cu o regină.

„Ia-o în seara asta.“ Vocea care vorbea în fiecare zi mai tare și mai tare în capul lui îl tachina. Nu putea avea încredere în ea. DeVane își calmă respirația și închise ochii. Nu avea de gând să se lase zorit. Fiecare detaliu trebuia

să fie pus la punct. Grace urma să vină la el când avea să se simtă el pregătit. Și avea să îi aducă Stelele.

Seth dădu pe gât o ultimă ceașcă de cafea măloasă și își masă ceafa, încercând să facă durerea să-i dispară. Stomacul lui era încă sensibil de la ceea ce văzuse în casa aceea îngrijită din suburbie. Știa că civilii și polițiștii tineri credeau că veteranii deveneau imuni la efectele unei morți violente – imaginile, mirosurile, risipa inuțilă. Era o minciună. Nimeni nu se putea obișnui cu ceea ce văzuse el. Dacă ar putea, nu ar trebui să poarte o insignă. Legea trebuia să-și păstreze sentimentul de dezgust, de oroare față de crimă.

Ce determina un bărbat să ia viața propriilor copii, a femeii cu care îi făcuse și apoi propria viață? Nu rămăsese nimeni în acel cămin îngrijit din suburbie care să răspundă la acea întrebare. Seth știa că avea să-l bântuie.

Își frecă fața cu mâinile și simți nodurile de tensiune și oboseală. Își roti umerii o dată, de două ori, apoi se îndreptă de spate înainte de a trece prin încăperea comună către vestiar. Mick Marshakk era acolo, frecându-și picioarele dureroase. Părul lui roșcat, sărmos, stătea ridicat ca un tufiș care avea nevoie de îngrijire, pe lângă o față brăzdată de oboseală. Ochii îi erau încețoșați, gura tristă.

- Domnule locotenent.

Își trase din nou ciorapii pe el.

- Nu trebuia să participi la așa ceva, domnule detectiv.

- La naiba, am auzit focuri de armă din propriul living. Își ridică un pantof, dar nu făcu apoi decât să-și sprijine coatele pe genunchi. Două străzi distanță. Iisuse, copiii mei se jucau cu copiii ăia. Cum naiba le voi explica eu asta?

- Cât de bine îl cunoșteai pe tatăl lor?

- Nu l-am cunoscut, serios. E așa cum se spune întotdeauna. Era un tip liniștit, politicos, retras. Scoase un râset scurt, lipsit de umor. Întotdeauna se spune așa.

- Mulrooney preia cazul. Îl poți ajuta dacă vrei. Acum, du-te acasă și dormi. Du-te și sărută-ți copiii.

- Da. Mick își trecu degetele prin păr. Ascultă, locotenente, am niște informații despre tipul ăla, DeVane. Seth simți fiori pe șira spinării.

- Ceva interesant?

- Depinde ce te interesează. Are cincizeci și doi de ani, nu a fost niciodată căsătorit, a moștenit o grămadă mare și grasă de bani de la tatăl lui, inclusiv o plantație mare de vie pe acea insulă, Terresa. Cultivă măsline, crește și vite.

- Gentlemanul fermier?

- Oh, are el multe alte activități. Multe interese de afaceri, răspândite până la capătul lumii și înapoi. Transport, comunicații, import-export. Multe degete în multe plăcinte care generează mult aluat. A fost făcut ambasador în SUA în urmă cu trei ani. Se pare că îi place aici. A cumpărat un loc elegant pe Foxhall Road, un conac mare, îi place să petreacă. Totuși, oamenilor nu le place să vorbească despre el. Devin chiar agitați.

- Banii și puterea fac ca unii oameni să devină agitați.

- Da. Nu am încă multe informații. Dar a existat o femeie cu aproximativ cinci ani în urmă. O cântăreață de operă. Destul de renumită, dacă ești genul care merge la operă. Italiancă. Se pare că erau într-o relație destul de strânsă. Apoi ea a dispărut.

- A dispărut. Interesul în scădere al lui Seth îi reveni brusc. Cum?

- Tocmai asta e. A dispărut fără urmă. Poliția italiană nu-și dă seama ce s-a întâmplat. Avea o locuință în Milano, și-a lăsat acolo toate lucrurile - haine, bijuterii și alte lucruri. Ea cânta la opera de acolo, în mijlocul unei stagiuni, știi? Nu a apărut la spectacol într-o seară. S-a dus la cumpărături în acea după-amiază și și-a trimis mai multe lucruri acasă. Dar ea nu s-a mai întors niciodată.

- Sau gândit la răpire?

- Da. Dar nu au primit nici un telefon de răscumpărare, nu a apărut nici un cadavru, nici o urmă de ea de aproape cinci ani. Avea... Mick făcu o grimasă, încercând să-și amintească. Avea treizeci de ani, se presupune că era în formă maximă și arăta bestial. A lăsat o mare avere în lire în conturile ei. E încă aici.

- DeVane a fost interogată?

- Da. Se pare că el era pe iahtul lui în Marea Ionică, întâmplat totuși. Erau șase invitați la bord cu el. Polițistul italian cu care am vorbit - un mare fan al muzicii de operă, apropo - era de părere că DeVane nu părea atât de șocat sau de supărat cum ar fi fost de așteptat. El a bănuț ceva, dar nu a putut face nimic să se lege. Totuși, tipul a oferit o recompensă, cinci milioane de lire, pentru întoarcerea ei în siguranță. Nimeni nu a pretins-o vreodată.

- Aș spune că ai aflat lucruri destul de interesante. Nu te opri din cercetări.

Și, își propuse Seth, avea să înceapă el însuși să facă cercetări.

- Încă ceva. Mick își flexă gâtul într-o parte și în alta. Iar mie mi s-a părut și chestia asta interesantă - tipul e colecționar. Are câte puțin din toate - monede, timbre, bijuterii, obiecte de artă, antichități, statui. Îl interesează de toate. Dar este faimos și pentru că are o colecție unică și vastă de pietre prețioase - rivalizează cu cea de la Smithsonian.

- Lui DeVane îi plac pietrele.

- Oh, da. Și fii atent. În urmă cu doi ani, mai mult sau mai puțin, a plătit trei milioane pentru un smarald. O piatră mare, desigur, dar prețul ei a crescut vertiginos deoarece se presupunea că e o piatră magică. Însăși ideea aceasta îl făcu pe Mick să strângă din buze. Se presupune că, știi tu, Merlin a fabricat-o pentru Arthur. Mi se pare că o persoană care face o asemenea achiziție este destul de interesat de trei pietre mari, albastre, de zeul ăla și de chestiile alea cu nemurirea care se aud în legătură cu ele.

- Pariez că e.

Și nu era ciudat, se gândi Seth, că numele lui DeVane nu fusese pe lista lui Bailey? Un colecționar a cărui reședință în SUA era la doar câțiva kilometri de Salvini, și cu toate acestea el nu făcuse niciodată afaceri cu ei? Nu, treaba asta era prea ciudată pentru a fi credibilă.

- Adu-mi ce-ai când intri în tură, Mick. Aș vrea să vorbesc și eu personal cu polițistul acela italian. Sunt recunoscător pentru timpul pe care l-ai petrecut făcând treaba asta.

Mick clipi surprins. Seth nu uita niciodată să le mulțumească oamenilor lui pentru eforturile depuse, dar în general făcea asta mecanic. De data asta, îi mulțumise din tot sufletul, la un nivel personal.

- Sigur, n-a fost mare lucru. Dar știi, locotenente, chiar dacă îl poți lega cumva pe tipul acesta de caz, el va scăpa. Imunitate diplomatică. Nu-l putem atinge.

- Hai să-l prindem mai întâi, apoi vom vedea.

Seth aruncă o privire, distras, în momentul în care un dulap fu deschis brusc lângă ei de un polițist venit să își înceapă tura.

- Du-te să te culci..., începu el și se opri brusc.

Acolo, lipită pe interiorul dulapului, era Grace - tânără, veselă și dezbrăcată. Avea capul dat pe spate și zâmbetul acela incitant, iar încrederea ei feminină și puterea insinuantă îi străluceau în ochi. Pielea ei era precum marmura lustruită, avea formele generoase și era acoperită doar de acea revărsare de păr, aranjat cu pricepere cât să inebunească un bărbat.

Mick își întoarse capul, văzu posterul și tresări. Cade îl anunțase de relația locotenentului cu Grace, și Mick nu se putea gândi decât că acel cineva - foarte posibil polițistul care stătea acum în dreptul dulapului fluierând ca un idiot - avea să moară.

- Ah, locotenente..., începu Mick cu un gând curajos de a-și salva tovarășul.

Seth ridică doar mâna, îl întrerupse pe Mick și se îndreptă spre dulap. Polițistul care își schimba cămașa se uită în treacăt.

- Locotenente.

- Bradley, spuse Seth și continuă să analizeze fotografia lucioasă.

- E altceva, nu-i așa? Unul dintre băieții din schimbul de zi a spus că a fost pe aici și arăta la fel de bine în carne și oase.

- Așa a spus?

- Normal. Am scos astea dintr-o grămadă de reviste din garajul meu. Nu a fost în zadar.

- Bradley.

Mick șopti numele bărbatului și își îngropă capul în palme. Tipul era deja distrus. Seth inspiră adânc și rezistă impulsului de a rupe posterul în două.

- Femeile polițist folosesc vestiarul acesta cu voi, Bradley. Nu se cuvine. „Unde era tatuajul?” se gândi Seth ca prin ceață. „Câți ani avea când a pozat pentru posterul acesta? Nouăsprezece, douăzeci?” Găsiți-vă un alt loc unde să vă atârnați arta.

- Da, domnule.

Seth se întoarse, apoi mai aruncă o ultimă privire peste umăr.

- Și e mai bună în realitate. Mult mai bună.

- Bradley, spuse Mick în timp ce Seth ieși cu pași mari, tocmai ai evitat un glonț pe cinste.

Se iveau zorii când Seth intră în casă. Procedase regulamentar în cazul din Bethesda, care urma să se închidă când rapoartele criminalistice și autopsiile confirmau ceea ce el deja știa. Un bărbat de treizeci și șase de ani, care își ducea viața liniștită ca programator, se ridicase de pe canapeaua pe care stătea și se uita la televizor, își încărcase revolverul și pusese capăt la patru vieți într-un interval de aproximativ zece minute.

Pentru această infracțiune, Seth nu putea face dreptate.

Ar fi putut să plece acasă cu două ore mai devreme. Dar folosise diferența de fus orar pentru a da telefoane, a strânge date. Încet, își forma o imagine despre Gregor DeVane.

Un bărbat cu o avere pentru care nu muncise nicio dată. O persoană care se bucura de prestigiu și de putere, care se învârtea în cercuri înalte și nu avea familie.

„Nu-i nici o crimă în așa ceva”, se gândi Seth în timp ce închise ușa de la intrare în urma lui. Nu era nici o fărâdelege să trimiti trandafiri albi unei femei frumoase. Sau să fii cândva implicat într-o relație cu o femeie care

dispăruse. Dar nu era interesant și faptul că DeVane avusese o relație cu o altă femeie – o franțuzoaică, o prim-balerină de o mare frumusețe care fusese considerată cea mai rafinată dansatoare a ultimului deceniu. Și care fusese găsită moartă din cauza unei supradoze de droguri, acasă la ea, în Paris.

Verdictul fusese sinucidere, deși apropiații ei insistaseră că nu consumase niciodată droguri. Fusese extraordinar de disciplinată în ceea ce privea corpul ei. DeVane fusese interogat și în această chestiune, dar numai formal. Cinase la Casa Albă chiar la ora la care tânăra balerină intrase în comă și apoi murise. Totuși, Seth și detectivul italian conveniră că era, într-adevăr, o coincidență fascinantă.

„Un colecționar”, se gândi Seth, stingând lumina. Un achizitor de lucruri frumoase și de femei frumoase. De asemenea, un bărbat care ar plăti dublul valorii unui smarald pentru a avea în posesie o legendă. Avea să vadă câte alte fire mai putea să lege, și hotărî că urma să poarte o discuție oficială cu ambasadorul.

Intră în living și dădu să apese întrerupătorul din apropiere, dar o văzu pe Grace ghemuită pe canapea. Presupusese că plecase acasă. Dar iată-o, strânsă ghem, protejată, pe canapeaua lui, dormind. „Ce naiba căută aici?” se întreba Seth. „Te așteaptă pe tine. Exact cum a spus că va face.” Așa cum nici o femeie nu îl așteptase înainte. Așa cum își dorise să nu-l aștepte nici o femeie.

Emoția îi răsuna puternic în piept, îi inunda inima. Dragostea asta irațională îl distrugea. Își dădu seama. Inima lui nu era în siguranță aici, nici măcar nu mai era a lui. O voia înapoi, își dorea cu disperare să fie capabil să se răsucescă pe călcâie, să o părăsească și să se întoarcă înapoi la viața lui.

Îi îngrozea faptul că nu făcea acest lucru. Nu putea. Era sigur că ea avea să se plictisească în curând, să-l piardă interesul față de o relație pe care el o considera alimentată de-un impuls de moment și de sex din partea ei. Oare ea avea să plece pur și simplu sau avea să pună capăt relației cu eleganță? A doua variantă, hotărî el.

Așa îi stătea ei în fire. Ea nu era, după cum își dorise el odată să creadă, dură, rece sau prevăzătoare. Avea o inimă foarte generoasă, dar el credea că avea și o inimă nestatornică.

Înaintând, se aplecă asupra ei, îi studie chipul. Avea o cută mică între sprâncene. Își dădu seama că nu dormea liniștită. Ce vise o urmăreau? Ce griji o necăjeau? „Biata mică fată bogată”, se gândi el. „Să tot alergi până când rămâi fără suflare și să nu ai altă opțiune decât să o iei de la capăt.”

Își trecu un deget peste una din sprâncenele ei, mângâind-o, apoi își strecură brațele sub ea.

- Hai, iubito, șopti el, e timpul de culcare.

- Nu. Ea îl împinse, opunându-i-se. Lasă-mă!

Alte coșmaruri? Îngrijorat, o strânse la piept.

- Sunt eu, Seth. E în regulă. Te țin în brațe.

- Mă urmărește. Își întoarse fața spre umărul lui. Afară. Peste tot. Mă urmărește.

- Șșșștt... Nu e nimeni.

O purtă spre scări, înțelegând acum de ce erau aprinse toate luminile din casă. Îi fusese teamă să stea singură în întuneric. Și, cu toate acestea, rămăsese.

- Nimeni nu-ți va face rău, Grace. Îți promit.

- Seth, spuse ea din nou. Îl atinse cu mâna pe obraz, apoi își atinse buzele. Pari atât de obosit.

- Putem inversa rolurile. Mă poți căra tu pe mine.

Îl cuprinse cu brațele și își apăsă obrazul cald de el.

- Am auzit, la știri. Familia din Bethesda.

- Nu era necesar să mă aștepti.

- Seth.

Se liniști și îi întâlni privirea.

- Nu vreau să vorbesc despre asta, zise el categoric. Nu întreba.

- Nu vrei să vorbești despre asta pentru că te tulbură sau pentru că nu vrei să-ți împărtășești acele griji cu mine?

El o așeză lângă pat, se întoarse și își scoase cămașa.

- Sunt obosit, Grace. Trebuie să fiu înapoi peste câteva ore. Simt nevoia să dorm.

- E în regulă. Ea își frecă dosul palmei în dreptul inimii, unde o durea mai tare. Eu deja am dormit puțin. Merg la parter și-mi chem un taxi.

El își agăță cămașa de spătarul unui scaun și se așeză să-și scoată pantofii.

- Dacă asta vrei.

- Nu e ceea ce vreau eu, dar pare ceea ce vrei tu.

Ea abia de ridică dintr-o sprânceană când el își arză pantoful în cealaltă parte a camerei. Apoi se uită fix la acesta ca și cum ar fi sărit acolo de unul singur.

- Eu nu fac lucrurile așa, spuse el printre dinți. Eu nu fac niciodată lucrurile așa.

- De ce nu? Pe mine mă ajută să mă simt mai bine.

Și, pentru că arăta atât de obosit și atât de derutat de propriul comportament, ea se calmă. Aproximându-se de el, începu să-i frământa mușchii încordați ai umerilor.

- Știi de ce ai nevoie aici, locotenente? Se aplecă să-i sărute creștetul capului. În afară de mine, bineînțeles. Îți trebuie o cadă cu jacuzzi, ceva în care să te poți cufunda și care va scoate toată tensiunea din corpul tău. Dar acum voi vedea ce pot face eu în privința asta.

Măinile ei aveau un efect fantastic, calmându-i mușchii încordați ai umerilor.

- De ce?

- Asta este una dintre întrebările tale preferate, nu-i așa? Hai, întinde-te, lasă-mă să lucrez cu stânca asta pe care tu o numești spatele tău.

- Pur și simplu am nevoie de somn.

- Mda.

Preluând controlul, ea îl înghionti să se întindă pe spate și se urcă în pat să stea în genunchi lângă el.

- Întoarce-te, frumosule.

- Îmi place mai mult priveliștea asta. Reuși să zâmbească slab și se jucă puțin cu vârfurile șuvițelor ei.

- De ce nu vii aici? Sunt prea obosit să mă împotrivesc.

- Voi ține cont de asta. Ea îl împinse. Întoarce-te, băiete.

Cu un geamăt, el se întoarse pe burtă, apoi scoase un al doilea geamăt când ea se puse călare deasupra lui.

și mâinile acelea minunate începură să apese, să mângâie și să frământa.

- Tu, cu firea ta, ai considera o ședință regulată de masaj un răsfăț. Dar tocmai aici greșești. Grace apăsă cu podul palmelor și frământă cu vârfurile degetelor. Dacă îi oferi corpului tău destindere, el va funcționa mai bine pentru tine. Mie mi se face săptămânal un masaj la club.

- Stefan.

Închise ochii și încercă să nu se gândească la un alt bărbat punând mâinile pe ea.

- Îmi imaginez.

- Este un profesionist, spuse ea sec. Iar soția lui este un terapeut pediatru. E minunată cu copiii la spital.

Se gândi la copii, și asta îl făcu să se îmbuneze. Asta și mâinile ei cu efect liniștitor, vocea ei domoală. Lumina soarelui, de un roșu cald, se odihnea pe pleoapele lui închise, dar el încă vedea.

- Copiii erau în pat.

Mâinile ei rămaseră nemișcate o clipă. Apoi, respirând lung, liniștit, ea le mișcă din nou, în susul și în josul coloanei lui vertebrale, peste omoplați, până înspre gât. Și așteptă.

- Fata cea mai mică avea o păpușă - una din aceea Raggedy Ann. Una veche. Încă o ținea în brațe. Erau postere cu personaje Disney peste tot pe pereți. Toate acele basme și finaluri fericite. Așa cum trebuie să stea lucrurile când ești copil. Fata cea mare avea una dintre revistele acelea pentru adolescenți lângă pat - din cele pe care le citesc fetele de zece ani pentru că abia așteaptă să împlinească șaisprezece. Nu s-au mai trezit nicio dată. Nu au știut că nici una dintre ele nu va împlini șaisprezece ani.

Ea nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Dar, aplecându-se, îi atinse cu buzele partea din spate a umărului și îl simți cum râsuflă lung, epuizat.

- Te răscolește când e vorba despre copii. Nu cunosc un polițist care poate face față la așa ceva fără să i se întoarcă stomacul pe dos. Mama copiilor era pe scări. Părea să fi auzit împușcăturile și o pornise în fugă, sus,

la copii. După aceea, el s-a întors în living, s-a așezat pe canapea și și-a luat adio de la viață.

Ea se ghemui lângă el, îl cuprinse cu amândouă brațele de spate și pur și simplu îl ținu strâns.

- Încearcă să dormi, murmură ea.

- Rămâi. Te rog.

- Bine. Grace închise ochii și ascultă cum respirația îi devenea tot mai profundă. Voi rămâne.

Dar el se trezi singur. Pe măsură ce i se risipea somnul, se întreba dacă visase întâlnirea din zori. Și, cu toate acestea, simțea mirosul ei - în aer, pe propria lui piele unde se ghemuise ea, aproape de el. Era încă întins pe diagonală pe pat și își înclină încheietura mâinii să se uite la ceasul pe care uitase să și-l scoată.

Indiferent de ceea ce se petrecea în interiorul lui, ceasul lui intern era încă în bună stare de funcționare. Își acordă două minute în plus la duș să înlăture oboseala și, în timp ce se bărbierea, își promise să nu facă nimic altceva decât să trândăvească în următoarea lui zi liberă. În timp ce își lega cravata, își imagină că nu avea să fie o altă zi fierbinte, umedă, cețoasă.

Apoi injură, își trecu degetele prin părul abia pieptănat, amintindu-și că neglijase să-și fixeze alarma de la cafetieră. Minutele de care era nevoie ca să fiarbă cafeaua nu doar că aveau să-l scoată din minți, ci să-i mănânce și din program.

Dar singurul lucru pe care refuza categoric să îl facă era să înceapă ziua cu otrava aia de se vindea la magazinul polițiștilor. Minte lui era atât de concentrată la cafea, încât, atunci când parfumul ei adie asemenea chemării unei sirene în timp ce cobora scările, crezu că era doar o iluzie.

Nu doar că vasul era plin de lichidul negru, nemai-pomenit de bogat în arome, dar Grace stătea la masa lui din bucătărie, citind ziarul de dimineață și ronțâind un covrig. Părul îi era dat pe spate, și părea că nu poartă nimic altceva în afară de o cămașă de-a lui.

- Bună dimineața. Îi zâmbi, apoi clătină din cap. Ești uman? Cum poți să arăți atât de oficial și de intimidant după mai puțin de trei ore de somn?

- Practica. Am crezut că ai plecat.

- Ți-am spus că voi rămâne. Cafeaua este fierbinte. Sper că nu te superi că m-am servit.

- Nu. Seth rămase exact unde era. Nu mă supăr.

- Dacă nu te superi, mai zăbovesc la cafea puțin în schimb. Vreau să trec pe la spital mai târziu, în această dimineață, apoi merg acasă. Este timpul să fac asta. Echipa de la curățenie ar trebui să termine până spre după-amiază, așa că m-am gândit... Își coborî vocea în timp ce el se uita în continuare țintă la ea. Ce e?

Ea îi zâmbi nesigură și-și frecă nasul. Ținându-și privirea ațintită asupra ei, el luă telefonul de pe perete și tastă un număr din memorie.

- Buchanan la telefon, spuse el. Lipsesc vreo două ore. Îmi iau puțin timp liber. Închise și întinse mâna. Vino înapoi în pat. Te rog.

Ea se ridică și își puse mâna în brațul lui.

Când hainele fură împrăstiate neglijent pe podea, cearșafurile răscolite, jaluzelele trase ca să atenueze lumina soarelui, el o acoperi. Avea nevoie să o țină în brațe, să o atingă, să se răsfețe timp de o oră cu fluxul de emoție pe care ea îl stărnise în el. Doar o oră - și, cu toate acestea, nu se grăbi. În schimb, se pierdu în săruturi lente, profunde, îmbătătoare, care durară eoni, rătăci în mângăieri lungi, fine, care se prelungeau în eternitate. Ea era acolo pentru el. Pur și simplu acolo. Deschisă, generoasă, oferind o abundență aparent nesfârșită de căldură.

Grace oftă, tremurând, în timp ce el o mângăie conducând-o spre un răspuns imposibil de oprit, mișcându-se cu tandrețe deasupra ei, dând dovadă de o răbdare infinită. De fiecare dată când gurile lor se întâlneau, cu acea alunecare lentă a limbii, inima i se cutremura în piept.

Se auziră sunetele delicate, alunecoase ale intimității, șoaptele liniștite ale îndrăgostiților transformându-se

încet în oftături și gemete. Amândoi erau pierduți, împotmoliți în straturi groase de senzații, aerul din jurul lor precum un sirop, făcând mișcarea să încetinească și plăcerea să dureze.

Ea rămase fără suflu în timp ce el aluneca leneș de-a lungul corpului ei cu mâinile și cu gura, iar mâinile ei îl mângâiau pe spate, apoi pe umeri. Se deschise pentru el, arcuindu-se în semn de bun venit, apoi cutremurându-se când limba lui îi aduse o explozie lungă, valurită. Și, pentru că și el avea nevoie de explozia de plăcere la fel de mult ca ea, își lăsă mâinile să-i cadă fără vlagă, îl lăsă să o ducă unde alegea el. Sângele îi clocotea în trup și căldura aduse picături de pasiune trezită pe pielea ei. Mâinile lui alunecară abil peste pielea ca mătasea.

- Spune-mi că mă vrei.

El depuse fără grabă săruturi pe pieptul ei.

- Da. Ea îl prinse de șolduri, chemându-l. Te vreau.

- Spune-mi că ai nevoie de mine, zise el și-și trecu limba peste unul din sfârcuri.

- Da, răspunse ea și icni când el supse din nou cu blândețe. Am nevoie de tine.

„Spune-mi că mă iubești.” Dar lucrul acesta îl ceru doar în gând, în timp ce își apropie gura din nou de a ei și se cufundă în acea promisiune umedă, dornică.

- Acum.

El își ținu ochii deschiși și ațintiți asupra ei.

- Da. Ea se ridică să-i întâlnească privirea. Acum.

Seth alunecă în interiorul ei, umplând-o atât de încet, atât de dureros, încât amândoi se cutremurau. El îi observă ochii înotând în lacrimi și găsi nevoia de blândețe mai puternică decât orice altceva. O sărută din nou, încet, și se mișcă în interiorul ei câte o mișcare lentă o dată.

Gingășia actului făcu să-i scape o lacrimă, care se preslinse pe obrazul ei strălucitor. Buzele îi tremurau, și-și simți mușchii contractându-se și ținându-l strâns.

- Nu închide ochii, șopti el și-i sorbi lacrima de pe obraz. Vreau să-ți văd expresia când te împlinesc.

Ea nu se putu opune. Blândețea o dezgoli. Vederea i se încețoșă de lacrimi și albastrul ochilor ei se intensifică

până la culoarea miezului de noapte. Ea îi rosti nuios o coplesii.
- Nu pot...

- Lasă-mă să te am. El căzu, căzu, căzu și își îngropă fața în părul ei. Lasă-mă să te am toată.

capitolul 10

La incubator, Grace legăna un copil. Fetița abia dacă era suficient de mare pentru a-i umple scobitura brașului de la cot la încheietura mâinii, dar micuța o privea neobosită cu ochii de un albastru intens ai unui nou-născut. Gaura din inima ei fusese reparată, iar prognosticul era optimist.

- Vei fi bine, Carrie. Mama și tatăl tău sunt atât de îngrijorați pentru tine, dar vei fi foarte bine.
Mângâie obrazul copilei și se gândi - speră - că fetița avea să zâmbească puțin.

Grace fu tentată să-i cante ca să o adoarmă, dar știa că asistentele își dădeau ochii peste cap și chicoteau ori de câte ori ea încerca să cante un cântec de leagăn. Totuși, copiii rareori li criticau vocea afonă, desigur, așa că ea pe jumătate cântă, pe jumătate murmură, până când ochii ca de bufniță ai lui Carrie se închiseră ușor.

Chiar și după ce fetița adormi, Grace continuă să o legene. Știa că acum făcea asta pentru propria alinare. Oricine care legănase vreodată un copil înțelegea că lucrul acesta liniștea deopotrivă adultul și copilul. Și aici, cu un copil moșăindu-i în brațe și cu pleoapele tot mai grele, ea își putea recunoaște cel mai adânc secret.

Tânjea să aibă copiii ei. Își dorea să li poarte în pân-tece, să simtă greutatea lor, mișcarea dinăuntru, să-i împingă la viață cu acel ultim efort, să li țină la piept și să-i simtă cum se hrănesc din trupul ei. Voia să li plimbe când erau agitați, să le vegheze somnul. Să se ocupe de ei și să li vadă crescând, se gândi ea, închizând ochii în timp ce o legăna. Să aibă grijă de ei, să-i mângâie noaptea,

chiar să îi vadă și cum fac primul pas dureros de lângă ea. Să fie mamă era ceea ce își dorea cel mai mult, asta era cea mai secretă dorință a ei.

Când începuse să lucreze prima dată cu secția de pediatrie, se îngrijorase că făcea lucrul acesta pentru a-și calma durerea chinuitoare din interiorul ei. Dar știa că nu era adevărat. Prima dată când ținuse în brațe un copil bolnav și îl liniștise, înțelesese că angajamentul său presupunea mult mai mult.

Avea atât de multe de oferit, o abundență de dragoste care trebuia să fie oferită. Iar aici putea fi acceptată fără întrebări, fără a fi judecată. Aici, cel puțin, putea face ceva care merita osteneala, ceva care conta.

- Carrie contează, șopti ea, sărutând fruntea bebelușului care dormea, înainte de a se ridica să o așeze în pătuț. Și, într-o zi, curând, vei merge acasă, puternică și sănătoasă. Nu-ți vei aduce aminte că odată te-am legănat în somn când mama ta nu a putut fi aici. Dar eu îmi voi aminti.

Îi zâmbi asistentei care intră și se dădu un pas în spate.

- Pare mult mai bine.

- E o micuță luptătoare rezistentă. Vă pricepeți de minune la bebeluși, domnișoară Fontaine.

Asistenta ridică fișa medicală și începu să noteze.

- Voi încerca să vă ofer o oră sau cam atât peste vreo două zile. Și mă veți putea găsi acasă, din nou, dacă va fi nevoie.

- Oh?

Asistenta își ridică ochii și privi curioasă peste rama ochelarilor. Crima din casa lui Grace și investigația ulterioară fuseseră principalele subiecte de discuție în spital.

- Sunteți sigură că vă veți simți... confortabil acasă?

- Voi lua toate măsurile să mă simt confortabil.

Grace o mai privi încă o dată pe Carrie, apoi ieși pe hol. Își dădu seama că avea timp să se oprească pe la secția de pediatrie și să-i viziteze pe copiii mai mari. Apoi, putea să sune la birou la Seth și să vadă dacă era interesat de o cină în doi acasă la ea. Când se întoarse, aproape că se lovi de DeVane.

- Gregor? Își întipări un zâmbet pe față pentru a-și masca bătaia bruscă, ciudată, a inimii. Ce surpriză! E cineva bolnav?

El o privi fix, fără să clipească.

- Bolnav?

"Ce nu e în regulă cu ochii lui?" se întrebă ea, deoarece păreau atât de decolorați și de lipsiți de concentrare.

- Suntem într-un spital, spuse ea, păstrându-și zâmbetul pe față și, vag preocupată, îl atinse cu mâna pe braț. Ești bine?

El se dădu înapoi, șocat. Pentru o clipă, mintea lui părea să rătăcească aiurea. Nu era în stare decât să se uite la ea, să o adulmece.

- Foarte bine, o asigură el, cu atenția încă distrasă. Nici eu nu mă așteptam să te văd. Bineînțeles, era o minciună, căci planificase întâlnirea cu meticulozitate. O luă de mână, se aplecă asupra ei și îi sărută degetele. Este, bineînțeles, o plăcere să te văd, oriunde. Am trecut pe aici fiindcă prietenii noștri comuni mi-au stârnit interesul față de îngrijirea pe care o primesc copiii aici. Copiii și bunăstarea lor reprezintă un interes deosebit al meu.

- Serios? Zâmbetul ei se încălzi pe dată. Și al meu. Ai vrea să faci un tur rapid?

- Cu tine ca ghid, cum să nu vreau?! Se întoarse și le făcu semn celor doi bărbați care stăteau nemișcați la câțiva pași în spate. Gărzi de corp, îi spuse el lui Grace, vârându-i mâna în îndoitura brațului său și mângâind-o. Tulburător de necesare în lumea de azi. Spune-mi, cum de sunt atât de norocos să te găsesc azi aici?

Așa cum făcea de obicei Grace, ascunse adevărul și își păstră intimitatea.

- Familia Fontaine a donat sume semnificative de bani îndeosebi pentru această secție. Îmi place să mă opresc din când în când să văd ce face spitalul cu banii. Îi aruncă o privire strălucitoare. Și pur și simplu nu știi niciodată când poți să dai peste un doctor frumos sau peste un ambasador.

Grace străbătu holurile spitalului, prezentându-i diferite secții și întrebându-se câți bani ar putea scoate de la el, cu puțin timp și cu farmec, pentru copii.

- Pediatria generală este la etajul de deasupra. Având în vedere că această secție găzduiește maternitatea, nu este de dorit să alerge copii pe coridoare în timp ce mamele sunt în travaliu sau se odihnesc.

- Da, copiii pot fi foarte gălăgioși. El îi detesta. Faptul că nu am și eu copii e unul dintre cele mai mari regrete ale mele. Dar cum nu am găsit femeia potrivită... Facu un semn cu mâna liberă. Pe măsură ce îmbătrânesc, mă resemnez că nu am pe nimeni care să-mi poarte numele mai departe.

- Gregor, ești în floarea vârstei. Un bărbat puternic, plin de vitalitate, care poate avea câți copii își dorește mulți ani de acum înainte.

- Ah. O privi din nou în ochi. Dar încă trebuie să găsesc femeia potrivită.

Ea simți o tresărire de stinghereală ca reacție la afirmațiile lui insinuante și la privirea intensă.

- Sunt sigură că o vei găsi. Avem niște bebeluși prematuri aici. Grace se apropie de panoul de sticlă. Sunt atât de mici, spuse ea încet. Atât de lipșiți de apărare.

- E păcat că au defecte.

Grace se încruntă auzind asemenea cuvinte.

- Unii au nevoie de mai mult timp petrecut într-un mediu atent controlat și de grijă medicală sporită pentru a se dezvolta pe deplin. Dar nu aş spune că au defecte. „Încă o greșeală”, se gândi el profund iritat. Părea incapabil să își țină mintea ageră când partumul ei îi invadea simțurile.

- Ah, engleza mea este neinspirată uneori. Trebuie să mă ierți.

Ea zâmbi din nou, vrând să îi atenueze disconfortul evident.

- Engleza ta este minunată.

- Este destul de înțelept să te conving să luăm un prânz liniștit împreună? Ca prieteni, spuse el, uitându-se o notă de regret zâmbetului său. Prieteni cu interese asemănătoare.

Ea aruncă o privire, la fel ca el, spre bebeluși. Era tentant, își dădu ea seama. Era un bărbat fermecător, bogat și cu influență. Ar putea, cu o campanie grădnică,

să îl convingă să o ajute la înființarea unei organizații internaționale a Stelei Căzătoare, o ambiție care devenea tot mai puternică în ultima vreme.

- Mi-ar plăcea foarte mult, Gregor, dar chiar acum sunt pur și simplu copleșită de treburi. Tocmai plecam spre casă când ne-am întâlnit. Trebuie să verific niște... reparații - nu găsesc un cuvânt mai bun. Dar mi-ar plăcea să o lăsăm pe altă dată. Sper să pot onora invitația cât de curând. Este ceva legat de interesele noastre asemănătoare în legătură cu care mi-ar plăcea să am sfatul tău - și contribuția.

- Mi-ar plăcea foarte mult să-ți fiu de ajutor în orice fel.

Îi sărută din nou mâna. „Diseară“, se gândi el. Urma să fie a lui în acea seară - și gata cu toată șarada asta.

- E foarte frumos din partea ta.

Fiindcă se simțea vinovată pentru dezinteresul și răceala cu care reacționa la atențiile lui, îl sărută pe obraz.

- Chiar trebuie să fug. Insist să mă suni în legătură cu promisiunea asta amânată. Săptămâna viitoare, probabil, la prânz.

Cu un ultim zâmbet strălucitor, Grace plecă în mare grabă.

În timp ce o privea, degetele lui încleștate i se înfipseră adânc în palme. Străduindu-se să-și păstreze stăpânirea de sine, făcu un semn din cap către unul din bărbații tăcuți care îl așteptau.

- Urmăriți-o doar pe ea, le ordonă el. Și așteptați instrucțiunile mele.

Cade nu se considera un plângăcios - și, având în vedere cât de bine își tolera propria familie, el credea că era unul dintre cei mai răbdători și cei mai amabili dintre oameni. Dar era sigur că, dacă Grace îl pune să schimbe încă o piesă de mobilier de la un capăt al zonei ei imense de living la altul, avea să cedeze nervos și să izbucnească în plâns.

- Arată grozav.

- Hmm...

Ea stătea în picioare, cu o mână în șold și cu degetele celeilalte atingându-și repetat buza. Sclipirea din ochii ei reuși să stârnească teroarea în inima lui Cade și îi făcu mușchii, deja dureroși, să strige în semn de protest.

- Serios, nemaipomenit. Sută la sută. Adu-ți aparatul foto. Văd aici o copertă de la *Casa și gradina*.

- Te lingusești, Cade, spuse ea absentă. Poate că zona pentru discuții și relaxare arăta într-adevăr mai bine în partea cealaltă.

Geamătul lui fu jalnic, dar ea nu făcu decât să strângă din buze.

- Desigur, asta ar însemna ca măsuța de cafea și cele două piese care o pun în evidență să fie mutate. Și palmierul - nu-i așa că e o frumusețe? - ar trebui să treacă acolo.

Frumusețea cântărea peste treizeci de kilograme. Cade renunță la mândrie și se văită.

- Eu încă mai am junghiuri, îi reaminti el.

- Ah, ce sunt câteva junghiuri la un bărbat mare, puternic, ca tine? Ea flutură din gene, îl bătu pe obraz și privi cum egoul lui se războiește cu durerile de spate. Cedând, ea râse lung, în hohote. Te-am prins. E în regulă, dragule, absolut în regulă. Nu mai trebuie să ridici nici o pernă.

- Vorbești serios? întrebă el, cu ochii plini de speranță. Am terminat?

- Nu doar că ai terminat, dar te vei așeza, îți vei pune picioarele sus, în timp ce eu îți aduc o bere rece pe care am pus-o deoparte în frigider, special pentru detectivi particulari înalți și frumoși.

- Ești o zeiță.

- Mi s-a mai spus. Simte-te ca acasă. Mă întorc imediat.

Când Grace reveni cu tava de bere, văzu că invitația ei fusese primită cu încântare. Cade stătea tolănit pe pernele groase, de un albastru cobalt pe ansamblul de canapele în formă de U, cu picioarele proptite de suprafața strălucitoare ca oglinda a măsuței de cafea din abanos, cu ochii închiși.

- Chiar te-am epuizat, nu-i așa?

El mormăi și deschise un ochi. Apoi îi deschise pe amândoi, plini de apreciere, când ea așeză tava încărcată pe masă.

- Măncare, zise el și sări spre tavă.

Ea nu-și putu reține amuzamentul când el se avântă asupra tăvii cu struguri verzi, lucioși, brânză brie și biscuiți crocanți, plus caviarul cu triumphiuri de pâine prăjită.

- Măcar atât pot face și eu pentru un bărbat atrăgător care m-a ajutat să mut mobila. Așezându-se lângă el, ridică paharul cu vin pe care și-l turnase. Îți rămân datoare, Cade.

Cu gura pe jumătate plină, el cercetă livingul și încuviință din cap.

- Fără doar și poate.

- Nu mă refer acum doar la munca fizică. Mi-ai oferit un refugiu când am avut nevoie. Și, cel mai important lucru, îți rămân datoare pentru Bailey.

- Nu-mi ești datoare pentru Bailey. O iubesc.

- Știu. Și eu. Nu am văzut-o niciodată mai fericită. Ea pur și simplu te aștepta. Aplecându-se, Grace îl sărută pe obraz. Întotdeauna mi-am dorit un frate. Acum, cu tine și Jack, am doi. Într-o clipă mi-am găsit o familie. Se potrivesc și ei, nu? comentă ea.

- M.J. și Jack. De parcă au fost întotdeauna o echipă.

- Se țin mereu unul pe celălalt în priză. E distractiv să-i urmărești.

- Este. Și, apropo de Jack, m-am gândit că îți va da și el o mână de ajutor cu micul nostru proiect de redecorare.

Cade își puse caviar pe o felie de pâine prăjită.

- Avea un fugar de urmărit.

- Un ce?

- Un tip care s-a sustras de la plata cauțiunii. Nu credea că avea să-i ia mult timp. Cade înghiți și oftă. Nu știe ce ratează.

- Îi voi da ocazia să afle. Grace zâmbi. Mai am planuri și pentru vreo două camere de la etaj.

Remarca aceasta îi dădu șansa lui Cade să intervină:

- Știi, Grace, mă întreb dacă nu cumva te grăbești puțin. Va dura ceva timp pentru a repune o casă de mări-mea asta în ordine. Eu și Bailey ne-am dori să stai acasă la noi o perioadă.

„Acasă la ei”, se gândi Grace. Deja aveau locul lor.

- Se poate locui foarte bine aici, Cade. Eu și M.J. am vorbit despre asta, continuă ea. Ea și Jack merg la apartamentul ei. E timpul să revină fiecare la viața lui.

„Dar M.J. nu are să fie singură”, se gândi Cade și sorbi gânditor din bere.

- Cineva încă face manevre. Cineva care vrea cele Trei Stele.

- Eu nu le am, îi reaminti Grace. Nu le pot obține. Nu are nici un motiv să își bată capul cu mine în acest moment.

- Nu știu dacă chiar e cazul să căutăm motive în situația dată, Grace. Nu-mi place să fii aici singură. Îți spun ca un frate.

Încântată, ea îl strânse de braț.

- Ascultă, Cade, am un nou sistem de alarmă și mă gândesc să-mi cumpăr un câine mare, rău, urât. Vru să pomenească și despre pistolul pe care îl avea în noptieră și despre faptul că știa cum să-l folosească, dar se gândi că lucrul acesta nu ar face decât să-l îngrijoreze și mai mult. Voi fi în regulă.

- Buchanan ce crede?

- Nu l-am întrebat. Va trece pe aici mai târziu - deci nu voi fi cu adevărat singură.

Mulțumit de acel răspuns, Cade îi dădu un strugure.

- L-ai făcut să se îngrijoreze.

Ea își arcui buzele în timp ce mușcă din strugure.

- Serios?

- Eu nu-l cunosc bine - nu cred că îl cunoaște cineva. El e... bănuiesc că nimeni ar fi cuvântul. Nu lasă prea ucrăi la etaj, el stătea acolo, uitându-se în sus după mine. Acum Cade răsă smecherește. Atunci s-a putut vedea limpede. A fost destul de revelator. Seth Buchanan, o ființă umană. Apoi el se simți rușinat și luă o gură de bere. Scuze, nu am vrut să...

- E în regulă. Știu exact la ce te referi. Are o capacitate de autocontrol aproape înspăimântătoare, plus aura aceea impenetrabilă de autoritate.

- Mi se pare că ai reușit să îi străpungi armura. După părerea mea, este exact ceea ce îi trebuia. Avea nevoie de tine.

- Sper că și el crede acest lucru. Se pare că și el este ceea ce aveam eu nevoie. Sunt îndrăgostită de el. Răzând ușor, ea încuviință din cap și își sorbi vinul. Nu-mi vine să cred că ți-am spus asta. Rar le dezvălui bărbaților secretele mele.

- Frații sunt diferiți.

Ea îi zâmbi.

- Da, sunt.

- Sper că Seth înțelege cât este de norocos.

- Părerea mea e că Seth nu crede în noroc.

Grace bănuia că Seth nu credea nici în cele Trei Stele ale lui Mithra. Și își dăduse seama că ea credea. Într-un timp foarte scurt, pur și simplu își deschisese mintea, își pusese la lucru imaginația și acceptase. Aveau magie și putere. Fuseseră atinsă de amândouă - la fel cum fuseseră Bailey și M.J., și bărbații care aveau o legătură cu ele.

Grace nu se îndoia că, oricine era cel care își dorea acea magie, acea putere, nu avea să se lase oprit de nimic în încercarea de a le obține. Nu ar avea importanță că ar fi la muzeu. Acea persoană ar tânji totuși după ele și ar complota să le aibă.

Dar el nu mai putea să ajungă la pietre prin intermediul ei. Partea aceea a legăturii ei, se gândi ea cu ușurare, se sfârșise. Ea era în siguranță în propria ei casă și avea să învețe să locuiască din nou acolo. Începând de acum.

Se îmbracă într-o rochie lungă, albă, din mătase subțire, care-i lăsa umerii goi și îi dezgolea gleznele. Sub mătasea vaporosă avea doar pielea, dată cu cremă și parfumată. Își lăsă părul liber, prins de o parte și de alta cu piepteni de argint, și-și puse cerceii mici din safire ai mamei sale în urechi, strălucind precum niște stele

gemene. Într-un impuls de moment, își pusese o brățară groasă din argint - o notă de păgânism. Când se privi în oglindă, simți un șoc ciudat - ca și cum se putea vedea pe ea însăși, împreună cu imaginea estompată a altcuiva unindu-se cu a ei.

Dar ea îndepărtă această imagine răsând, o puse pe seama nervilor și a anticipării și își ocupă timpul cu finalizarea pregătirilor. Umplu camerele pe care le refăcuse cu lumânări și flori, mulțumită de primirea pe care o ofereau. Pe masa de lângă fereastra care dădea spre grădina ei laterală aranjă porțelanurile și cristalele pentru cina meticuloasă pregătită pentru două persoane. Șampania era răcită, muzica se auzea în surdina și luminile erau estompate cât să creeze un aer romantic. Nu avea nevoie decât de el.

Seth văzu lumânările la ferestre când opri pe alee. Oboseala se adăugă frustrării și îl făcu să se frece la ochi, în lumina slabă din mașină.

Dar chiar erau lumânări la ferestre.

Fu nevoit să recunoască faptul că, pentru prima dată în viața lui de adult, nu avea controlul asupra lui însuși - sau asupra lumii din jurul lui. Cu siguranță nu avea control asupra femeii care aprinsese acele lumânări și care aștepta în acea lumină catifelată, scânteietoare.

Începuse să se intereseze de DeVane din instinct - și tot din pricina acelui instinct, știa, era teritorial. Nimic nu ar fi putut fi mai contra firii sale. Poate de aceea se simțea ușor... nelalocul lui. Lipsit de control. Grace devenise un punct central. Sau era o obsesie?

Nu venise oare el aici pentru că nu putea sta departe de ea? La fel cum investigase trecutul lui DeVane pentru că bărbatul acela îi stârnea un oarecare mecanism primar de apărare.

Poate că așa începuse, recunosc Seth, dar instinctele lui de polițist erau încă ascuțite. DeVane era vinovat. Și, cu un pic mai mult timp și mai multe investigații, el avea să găsească legătura între omul acela și moartea celor care avuseseră cumva de-a face cu diamantele.

Fără opreliștea diplomatică, avea deja suficiente dovezi ca să-l aducă pe bărbatul acela la poliție pentru

interogatoriu. Lui DeVane îi plăcea să colecționeze - și colecționa obiecte rare, prețioase, dar și din cele care aveau un strop de magie.

Cu un an în urmă, Gregor DeVane finanțase o expediție pentru a căuta legendarele Stele. Un arheolog rival le găsisese primul, și muzeul de la Washington le achiziționase. DeVane pierduse mai mult de două milioane de dolari cu ocazia acelei căutări, și Stelele îi alunecaseră printre degete. Iar arheologul rival suferise un accident tragic și fatal la trei luni după descoperirea pietrelor, în junglele din Costa Rica.

Seth nu credea în coincidențe. Omul care îl împiedicase pe DeVane să dețină diamantele era mort. Și, organizase DeVane.

Nu, el nu credea în coincidențe.

DeVane locuise în Washington timp de aproape doi ani, fără să se întâlnească vreodată cu Grace. Acum, imediat după ce se făcuse legătura dintre Grace și Stele, bărbatul acesta nu numai că apărea la același eveniment social ca ea, dar se întâmpla să o și curteze? Viața pur și simplu nu era atât de ordonată.

"Puțin mai mult timp", își promise Seth, frecându-și tâmpla ca să-și înlăture durerea de cap. El găsisese legătura solidă - să-l lege pe DeVane de Salvini, de proprietarul firmei de împrumuturi pentru caușioni, de bărbatul care muriseră într-o dubă făcută praf, de Carlo Monturri. Mai avea nevoie de o singură legătură, iar apoi restul lanțului urma să prindă contur.

Dar, în acest moment, trebuia să iasă din mașina înăbușitoare, să meargă înăuntru și să vadă ce se întâmpla cu viața lui personală. Cu un râs scurt, Seth coborî din mașină. O viață personală. Nu era asta parte a problemei? Nu avusese niciodată viață personală, nu își permisesese să aibă așa ceva. Acum, la câteva zile după ce o întâlnise pe Grace, situația amenința să-l copleșească.

Avea nevoie de timp și în acea privință, își dădu el seama. Timp pentru a face un pas înapoi, să obțină o oarecare distanță care să-i permită o perspectivă mai obiectivă. El lăsase lucrurile să se miște prea repede,

să scape de sub control. Chestiunea asta trebuia îndreptată. Un bărbat care se îndrăgostea peste noapte nu putea avea încredere în el însuși. Era timpul să recurgă la un strop de logică.

Ei erau dinamic diferiți - în privința mediului din care proveneau, a stilului de viață și a țelurilor urmărite. Atracția fizică sigur urma să se estompeze sau, cu siguranță, să se stabilizeze. El putea prevedea faptul că ea avea să dea ușor înapoi odată ce entuziasmul de la început atingea punctul culminant. Urma să devină tot mai neliniștită, mai iritată de cerințele meseriei lui. El nu avea să fie nici dispus și nici capabil să se lase purtat în vârtoarea socială care constituia o parte atât de complicată din viața ei.

Era sigur că ea avea să caute pe cineva care să fie dispus să facă așa ceva. O femeie frumoasă, plină de viață, curată, flatată la fiecare pas, nu putea să fie mulțumită să stea prea multe nopți la rând singură la lumina lumânării aprinse la fereastră. El le-ar face amândurora o favoare lăsând-o mai moale, retrăgându-se. În timp ce ridică o mână spre ciocânelul de alamă strălucitoare de la ușă, refuză să asculte vocea batjocoritoare din capul lui, care spunea că era un mincinos și un laș.

Ea răspunse repede, ca și cum nu făcuse altceva decât să aștepte să-l audă. Rămase în prag, lumina blândă strecurându-se prin revărsarea lungă de mătase albă. Puterea ei, pură și păgână, îl lăsa fără suflare.

Deși își ținea mâinile pe lângă corp, se apropie de el și se lipi de pieptul lui, cu un sărut de bun venit.

- Mă bucur să te văd. Grace își trecu ușor degetele peste maxilarul lui, până sub ochii lui încercânați. Ai avut o zi lungă, locotenente. Intră și relaxează-te.

- Nu am mult timp. Am de lucru.

Făcu o pauză - și văzu licărirea de dezamăgire din ochii ei. Ar putea fi util să justifice ceea ce era hotărât să facă. Dar apoi ea zâmbi, îi luă mâna.

- Ei bine, să nu irosim timpul pe care îl ai la dispoziție stând în hol. Nu ai mâncat, nu-i așa?

"De ce nu a vrut să știe de ce nu pot sta?" se întreba el, iritat în mod irațional. "De ce nu se plânge?"

- Nu.
- Bine. Așază-te și bea ceva. Poți să bei ceva sau ești tot în timpul serviciului? Ea intră în living în timp ce vorbea, apoi scoase șampania rece din frapiera de argint. Presupun că un pahar nu ar conta, oricum. Iar ea nu voi spune nimănui. Grace scoase dopul de plută cu o mișcare de expert și cu un pocnet înăbușit, festiv. Tocmai am scos aperitivele, deci servește-te! Făcu un gest spre tava de argint de pe măsuta de cafea înainte de a începe să toarne două cupe, cu un foșnet liniștit, alunecos, de mătase. Spune-mi ce crezi. L-am pus pe bietul Cade la lucru până și-a dat duhul împingând mobila pe aici, dar am vrut să pun în ordine măcar partea asta a casei.

Încăperea părea decupată dintr-o revistă cu poze despre viața perfectă. Nimic nu era nelalocul lui, totul era strălucitor și minunat. Culorile îndrăznețe se amestecau cu alb și negru, mărunțișuri de bun-gust și lucrări de artă care păreau să fi fost selectate cu mare atenție de-a lungul anilor.

Și totuși, ea făcuse asta în câteva zile sau chiar ore. Aceea, presupunea Seth, era puterea bogăției și a educației. Cu toate acestea, încăperea nu părea scorțoasă sau rece. Părea generoasă și primitoare. Peste tot puteai vedea suprafețe fine, muchii delicate, în nuanțe care îi erau specifice lui Grace. Sticle antice în tonuri ca de bijuterii, o pisică din porțelan ghemuită pentru a trage un pui de somn, o ferigă luxuriantă într-un vas de cupru. Și flori, lumina lumânărilor. El privi în sus, observă lustrul lemnului balustradei care încercuia balconul.

- Văd că ai reparat-o.

- „Ceva e în neregulă“, asta îi veni ei în minte când înaintă și îi dădu paharul.

- Da, am vrut să fac asta cât de curând posibil. Balustrada și sistemul cel nou de securitate. Cred că îți va plăcea.

- O să arunc o privire, dacă vrei.

- Mi-ar plăcea mai mult dacă te-ai relaxa. Ce-ar fi să aduc cina?

- Ai gătit?

Acum ea răsese.

- Nu ți-aș face așa ceva, dar mă pricep de minune să comand mâncare acasă - și mă pricep și la prezentare. Încearcă să te relaxezi. Mă întorc imediat.

În timp ce se strecură afară, el se uită în jos la tavă. Un bol de argint cu caviar negru, mici bucăți fanteziste de mâncare, aranjate elegant. Se întoarse cu spatele și, luându-și paharul, merse să-i studieze portretul.

Când ea reveni, manevrând un cărucior străvechi, el continuă să se uite la chipul ei din pictură.

- Era îndrăgostit de tine, nu-i așa? Artistul?

Grace inspiră cu grijă ca reacție la tonul lui rece.

- Da, era. El știa că nu-l iubeam. Deseori îmi doream să-l fi putut iubi. Charles este unul dintre cei mai binevoitori, cei mai blajini bărbați pe care i-am cunoscut.

- Te-ai culcat cu el?

Un fior i se strecură pe șira spinării, dar ea își stăpâni tremurul în timp ce pune fafuriile pe masa încărcată cu lumânări și flori.

- Nu. Nu ar fi fost corect, și îmi pasă prea mult de el.

- Te-ai culca mai degrabă cu bărbați de care nu-ți pasă deloc.

Nu anticipase o asemenea întrebare, își dădu Grace seama. Cât de prostesc din partea ei să nu își dea seama că avea să se ajungă la asta.

- Nu, dar eu nu mă culc cu bărbați pe care i-aș putea răni făcând asta. L-aș fi rănit pe Charles dacă aș fi fost iubita lui, așa că am rămas prietenă cu el.

- Și soțiile? Acum chiar se întoarse, studiind cu ochii mijii femeia în locul portretului. Ca, de exemplu, femeia care era căsătorită cu acel conte cu care te-ai încurcat? Nu ai fost îngrijorată că o vei răni?

Grace ridică din nou paharul cu șampanie și, cât se poate de deliberat, își înclină capul. Ea nu se culcase niciodată cu contele despre care pomenise el sau cu orice alt bărbat căsătorit. Dar nu se deranjase niciodată să se aplece în ochii lumii. Și nu avea să o facă nici acum.

- De ce aș face-o? Nu eu am fost căsătorită cu ea.

- Și tipul care a încercat să se sinucidă după ce ai rupt logodna?

Ea își duse paharul la buze, înghiți vinul spumos care îi arse gâtul.

- Excesiv de dramatic din partea lui, nu-i așa? Nu cred că ai chef de salată Caesar și de friptură Diane, nu, locotenente? Mâncarea scumpă nu prea se potrivește cu interogatoriile.

- Nimeni nu te interoghează, Grace.

- Oh, ba da, tu faci asta. Dar ai omis să-mi citești drepturile.

Furia ei rece îl ajută să și-o justifice pe a lui. Nu bărbații - știa că nu bărbații pe care îi adusese acum în discuție - îl răcăiau pe el. Nu, ci faptul că nu contau pentru el, că nimic nu părea să conteze în afara ei.

- E ciudat că ești atât de sensibilă când vine vorba despre bărbați, Grace. Nu te-ai oboșit să-ți ascunzi... palmaresul.

- Mă așteptam la mai mult din partea ta, zise ea încet, încât el abia auzi, apoi clătină din cap și zâmbi cu răceală. Ce prostie din partea mea! Nu, nu m-am oboșit niciodată să ascund ceva - dacă nu conta. Bărbații nu au contat, în cea mai mare parte. Vrei să-ți spun că tu ești diferit? M-ai crede dacă ți-aș spune-o?

Lui îi era teamă că ar crede-o, da. Era foarte îngrozit de asta.

- Nu este necesar. Lucrurile au evoluat prea repede, Grace. Nu mă simt confortabil cu asta.

- Înțeleg. Grace se gândi că pentru ea era chiar confortabil acum. Ai vrea să o luăm mai încet. Își puse paharul deoparte, știind că mâna ei avea să înceapă să tremure. Se pare că ai făcut câțiva dintre pașii aceia uriași în timp ce eu stăteam cu spatele. Ar fi trebuit într-adevăr să joc jocul acela ca un copil, ca să fiu mai prevăzătoare la mișcările bruște.

- Acesta nu e un joc.

- Nu, presupun că nu este. Ea avea mândria ei, dar avea și inimă. Și trebuia să știe.. Cum ai putut face dragoste cu mine așa cum ai făcut azi-dimineață, Seth, ca apoi să faci asta în seara asta? Cum ai putut să mă atingi așa cum ai făcut-o - așa cum nu a mai făcut-o nimeni niciodată - și apoi să mă rănești în halul ăsta?

Era din cauză că în acea dimineață se simțise copleșit de neputința nevoii lui, își dădu el seamă.

- Nu încerc să te rănesc.

- Nu, asta doar înrăutățește lucrurile. Ne faci amândurora o favoare, nu-i așa? Nu așa rezolvi problema? Pui punct înainte ca lucrurile să devină prea complicate? Prea târziu. Vocea ei se frânse, dar ea reuși să își dreagă glasul. Deja este complicată.

- La naiba!

Făcu un pas spre ea, apoi incremeni când ea își roti capul, și ochii aceia albaștri înflăcărați îl pârjoliră.

- Nici să nu te gândești să mă atingi acum, când acele gânduri sunt încă în mintea ta. Du-te tu pe drumul tău îngrijit, locotenente, și eu voi merge pe al meu. Nu cred în chestii precum „a o lua mai încet”. Fie mergi înainte, fie te oprești. Furioasă pe ea însăși, ea ridică o mână și își șterse o lacrimă de pe obraji. Se pare că noi ne-am oprit.

capitolul 11

El rămase pur și simplu locului întrebându-se ce naiba făcea. Aici era femeia pe care o iubea, care - printr-o întorsătură nebunească a sorții - s-ar putea chiar să îl iubească. Aici era o șansă la viața aceea pe care nu și-o permisese niciodată - familia, casa, femeia. Le respingea pe toate, cu vehemență, și nu părea capabil să se oprească.

- Grace... Vreau să ne oferim amândurora timp să analizăm ce facem, încotro merge relația asta.

- Nu, nu vrei. Își dădu părul pe spate cu o mișcare smucită, furioasă. Crezi că, doar pentru că te cunosc de numai câteva zile, nu înțeleg cum funcționează mintea ta? Eu am fost mai intimă cu tine decât am fost cu oricine altcineva în viața mea. Te cunosc. Reuși să respire să ai buzonul acela de comandă chiar sub degetul câmpu nu poți lăsa ca lucrurile să fie așa.

- Aici ai probabil dreptate. Își dădu seama că era adevărat. Era absolut, jignitor de adevărat. Dar asta nu schimbă esența lucrurilor. Mă aflu în mijlocul unei investigații, iar eu nu pot fi pe cât de obiectiv ar trebui deoarece sunt într-o relație cu tine. După ce se termină...

- După ce se termină... ce facem? întrebă ea. Reluăm de unde ai întrerupt-o? Nu cred, locotenente. Ce se întâmplă când ești în mijlocul următoarei investigații? Dar a următoarei? Ai impresia că am de gând să stau prin preajma ta până când o să ai tu timpul și dispoziția de a continua o relație pe care ai tot întrerupt-o?

- Nu. Luă o poziție mai rigidă. Eu sunt polițist, iar munca mea are prioritate.

- Nu cred că ți-am cerut vreodată să schimbi acest lucru. De fapt, dăruirea față de munca ta mi se pare admirabilă, atractivă. Chiar eroică, adăugă ea, cu un zâmbet slab, scurt. Dar lucrul acesta este irelevant - și la fel este și această conversație. Grace se întoarce și își ridică din nou paharul cu șampanie. Știi drumul spre ieșire.

Nu, ea nu-i ceruse niciodată să schimbe nimic. Niciodată nu îi pusese la îndoială munca. Ce naiba făcuse el?

- Trebuie să discutăm despre asta.

- Asta e stilul tău, nu al meu. Chiar crezi că poți sta aici, la mine în casă... Vocea ei începu să devină mai sacadată, mai tăioasă. În casa mea, și să-mi frângi inima, să scapi de mine și să te aștepti la o conversație civilizată? Vreau să ieși. Grace trânti paharul pe masă, rupând piciorul fragil al paharului și vărsând lichidul. Chiar acum.

"De unde a venit panica?" se întrebă el.

Îl se auzi pagerul, dar îl ignoră.

- Nu lăsăm lucrurile așa.

- Ba da, le lăsăm exact așa, îl corectă ea. Crezi că sunt proastă? Crezi că nu-mi dau seama că ai venit aici în seara asta căutând să provoci o ceartă, astfel încât să se termine exact în felul acesta? Crezi că nu știu că, oricât de mult ți-aș oferi, tu ai fi tot reținut, ai interoga, ai analiza și ai diseca totul? Ei bine, fii atent ce-ți spun. Am fost dispusă să ofer mai mult în această relație, orice ai fi dorit să primești. Acum îți poți petrece restul vieții întrebându-te ce ai pierdut aici, în seara asta. Când pagerul

lui sună din nou, ea trecu repede pe lângă el și deschise ușa de la intrare cu o smucitură. Va trebui să răspunzi la apelul acela de serviciu în altă parte, locotenente.

El păși înspre ea, dar rezistă nevoii de a întinde mâna spre ea.

- Când termin cu asta, mă întorc.

- Nu vei fi bine-venit.

Seth simți că pășește spre o linie pe care nu o trecuse niciodată.

- Asta nu va conta. Eu voi veni înapoi.

Ea nu spuse absolut nimic, ci pur și simplu îi închise ușa în față și încuie cu un pocnet dur, ce nu putea fi ignorat.

Se rezemă cu spatele de ușă, acum cu râsuflarea superficială și infierbântată, lăsându-se cuprinsă de durere. Era mai rău acum, după ce îl dăduse afară și închisese ușa. Și lumânările încă pălpăiau, florile erau încă înflorite.

Văzu că fiecare pas pe care îl făcuse în ziua aceea, și cu o zi înainte, și înapoi până la momentul în care intrase în propria ei casă și îl văzuse coborând scările spre ea, toate astea conduseseră la acest moment de durere și de pierdere.

Fusese incapabilă să-l oprească, să schimbe ceea ce era ea, ce venise înainte sau ce avea să vină după. Doar nebunii credeau că își controlau propriul destin așa cum ea crezuse odată că și-l putea controla pe al ei.

Și fusese o proastă să se complacă în acele fantezii patetice, visuri în care își aparțineau unul altuia, în care își făceau o viață împreună, o casă și copii. În care ea crezuse că nu mai avea decât să aștepte ca el să transforme în realitate, în cele din urmă, toate acele doruri care fuseseră mereu, mereu la o aruncătură de băț distanță.

"Puterea mitică a pietrelor", se gândi ea, cu un zâmbet slab. Iubire, cunoaștere și generozitate. Magia lor fusese crudă cu ea, oferindu-i o imagine scurtă, tentantă, asupra fiecărei dorințe a ei, ca apoi să i-o smulgă din nou și să o lase singură.

Bătaia din ușă o făcu să închidă ochii. Cum îndrăzneă el să se întoarcă. Cum îndrăzneă, după ce îi răvășise toate visurile, toate speranțele, toate nevoile? Și cum

îndrăzneala încă să îl iubească în ciuda tuturor acestor lucruri?

Ei bine, nu voia ca el să o vadă plângând, așa că își îndreptă spatele și își șterse cu mâinile obrazii umezi. Nu voia ca el să vadă că suferea. Nu avea să o vadă deloc, pentru că nu avea să-l lase înăuntru.

Cu hotărâre, merse spre telefon. El nu avea să fie încântat că ea suna la 911 și raporta un intrus, se gândea. Lucrul acesta avea să o ajute să-și întărească punctul de vedere. Ridică receptorul exact când sunetul de sticlă spartă o făcu să se repeadă spre ușile de la terasă.

Avu timp să-l vadă pe bărbatul care năvălise prin ele, timp să audă alarma sunând în semn de avertisment. Avu chiar timp să se zbată când fu apucată de niște brațe groase. Apoi, cârpa fu lipită de fața ei, mirosind respingător a cloroform. Și avu timp doar să se gândească la Seth, înainte ca lumea să înceapă a se învârti și să devină întunecată.

Seth ajunsese la doar aproape patru kilometri depărtare când primi următorul apel. Își smuci telefonul și mârâi în el.

- Buchanan.

- Locotenente, detectivul Marshall din nou. Tocmai am auzit că a fost primit un apel automat. O spargere suspectă, East Lark Lane 2918, Potomac.

- Ce? Pentru o clipă uimitoare, mintea i se goli de orice gând. Grace?

- Am recunoscut adresa de la crimă. Sistemul ei de alarmă a fost declanșat, iar ea nu a răspuns la apelul de verificare.

- Sunt la cinci minute depărtare. Deja întorcea mașina cu o mișcare rapidă, făcând cauciucurile să scârțâie. Cheamă cele mai apropiate două echipaje la fața locului. Acum.

- Deja mă ocup de asta, locotenente...

Dar Seth aruncase telefonul din mână. „E un sistem nou de alarmă”, își spuse Seth, luptând să-și păstreze calmul și logica. Sistemele noi dădeau deseori erori. Ea era supărată, nu răspundea la telefon, ignorând zăpăceala

iscată. Îi stătea în fire. Chiar acum ea își turna sfidător un alt pahar de șampanie, blestemându-l. Poate chiar ea declanșase alarma, doar ca el să vină ca fulgerul înapoi cu stomacul înghețat de groază și cu inima paralizată. Îi stătea în fire.

„Iar asta e încă o minciună“, se gândi el în timp ce se înclină cu mașina, luând o curbă. Nu îi stătea deloc în fire.

Lumânările încă ardeau la ferestre. Încercă să se liniștească văzându-le, în timp ce trase frâna de mână pe aleea ei și ieși fugind din mașină. Cina va fi caldă încă, muzica va răsună în surdină, iar Grace va fi acolo, stând sub portretul ei, furioasă pe el.

Bătu nebunește la ușă, cu disperare, înainte să se dea repede în spate. Ea nu răspundea. Era prea furioasă să răspundă. Când apărură prima mașină de patrulare, el se întoarse și arătă insigna.

- Verifică aripa de est, îi ordonă el. Eu mă uit în partea vestică.

Se răsuci pe călcâie și porni spre partea laterală a casei. Văzu apa albastră din piscina ei strălucind în lumina lunii și i se strecură în minte gândul că ei nu o folosiseră niciodată împreună, nu intraseră niciodată în apa aceea rece dezbrăcați.

Apoi văzu sticla spartă. Inima pur și simplu i se opri. Avea arma în mână, și intră prin ușa spartă fără să se mai gândească la procedura standard. Cineva îi striga numele lui Grace, fugind dintr-o cameră în alta cuprins de o panică oarbă. Nu avea cum să fie el, și, cu toate acestea, se trezi la etaj, gâfâind, rece ca gheața, amețit de teamă și uitându-se la un polițist în uniformă cum se apleacă și ridică o bucată de pânză.

- Miroase a cloroform, locotenente. Ofițerul ezită, făcu un pas spre bărbatul care se ținea de balustradă. Locotenente?

Nu putea vorbi. Îi pierise vocea. Privirea abătută i se mută, se concentra asupra chipului, asupra portretului. Încet, și cu mare efort, își deschise din nou ochii și își trase pe chip masca de autocontrol.

- Scotociți casa. Fiecare centimetru. Ochii lui se țin-
tuiră asupra unui al doilea polițist în uniformă. Sunați
după ajutoare. Acum. Apoi cercetați locul. Mișcați-vă!

Grace își reveni încet, dar simțea o senzație de greață
și avea o durere crâncenă de cap. Un coșmar, încă ne-
care așteaptă răbdător să se repeadă. Strânse și mai tare
ochii, își mișcă într-o parte și alta capul pe pernă, apoi îi
deschise cu precauție.

"Unde?" Gândul acesta era difuz, prostesc. „Nu
sunt în camera mea“, își dădu ea seama și luptă să în-
lăture încețoșarea persistentă care îi acoperea, ca un
nor, creierul.

Avea satin sub obraz. Recunoscuse senzația aceea rece,
alunecoasă de satin pe piele. Satin alb, ca o rochie de
mireasă. Nedumerită, își trecu mâna peste întinderea
groasă și somptuoasă a patului imens. Simțea miros de
iasomie, trandafiri și vanilie. Numai mirosuri albe, albe
și răcoroase. Pereții camerei erau de culoarea fildeșu-
lui și aveau un luciu ca de mătase. O clipă, crezu că era
într-un sicriu, un sicriu uriaș, minuțios lucrat, iar inima
îi bătu puternic și repede.

Se ridică în capul oaselor, aproape temându-se că ar
putea lovi capacul cu capul și că s-ar putea trezi țipând
și zbătându-se după libertate în timp ce se asfixia. Dar
nu era așa ceva, ci doar aerul acela parfumat, iar ea îl
inspiră lung, ezitant.

Își aminti acum - sunetul de sticlă spartă, bărbatul
masiv în negru, cu brațe groase. O apucă iar panica,
și se forță să mai inspire, chiar dacă o făcea sacadat.
Cu grijă, încetinită de amețeala pe care o simțea, își co-
borî picioarele peste marginea patului până când ace-
tea se afundară într-un covor gros de un alb imaculat.
Ezită, aproape îi veni să vomite, apoi își forță picioarele
peste marea aceea albă, spre ușă.

Picioarele i se înmuiară de panică atunci când mâ-
nerul de la ușă i se opuse. Răsufllarea i se transformă în
înghițituri istovite în timp ce ea trăgea de mânerul din

cristal fațetat. Apoi se întoarse cu spatele, se sprijini de ușă și cercetă ceea ce părea să fie închisoarea ei.

Alb peste alb peste alt alb, orbitor pentru ochi. Un scaun grațios Queen Anne îmbrăcat în brocart alb, perdele de dantelă transparente atârnavă ca niște fantome, mormane de perne albe pe un șezlong alb. Erau și margini aurite care nu făceau decât să accentueze avalanșa de mobilier alb, elegant, din lemn deschis la culoare, sufocat de acea cădere de zăpadă.

Se duse la ferestre mai întâi, se cutremură când văzu grățiile și fâșiile de noapte de dincolo de ele argintate de lună. Nu văzu nimic cunoscut - o întindere lungă de gazon, flori și arbuști plantați meticulos, copaci înalți ce formau un scut.

Întorcându-se, văzu o altă ușă, fugi iute spre ea și aproape plânse când mânerul se întoarse cu ușurință. Dar, dincolo de ea, era o baie lucioasă, cu faianță albă, ferestrele cu sticlă mată fiind blocate, iar lucarna la o copleșitoare distanță de trei metri deasupra podelei.

Pe blatul lung, strălucitor, erau recipiente, sticle, creme, pudre. Toate erau mărcile ei preferate, parfumurile ei, loțiunile ei. Își simțea stomacul îngreșat și dureros. „Răscumpărare”, își spuse ea. Era o răpire, cineva care credea că familia ei ar putea fi forțată să plătească pentru a o recupera în siguranță. Dar știa că era o minciună. Stelele.

Se rezemă neputincioasă de pervaz și își strânse buzele ca să-și înăbușe geamătul. Fusese răpită din cauza celor Trei Stele. Ele aveau să fie răscumpărarea ei. Genunchii îi tremurau când se întoarse, își porunci să se calmeze, să gândească limpede. Trebuia să fie o cale de scăpare. Întotdeauna era.

Își aminti că se declanșase alarma casei. Seth nu avea cum să fi fost prea departe. Căre primise el raportul, se întoarsese? Nu avea importanță. Probabil aflase destul de repede. Indiferent de ceea ce se întâmplase între ei, el avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a o găsi. Mănat de datorie dacă nu de altceva. Într-o clipă ea era pe cont propriu. Dar asta nu însemna că era lipsită de apărare.

Făcu doi pași poticniți înapoi, când încuietoearea de la ușa ei scoase un zgomot, apoi se strădui să se oprească, să-și îndrepte spatele. Ușa se deschise, și intrară doi bărbați. Pe unul îl recunoscuse destul de repede ca fiind răpitorul ei. Celălalt era mai mic, vânos, îmbrăcat sobru, în negru, cu o expresie dură pe chipul la fel de grăitor ca o piatră.

- Domnișoară Fontaine, spuse el cu voce cultivată și accent englezesc. Dacă vreți să veniți cu mine, vă rog...

Un majordom, își dădu ea seama și fu nevoită să-și înăbușe un acces de isterie. Cunoștea prea bine genul acela, și își luă un aer distrat și iritat.

- De ce?

- El este pregătit să vă vadă acum.

Când ea nu făcu nici o mișcare pentru a se supune, bărbatul mai masiv se apropie amenințător și făcu un gest smucit cu degetul mare înspre ușa.

- Minunat, spuse ea sec.

Făcu un pas înainte, calculând cât de repede ar trebui să se miște. Majordomul își înclină capul impasibil.

- Sunteți la etajul doi, îi spuse el. Chiar dacă ați putea ajunge cumva la nivelul principal pe cont propriu, există paznici. Ei au ordin să nu vă facă rău dacă acest lucru se poate evita. Dacă îmi permiteți, v-aș sfătui să nu riscați acest lucru.

Avea să riște, se hotărî ea - și avea să riște mult mai mult. Dar nu înainte de a avea măcar o mică șansă de succes. Fără a privi nici măcar o clipă la bărbatul de lângă ea, îl urmă pe majordom afară din cameră, pe un coridor luminat discret.

Casa era veche, aprecie ea, dar frumos restaurată. Cel puțin două etaje, ceea ce însemna că era spațioasă. Se uită ceasul de la mână și constată că trecuseră mai puțin de două ore de când fusese drogată. Era timp suficient pentru a fi dusă cu mașina la o oarecare distanță, își imaginea ea. Dar priveliștea văzută printre zăbrele nu era una rurală. Văzuse lumini - luminile orașului -, case printre copaci. Un cartier, hotărî ea. Select, bogat, dar totuși un cartier. Oriunde erau case, existau și oameni. Și, unde erau oameni, se găsea ajutor.

Fu condusă jos pe o scară lată, spiralată, din lemn lucios de stejar. Și văzu paznicul pe palier, cu arma în toc, dar vizibilă.

O luară pe un alt hol. Antichități, tablouri, obiecte de artă. Avea ochiul îndeajuns de format încât să recunoască tabloul de Monet de pe perete, vaza de porțelan din dinastia Han pe un pedestal, capul Nok de teracotă din Nigeria. Gazda ei părea să aibă gusturi excelente și eclectice. Comorile pe care le văzu, mici și mari, proveneau de pe continente și din secole diferite. Un colecționar, își dădu ea seama cu un fior. Acum o avea pe ea – și spera să o dea la schimb pentru cele Trei Stele ale lui Mithra.

Cu ceea ce Grace considera a fi o formalitate absurdă, date fiind circumstanțele, majordomul se apropie de niște uși duble, înalte, le deschise și, cu o pricepere remarcabilă, se înclină ușor din talie.

- Domnișoara Grace Fontaine.

Cum nu găsi nici o alternativă imediată, Grace intră pe ușile deschise într-o sufragerie enormă, cu un tavan cu fresce și un ansamblu orbitor de trei candelabre. Cercetă masa lungă din mahon și sfeșnicele în stil georgian aprinse și așezate la intervale pe toată lungimea ei și se concentrează asupra bărbatului care se ridică și îi zâmbi fermecător.

Lumile ei se suprapuseră – realitate și frică.

- Gregor.

- Grace. Elegant în smochingul lui, cu diamante strălucitoare, el veni spre ea și îi luă mâna amorțită. Cât de minunat să te vâd. Îi luă brațul într-al său și i-l mângâie cu afecțiune. Nu cred că ai luat cina.

El știa unde se afla Grace. Seth nu avea nici o îndoielă în privința asta, dar fu nevoit să-și stăpânească imboldul inflăcărât de a da buzna pe proprietatea elegantă din Washington, D.C. și de a o distruge de unul singur. Putea să ordone să fie ucisă. Era sigur că ambasadorul Gregor DeVane mai ucisese.

Apelul care întrerupsese cearta cu Grace îi adusese confirmarea în privința unei alte femei, care avusese odată

legătură cu ambasadorul, o frumoasă femeie de știință, de origine germană, care fusese găsită ucisă în casa ei din Berlin – aparent, victima unui jaf de mântuială. Femeia moartă fusese antropolog, interesată de cultul lui Mithra. Timp de șase luni, în decursul anului care trecuse, avusese o relație romantică cu Gregor DeVane. Apoi, fusese găsită moartă, și nu fusese recuperat nimic din însemnările ei privind cele Trei Stele ale lui Mithra. Știa că DeVane era responsabil, așa cum știa și că DeVane o avea pe Grace. Dar nu putea dovedi acest lucru, și nu avea cu ce să convingă vreun judecător să emită un mandat de percheziție în casa unui ambasador străin. Așa că stătea din nou în livingul lui Grace. Și privea, din nou, în sus la portretul ei, imaginându-și-o moartă. Dar, de data aceasta, nu gândea ca un polițist.

Se întoarse când Mick Marshall se apropie de el.
- Nu vom găsi nimic aici ca să facem legătura cu el. În douăsprezece ore, diamantele vor fi predate la muzeu. Se va folosi de ea ca să împiedice să se întâmple așa ceva. Am de gând să-l opresc.

Mick privi în sus la portret.

- De ce ai nevoie?

- Nu, nu de polițisti.

- Locotenente... Seth, dacă ai dreptate, și el a răpit-o, nu o vei scoate de acolo singur. Trebuie să organizezi o echipă. Ai nevoie de un negociator de ostatici.

- Nu se pune problema vreunei înțelegeri. Amândoi știm asta. Privirea lui nu era impenetrabilă și rezervată acum, nu era privirea unui polițist. Ochii îi erau plini de furtună și de patimă. O va omorî. Inima îi era acoperită cu un strat de gheață, dar bătea cu căldură incandescentă în interiorul acelei carcase. Grace e foarte deșteaptă. Va juca orice joc este nevoie ca să rămână în viață, dar, dacă face mișcarea greșită, el o va ucide. Nu am nevoie de profilul lui psihologic pentru a-mi da seama cum gândește. E un sociopat cu un complex de zeu și o obsesie. Vrea diamantele acelea și ceea ce crede el că reprezintă. Acum o vrea pe Grace, dar, dacă ea nu-i servește scopului său, va sfârși ca toate celelalte. Asta nu se va întâmpla, Mick.

Căută în buzunar, scoase insigna și i-o întinse. De data asta el nu avea să procedeze ca la carte. Nu-și putea permite să joace după reguli.

- Ține tu asta pentru mine, ai grijă de ea. Poate o voi dori înapoi.

- Vei avea nevoie de ajutor, insistă Mick. Vei avea nevoie de oameni.

- Fără polițiști, repetă Seth și împinse insigna în mâna lui Mick. Nu de data asta.

- Nu poți intra acolo singur. E sinucidere – și la propriu, și din punct de vedere profesional.

Seth aruncă o ultimă privire către portret.

- Nu voi fi singur.

Nu avea să tremure, își promise Grace. Nu avea să îi arate cât de înspăimântată era. În schimb, își dădu părul de pe umăr, cu o mișcare nepăsătoare.

- Întotdeauna ceri ca însoțitorii tăi la cină să fie răpiți din casele lor și sedați, domnule ambasador?

- Trebuie să-mi ierți stângăcia. Dând dovadă de politete, trase un scaun pentru ea. Era necesar să acționez repede. Nădăjduiesc că nu suferi nici un efect secundar.

- În afară de o mare enervare, nu. Grace se așeză și privi în treacăt la mâncarea de ciuperci marinate pe care un servitor tăcut o așeză în fața ei. Îi reaminti, în mod dureros, de grătarul de acasă de la Cade. Și de pierderea poștei de mâncare, adăugă ea.

- Oh, trebuie măcar să guști mâncarea. El se așeză în capul mesei și își luă furculița. Era din aur, grea, și când eforturi remarcabile ca să ți se pregătească mâncărurile preferate. Zâmbetul lui rămase binevoitor, dar ochii îi erau reci. Mănâncă, Grace, urâsc risipa.

- Dacă tot te-ai străduit atât de mult... Se forță să ia o înghițitură și-i porunci mâinii sale să nu tremure, stomacului să nu se revolte.

- Sper că ai o cameră confortabilă. A trebuit să cer să îți fie pregătită în grabă. Vei găsi haine potrivite în șifonier și în comodă. Trebuie doar să ceri dacă îți dorești și altceva.

- Prefer ferestre fără gratii și uși fără încuietori.

- Măsuri de precauție temporare. Ți promit. Odată ce te vei simți ca acasă aici... Mâna lui o acoperi pe a ei, strângând-o cu cruzime atunci când ea încercă să și-o retragă. Eu chiar vreau foarte mult să te simți ca acasă aici, iar atunci asemenea măsuri nu vor mai fi necesare.

Ea nu tresări când oasele de la mâini scrâșniră. Când încetă să se mai opună, degetele lui se relaxară, o mână alunecă ușor, apoi alunecă într-o parte.

- Și cât timp ai de gând să mă ții aici?

El zâmbi, îi ridică paharul de vin și îl întinse.

- Pentru eternitate. Noi doi, Grace, suntem meniți să ne trăim împreună eternitatea.

Sub masă, mâna care o durea tremură și se umezi deodată.

- E destul de mult timp. Dădu să își așeze pe masă paharul cu vin, neatins, apoi zări strălucirea din ochii lui și sorbi. Sunt flatată, dar confuză.

- Este inutil să te prefaci că nu înțelegi. Ai ținut Steaua în mână. Ai supraviețuit morții și ai venit la mine. Ți-am văzut chipul în visele mele.

- Da.

Grace simțea sângele cum i se scurgea lent, ca și cum niște lipitori i l-ar fi tras din vene. Privind în ochii lui își aminti coșmarurile - umbra din pădure. O urmărea.

- Și eu te-am văzut în visele mele.

- Tu îmi vei aduce Stelele, Grace, și puterea. Acum înțeleg de ce-am dat greș. Fiecare pas a fost doar un simplu pas pe calea care ne-a adus pe noi doi aici. Împreună vom avea Stelele. Iar eu te voi avea pe tine. Nu-ți face griji, spuse el când ea tresări. Vei veni la mine ca o mireasă dornică. Dar răbdarea mea are limite. Frumusețea este slăbiciunea mea, continuă el, și trecu încet cu vârful degetului, în jos, pe brațul ei dezgolit, jucându-se absent cu brățara groasă, din argint, pe care o purta ea. Iar perfecțiunea este cea mai mare plăcere a mea. Tu, draga mea, le ai pe amândouă. Înțelege însă că nu vei avea de ales dacă îmi pierd răbdarea. Personalul meu din casă este... bine instruit.

Frica apărui pe chipul ei ca o străfulgerare luminoasă, înghețată, dar vocea ei rămase fermă, plină de demnitate.

- Și va fi surd și ignorant în caz de viol?

- Nu-mi place să aud acest cuvânt în timpul cina. El ridică ușor din umeri, posac, și făcu semn să se aducă următorul fel de mâncare. O femeie cu poftele tale va deveni flămândă în curând. Și una cu o inteligență ca a ta va vedea, fără îndoială, înțelepciunea unui parteneriat amiabil.

- Tu nu vrei sex, Gregor. Nu pot suporta să se uite în jos, la somonul roz, fraged, de pe farfurie. Tu vrei subjugare. Eu nu sunt bună la așa ceva.

- M-ai înțeles greșit. Înfipse furculița în pește și mănca încântat. Intenționez să te fac o zeiță, să nu fii supusă nimănui. Iar eu voi avea totul. Nici un muritor nu va interveni între noi. Zâmbi din nou. Cu siguranță nu locotenentul Buchanan. Omul acela devine o păcoste. Se vâra în treburile mele, își bagă nasul unde nu-i cazul. L-am văzut... Vocea lui DeVane se stinse treptat, devenind o șoaptă, și se simți o undă de teamă în ea. Noaptea. În visele mele. El se întoarce. Întodeauna se întoarce. Ori de câte ori l-aș ucide. Apoi privirea i se limpezi, și sorbi vinul de culoarea aurului topit. Acum el răscolește lucruri vechi și provoacă altele noi.

Grace putea simți ritmul alarmant al pulsului la gât, la încheieturile mâinilor, în tâmpile.

- Mă va căuta, cât de curând.

- E posibil. Mă ocup eu de el, când și dacă va veni timpul. Asta s-ar fi putut întâmpla în seara asta, dacă nu te-ar fi părăsit atât de brusc. Oh, m-am gândit cum să procedez în privința locotenentului. Dar preter să aștept până când am Stelele. E posibil ca... Cu un aer gândinos, DeVane își ridică șervetul și își șterse ușor buzele. Să ne. Dacă dorești tu asta. Pot fi mărinosos... în circumstanțele potrivite.

Grace își simțea inima în gât acum, umplându-l, blocându-l.

- Dacă fac ce vrei, îl vei lăsa în pace?

- Este posibil. Vom discuta. Dar mă tem că am dezvoltat o mare antipatie pentru bărbatul acela. Și încă sunt invitată în favoarea unui astfel de bărbat obișnuit.

Ea nu ezită, nu își putea permite, în timp ce mintea ei era chinată de teama pentru Seth.

Își mișcă buzele grațios.

- Gregor, cu siguranță mă vei ierta pentru episodul acela. Am fost atât de... devastată când nu ai insistat. O femeie, la urma urmei, se bucură de o cucerire mai hotărâtă.

- Eu nu cuceresc. Eu iau.

- Evident. Ea se bosumflă. A fost îngrozitor din partea ta să mă bruschezi așa, și mai că m-ai speriat de moarte. S-ar putea să nu te pot ierta pentru asta.

- Fii atentă la cât de serios joci jocul ăsta, zise el pe un ton de avertizare - dar ea simți și ceva ce aducea a interes. Eu nu sunt naiv.

- Nu. Grace trecu ușor cu mâna peste obrazul lui înainte de a se ridica. Dar maturitatea are atât de multe avantaje.

Picioarele ei erau instabile, dar ea străbătu încăperea vastă, privirea ei mergând repede spre ferestre, spre ieșiri. „Scăpare.“

- Ai o casa frumoasă. Atât de multe comori. Grace își inclină capul, sperând că provocarea pe care o lansase merita riscul. Chiar îmi plac... obiectele. Dar, te avertizez, Gregor, eu nu voi fi jucăria drăgălașă a nici unui bărbat. Merse încet spre el, trecând cu vârful degetului în jos pe gâtul ei, între sâni, în timp ce mătasea pe care o purta fremăta în jurul ei. Și, când sunt izolată într-un colț, zgârii. Seducător, ea puse mâna pe masă și se aplecă spre el. Mă vrei? Întrebă ea, oftând provocator, murmurând, uitându-se la ochii lui cum se întuneau, lăsându-și degetele să alunece spre cușitul de lângă farfuria lui. Vrei să mă atingi? Să mă ai? Degetele ei se strânsură în jurul mânerului, ținându-l cu fermitate. Nici într-o sută de vieți, spuse ea și îl lovi.

Fu rapidă - și disperată. Dar el făcu o mișcare și mai rapidă și o trase spre el, și cuțitul îl lovi în umăr, nu în inimă. Când el strigă de șoc și de furie, ea se răsuci. Apucând unul dintre scaunele grele, sparse fereastră înaltă și făcu să cadă o ploaie de sticlă. Dar, când sări înainte, niște brațe puternice o prinseră din spate.

Grace se luptă cu îndârjire, cu respirația întretăiată. Mătasea fragilă pe care o purta se rupse. Apoi, înghetă când cuțitul pe care îl folosisese îi fu apăsător la gât. Nu se luptă împotriva brațelor care o țineau în timp ce DeVane se aplecă aproape de chipul ei. Privirea lui era înnebunită de furie.

- Te-ai putea ucide pentru asta. Dar ar fi prea puțin și prea repede. Te-ai fi făcut egala mea. Aș fi împărțit totul cu tine. Acum, voi lua doar ceea ce vreau eu de la tine. Până mă plictisesc de tine.

- Nu vei obține niciodată Stelele, spuse ea cu fermitate. Și nu vei pune niciodată mâna pe Seth.

- Voi avea exact ceea ce aleg să am. Și tu o să mă ajuți.

Ea începu să scuture din cap și tresări când lama îi creștă pielea.

- Nu te voi ajuta.

- Ba da. Dacă nu faci exact cum îți spun, voi pune mâna pe telefon. Cu un singur cuvânt de-al meu, Bailey James și M.J. O'Leary vor muri în seara asta. E nevoie doar de un cuvânt.

El văzu teama sălbatică apărându-i în privire, teroarea neajutorată care nu i se citise pe chip când fusese vorba despre viața ei.

- Am oameni care așteaptă acel cuvânt. Dacă îl pronunț, o explozie groaznică și tragică va avea loc noaptea, acasă la Cade Parris. O altă într-un mic bar de cartier, chiar înainte de închidere. Și, ca o ultimă surpriză, o a treia explozie va distruge locuința și pe ocupantul unic al reședinței unui anumit locotenent Buchanan. Soarta lor este în mâinile tale, Grace. Iar alegerea este a ta.

Ea vru să nu se lase intimidată, dar, uitându-se în ochii lui, înțelese că el nu avea să cedeze să își ducă amenințarea la îndeplinire. Nu, el tânjea să facă asta. Viștile

lor nu însemnau nimic pentru el. Dar însemnau totul pentru ea.

- Ce vrei să fac?

Bailey se lupta cu un sentiment de panică atunci când sună telefonul. Se uită lung la el ca și cum ar fi fost un șarpe care revenise la viață. Murmurând o rugăciune, ridică receptorul.

- Alo?

- Bailey.

- Grace. Încheieturile degetelor ei se albiră și o luă amețea. Seth clătină din cap și ridică o mână pentru a-i atrage atenția. Ești bine?

- Momentan. Ascultă cu mare atenție, Bailey. Viața mea depinde de asta. Înțelege?

- Nu. Da. Trebuia să tragă de timp, știa că i se ceruse să tragă de timp. Grace, sunt atât de speriată din cauza ta. Ce s-a întâmplat? Unde ești?

- Nu pot vorbi despre asta acum. Trebuie să fii calmă, Bailey. Trebuie să fii puternică. Mereu ai fost cea calmă. Ca atunci când am mers la examenul de istoria artei la facultate și eu eram atât de intimidată de profesorul Greenbalm, iar tu ai fost atât de calmă. Trebuie să fii calmă acum, Bailey, și trebuie să-mi urmezi instrucțiunile.

- Așa voi face. Voi încerca. Se uită neputincioasă la Seth în timp ce el îi făcea semn să prelungească conversația. Spune-mi dacă ești rănită.

- Nu încă. Dar el mă va răni. O să mă omoare, Bailey, dacă nu faceți ce vrea. Dați-i ce vrea. Știu că vă cer foarte mult. Vrea pietrele. Trebuie să mergi să le aduci. Nu poți să-l iei pe Cade. Nu poți suna la... poliție.

„Lungește-o“, își reaminti Bailey. „Ține-o de vorbă pe Grace.“

- Nu vrei să-l sun pe Seth?

- Nu. El nu este important. E doar un polițist ca oricare altul. Știi că el nu contează. Trebuie să așteptați până la 1.30 fix, apoi trebuie să ieși din casă. Du-te la Salvini, Bailey. Trebuie să mergi la Salvini. Nu o implica pe M.J., așa cum obișnuiam noi să facem. Înțelege?

Bailey încuviință din cap și își ținu ochii ațintiți asupra lui Seth.

- Da, înțeleg.

- După ce ajungi la Salvini, pune pietrele într-o servietă. Așteaptă acolo. Vei primi un apel cu următorul set de instrucțiuni. Vei fi bine. Știi cum îți plăcea să te strecoari afară din cămin noaptea și să ieși să conduci singură după ce se dădea stingerea? Gândește-te că acum faci la fel. Exact așa, Bailey, și vei fi bine. Dacă nu faci asta, el îmi va lua totul. Înțelegi?

- Da, Grace...

- Te iubesc, reuși ea să spună înainte ca apelul să fie întrerupt.

- Nimic, spuse Cade scurt în timp ce se uita în jos, la echipamentul de urmărire. L-a blocat. Semnalul este peste tot pe panou. Nu îl va localiza.

- Vrea să merg la Salvini, spuse Bailey pe un ton liniștit.

- Nu pleci nicăieri, răspunse Cade, întrerupându-l, dar Bailey puse o mână pe bratul lui și se uită spre M.J.

- Nu, a fost foarte serioasă când a spus partea aceea. Ai înțeles?

- Da, M.J. își apăsă ochii cu degetele, încercând să gândească dincolo de groaza ce o cuprinsese. A dat cât de multe detalii a putut. Bailey și Grace nu mai lăsat pe din afară niciodată, de la nimic, așa că voia ca și eu să plec. Vrea ca noi să ieșim de aici, dar îl făcea să creadă că vorbește despre pietre. Bailey nu a ieșit niciodată după ce se dădea stingerea.

- Va da semnale, spuse Jack. Încerca să strecoare ce informații putea.

- Știu că vom înțelege. Mai mult ca sigur că el va fi că nouă ni se va întâmpla ceva dacă nu cooperăm. Bailey o luă de mână pe M.J. A vrut ca noi să-l construim pe Seth. De aceea a spus că mi conviețuiește, pentru că noi știm că tu conștii de fapt.

Seth își trase o mână prin păr - o mișcare neobișnuită, zăburnică. Nu avea de ales decât să sîră încredere în intuițiile lor. Nu avea de ales decât să sîră încredere în instinctul de supraviețuire al lui Grace.

- Bine. Vrea ca eu să știu ce se întâmplă și să vă vea
afară din casă.

- Da. Vrea ca noi să ieșim din casă, crede că vom fi
mai în siguranță la Salvini.

- Veți fi mai în siguranță la secție, îi spusese Seth. Și
acolo mergeți amândouă.

- Nu. Vreca lui Bailey rămase calmă. Ea vrea ca noi
să fim la Salvini. A subliniat clar asta.

Seth o studie și își cântări opțiunile. Ar fi putut
să ceară să fie luate în custodie pentru a li se asigura
protecția. Acesta era pasul logic. Sau putea lăsa jocul să
se desfășoare. Era riscant să facă așa. Dar riscul se potri-
cea în situația aceea.

- La Salvini, atunci. Dar detectivul Marshall va aran-
ja să aveți pămîci. Veți rămâne acolo până când vi se va
spune să faceți altceva.

M.J. se izbârlă.

- Te aștepti ca noi să stăm pur și simplu degeaba și să
așteptăm, în timp ce Grace este în pericol?

- Exact asta veți face, spus Seth pe un ton glacial. Ea
își riscă viața ca să se asigure că voi sunteți în siguranță.
Eu nu o voi dezamăgi.

- Are dreptate, M.J. Jack ridică dintr-o sprânceană,
în timp ce ea mormăia înspre el. Hai, spumegă de nervi.
Dar ești depășită numeric aici. Tu și Bailey veți urma
instrucțiunile.

Seth observă cu oarecare surprindere că M.J. închise
gura și încuviință din cap.

- Care a fost treaba cu examenul la istoria artei, Bailey?

Bailey trase aer în piept.

- Prenumele profesorului Greenbalm era Gregory.

- Gregory. „Gregor.” Destul de asemănătoare. Seth
se uită la cei doi bărbați de care avea nevoie. Nu avem
mult timp la dispoziție.

capitolul 12

Grace se îndoia foarte tare că avea să treacă noaptea
cu bine. Erau atât de multe lucruri pe care nu le făcuse.

Nu le arătase lui Bailey și lui M.J. Parisul, așa cum planuiseră întotdeauna. Nu avea să vadă niciodată salcia pe care o plantase pe dealul ei de la țară crescând înaltă și aplecându-se grațioasă peste iazul cel mic. Nu avusese niciodată un copil. Sentimentul nedreptății îi înfigea ghearele în ea, împreună cu frica. Avea doar douăzeci și șase ani — și urma să moară.

Își văzuse sentința în ochii lui DeVane. Și știa că el intenționa să-i omoare și pe cei pe care ea îi iubea. El nu avea să fie mulțumit decât după ce îi elimina pe toți cei care atinseseră ceea ce mintea lui obsedată considera că îi aparținea. Acum nu se putea agăța decât de speranța că Bailey înțelesese mesajul.

— Îți voi arăta ce ai fi putut avea.

Cu brațul bandajat și un smocking nou acoperind rana, DeVane o conduse printr-un panou ascuns în josul unor scări din piatră bine luminate, lustruite ca alabastrul. El luase un calmant. Ochii îi erau sticloși de la medicament și plini de răutate.

Erau ochii care o priviseră fix, printre copaci, în corămurile ei. Și, în timp ce cobora scările negre, spiralete și lucioase, Grace simți imboldul unei amintiri ascunse în adâncul ființei.

Pe sub lumina torțelor atunci, se gândi ea, ca prin ceață. Tot mai jos, cu torțele palpiind și cu Stelele arăbăzând în adăpostul lor de aur, pe o piatră albă. Și moartea care aștepta.

Respirația dură a bărbatului de lângă ea. A lui DeVane! A altuia! Era un sunet închis, secret, care îi dădea fiori. O cameră, rețuă ea, luptându-se pe totă lăptășă albastră a amintirilor. O cameră secretă cu alb și negru. Dar ea fusese închisă acolo pentru eternitate.

Se opri la ultima intrare, cu atât de teamă, cât din cauza pericolului. Nu aici, se gândi ea frenetic, ci în altă parte. Nu ea, ci o parte din ea. Nu el, ci altcineva ca el.

Dignitatea lui DeVane se infipseră în brațul ei, dar ea simți durerea. Seth — bărbatul cu ochii lui Seth, de locotenent ca un războinic, acoperit cu praful și urmele de luptă din luptă. El venise după ea și după Stele.

- Nu. Scara se învârtea, și ea se ținu cu mâna de pereții rece, pentru a nu cădea. Nu din nou. Nu și de data asta.

- Nu prea ai de ales.

DeVane o smuci înainte, o trase în jos pe treptele care mai rămaseră. Se opri la o ușă masivă, făcu nerăbdător semn paznicului să se dea un pas înapoi. Ținând-o pe Grace de braț cu o strânsoare ce-i învînețea mâna, scoase o cheie grea, o potrivi într-o încuietoare veche, care, din motive pe care Grace nu le putu înțelege, o făcu să se gândească la gaura de iepure a lui Alice.

- Vreau să vezi ce-ar fi putut fi al tău. Ce-aș fi împărțit cu tine.

Împinsă cu brutalitate, Grace intră poticnindu-se și rămase locului, clipind șocată. Nu, nu era gaura de iepure, își dadu ea seama, cu ochii mari de uluire. Peștera lui Ali Baba. Aurul sclipea formând munți, bijuterii îi făceau cu ochiul curgând râuri. Picturi pe care ea le recunoscuse ca lucrări ale marilor maeștri stăteau îngheșuite una lângă alta pe pereți. Statui și sculpturi, unele la fel de mici ca ouăle de Fabergé cocoțate pe cadre de aur, altele avântându-se până în tavan, toate îndesate în acea încăpere.

Blănuri și valuri de mătase, șiraguri de perle, gravuri și coroane erau îngheșuite în fiecare spațiu disponibil. Din difuzoare ascunse se auzea muzica lui Mozart interpretată strălucit.

Își dadu seama că nu era deloc o peșteră de basm. Era pur și simplu bârlogul elaborat și lacom al unui băiat răsfățat. Aici el putea să-și ascundă averea de lume, să o țină toată pentru el și să chicotească lângă toate acele avuții, își imagină ea.

Și câte dintre aceste jucării fuseseră furate? Pentru câte ucisese? Ea nu avea să moară aici, își promise Grace. Și nici Seth. Dacă aceasta însemna într-adevăr că istoria se suprapunea, ea nu avea să permită ca istoria să se și repete. Urma să lupte cu orice arme avea la dispoziție.

- Ai o colecție impresionantă, Gregor, dar prezentarea ar avea nevoie de îmbunătățiri. Prima armă era disprețul ușor, dantelat cu amuzament. Chiar și obiectele

prețioase își pierd din impact când sunt înghesuite laolaltă într-o asemenea manieră dezorganizată.

- Sunt ale mele. Toate. Munca de o viață. Aici. Ca un băiat răsfățat, el înhăță un pocal de aur și îl aruncă spre ea, ca să-l admire. Regina Guinevere a sorbit din acesta înainte de a-l înșela pe Arthur. El ar fi trebuit să-i scoată inima pentru asta.

Grace răsuci pocalul în mână și nu simți nimic. Era gol - „Nu numai de vin“, se gândi ea, „ci și de magie“.

- Și aici. El luă o pereche de cercei cu diamante, bogat ornamentați, și îi aruncă lui Grace în față. O altă regină - Maria Antoaneta - i-a purtat pe aceștia în timp ce țara complota pentru moartea ei. Tu i-ai fi putut purta.

- Iar tu ai complotat împotriva mea. Cu dispreț deliberat, ea respinse oferta și se întoarse. Nu, mulțumesc.

- Am o săgeată cu care a vânat zeița Diana. Brăul purtat de Iuno.

Inima ei bătea ca o harpă, dar ea nu făcu decât să chicotească.

- Chiar crezi asta?

- Sunt ale mele. Furios din pricina reacției ei, își croi drum prin colecția lui și puse mâna pe placa de marmură rece pe care o comandase. Voi avea Stelele în curând. Ele vor fi vârful colecției mele. Le voi așeza aici, cu mâinile mele. Și voi avea totul.

- Ele nu te vor ajuta. Nu te vor schimba. Grace nu știa de unde îi veneau cuvintele sau cunoașterea din spatele lor, dar văzu licărul de surpriză din ochii lui. Soarta ta e deja pecetluită. Nu vor fi niciodată ale tale. Nu are să se întâmple, nu de data asta. Ele sunt în favoarea luminii și a binelui. Nu le vei vedea niciodată aici în întuneric.

El simți o zvăcnire în stomac. Era forță în cuvintele ei, în ochii ei, când ea de fapt ar fi trebuit să fie intimidată și înspăimântată. Și asta îl scotea din minți.

- Până la răsărit, le voi avea aici. O să ți le arăt. Respirația lui era scurtă și superficială în timp ce se apropie de ea. Și te voi avea și pe tine. Te voi păstra atâta timp cât îmi doresc. Voi face cu tine ceea ce îmi doresc.

Mâna de pe obrazul ei era rece – o făcu să se gândească, împotriva voinței ei, la un șarpe, dar ea nu se trase la o parte.

- Nu vei avea niciodată Stelele și nu mă vei avea nici pe mine. Chiar dacă ne ții cu forța, nu ne vei avea niciodată. Lucrul ăsta a fost valabil înainte, dar este cu atât mai adevărat acum. Și lucrul ăsta te va consuma, zi după zi, până când nu mai rămâne din tine altceva decât nebunia.

El o lovi, suficient de tare cât să o izbească de perete, să-i facă durerea să i se învârtă în cap.

- Prietenele tale vor muri în seara asta. El li zâmbi, ca și cum ar fi discutat despre un mărunțiș care-i interesa pe amândoi. Tu deja le-ai lăsat pradă celui mai negru coșmar. Am de gând să te las să trăiești mult timp cu asta pe conștiință.

O luă de braț și, trăgând ușa să o deschidă, o târî afară din încăpere.

- Va avea camere de supraveghere, spuse Seth în timp ce se pregăteau să escaladeze peretele din spate al proprietății din Washington a lui DeVane. Sigur are paznici care patrulează în împrejurimi.

- Anunci, vom fi atenți. Jack își verifică vârful cuțitului, și-l indusă în încălțăminte, apoi examină pistolul pe care și-l ascunsese la curea. Și nu vom face gălăgie.

- Rămânem împreună până când ajungem în dreptul casei. Cade revizui planul în minte. Dacă găsesc un sistem de securitate, îl dezactivez.

- Dacă nu reușești, lasă drăcia să se declanșeze. Confuzia care se va crea ar putea fi în folosul nostru. Va face să vină poliția. Dacă lucrurile nu merg bine, ai putea avea de-a face cu ceva mult mai grav ca o acuzație de spargere și intrare prin efracție.

Jack fu scurt și la obiect:

- Să mergem să o scoatem de acolo. Îi aruncă lui Seth un zâmbet forțat în timp ce ridică peste zid. Doamne, sper că nu are câini. Chiar urăsc când au câini.

Aterizară pe iarba moale, de pe cealaltă parte. Era posibil ca prezența lor să fie detectată. Era un risc pe care

erau dispuși să și-l asume. Ca niște umbre, se mișcă prin noaptea luminată de stele, strecurându-se prin întineric, la adăpostul copacilor.

Înainte, în căutarea Stelelor și a femeii, el venise singur – și poate că aroganța aceea fusese înfrângerea lui. Uimit de gândul acesta neașteptat, de izbucnirea bruscă a ceea ce unii ar fi numit viziune, Seth își alungă acest sentiment. Vedeă casa printre copaci, licărirea luminilor la ferestre. În ce cameră era? Cât de speriată? Era rănită? O atinsese?

Rânjind cu amărăciune, își alungă aceste gânduri. Trebuia să se concentreze doar la pătrunderea în interior, la găsirea ei. Pentru prima dată după mulți ani, simți greutatea armei. Știa că intenționa să o folosească.

Nu se gândea deloc la reguli, la cariera lui, la viața pe care o construise pas cu pas, cu grijă. Văzu paznicul trecând, la doar un metru dincolo de marginea pâlcului de copaci. Când Jack îl bătu pe umăr și-i făcu semn, Seth îi întâlni privirea și încuviință din cap.

Câteva secunde mai târziu, Jack sări la bărbatul acela din spate și, cu o mișcare rapidă, îl lovi cu capul de trunchiul unui stejar și apoi târî corpul inconștient în umbră.

– Unul e doborât, zise el și-și ascunse arma nou achiziționată.

– Vor face verificări periodice, murmură Cade. Nu avem de unde ști cât de repede vor observa că au pierdut legătura cu el.

– Arunci, să ne mișcăm.

Seth îi făcu semn lui Jack înspre nord, lui Cade spre sud. Stând feriți, ei o luară rapid înspre acele lumini strălucitoare.

Paznicul care o condusesese pe Grace înapoi în camera ei era tăcut. Cel puțin nouăzeci de kilograme de mușchi, calculă ea. Dar ea îi văzuse ochii alunecându-i spre corsajul ei, cercetase atent mătasea ruptă care lăsa să se vadă corpul.

Grace știa cum să-și folosească frumusețea pe post de armă. În mod intenționat, își înclină capul până

în dreptul lui, lăsă ochii să i se umple, neputincioși, de lacrimi.

- Sunt atât de înspăimântată. Atât de singură. Risca și-ți atinse brațul cu mâna. Nu-mi vei face rău, așa-i? Te rog, nu-mi face rău. Voi face tot ce vrei.

El nu spuse nimic, dar privirea lui era fixată cu interes asupra ei când ea își umezi buzele cu vârful limbii, păstrând mișcarea lentă și provocatoare.

- Orice, repetă ea, cu vocea profundă, intimă. Ești atât de puternic, atât de... autoritar. „Măcar o vorbi engleză?” se întreba ea. Avea vreo importanță? Mesajul era suficient de clar. Ajunsă în dreptul ușii de la închisoarea ei, ea se întoarse, îi aruncă o privire provocatoare și oftă adânc. Nu mă lăsa singură, murmură ea. Mi-e atât de frică să fiu singură. Am nevoie de... cineva. Asumându-și riscul, ea ridică un deget și-i frecă buzele cu vârful lui. El nu trebuie să știe, șopti ea. Nimeni nu trebuie să știe. Este secretul nostru.

Deși gândul o revolta, îi luă mâna și i-o pus pe sâni. Încordarea degetelor lui îi făcu pielea să înghețe, dar ea se forță să zâmbească ademenitor în timp ce el își înclină capul și se năpusti asupra buzelor ei.

„Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta”, se avertiză ea în timp ce mâinile lui se plimbau peste tot trupul ei. „Nu ești tu. El nu te atinge.”

- Înăuntru. Speră că el interpretase tremurul ei degustat drept dorință. Vino înăuntru cu mine. Vom fi singuri.

El deschise ușa, cu ochii încă flămânzi ațintiți asupra chipului ei, asupra corpului ei. Fie avea să câștige astfel, fie avea să piardă totul, își dădu ea seama. Ea răsă provocator când el o prinse în momentul în care ușa se închise în spatele lui.

- Oh, nu e nici o grabă acum, frumosule. Își dădu părul pe spate și se strecură de lângă el, cât să nu o mai poată atinge. Nu e nevoie să grăbim o astfel de prietenie frumoasă. Vreau să mă împropătez pentru tine.

Totuși, el nu spuse nimic, dar miji ochii de nerăbdare, de suspiciune. Încă zâmbind, ea întinse mâna după pulverizatorul greu, din cristal, de pe comodă. „Arma

unei femei", se gândi ea cu răceală în timp ce pulveriză ușor pe pielea ei și prin aer.

- Prefer să-mi folosesc toate simțurile.

Degetele ei se încheștară convulsiv pe sticlă în timp ce se apropia legănat de el. Smuci sticla și pulveriză parfum direct în ochii lui care o priveau pofticios. El șuieră, în stare de șoc, și-și duse mâna instinctiv la ochii care îl înțepau. Cu toată puterea, ea îl izbi cu recipientul de cristal în față și-l lovi cu genunchiul în vîntre.

El se clătină, dar nu căzu. Avea sânge pe față, iar pielea lui căpătase o nuanță albicioasă. Băjbăia după armă, și Grace îl lovi înnebunită cu piciorul, ținta fiind din nou partea de jos. De data asta el căzu în genunchi, dar mâinile căutau încă să ajungă la arma pe care o avea într-o parte.

Suspinând, Grace ridică un taburet capitonat în alb, cu ciucuri de aur. Îl lovi cu forță peste față care deja îi sângera, apoi, ridicându-l cât putea de sus, îl izbi de cap. Cu disperare, băjbăi să-i desfacă arma de la curea, mâinile ei umede alunecând pe piele și oțel. Când o ținu în mâinile ei tremurânde, pregătită să facă orice era necesar, văzu că era inconștient.

Respirația i se smulse din plămâni într-un râs sălbatic.

- Bănuiesc că pur și simplu nu sunt genul acela de fată.

Prea speriată pentru a mai fi precaută, trase cheile de pe inel și le înfipse una după alta în încuietoare până când aceasta cedă. Și alergă ca o căprioară care fuge de lupi, în jos, pe coridor, prin lumina aurie.

O umbră se mișcă în capul scărilor, și, cu un geamăt scăzut, ascuțit, Grace ridică arma.

- Este a doua oară când îndrepti o armă în direcția mea.

Vederea i se încetosea la auzul vocii lui Seth. Mușcăndu-și cu putere buza de jos, ea se opri când el ieși din umbră, la lumină.

- Tu. Ai venit.

Nu purta armură, se gândi ea amețită. Ci era îmbrăcat în negru – cămașă, pantaloni, încălțăminte. Nu purta o sabie, ci o armă. Nu era o amintire. Nu purta Rochia ei era sfâșiată, cu sânge pe ea. Fața îi era tumefiată, ochii îi erau sticloși din cauza șocului. El omorâse doi bărbați ca să ajungă atât de departe. El zănd-o cum arăta, se gândi că nu fusese de ajuns. Nici pe departe.

- E în regulă acum.

Seth rezistă impulsului de a se grăbi spre ea, de a o strânge la piept. Ea arăta ca și cum risca să se sfărâme la o simplă atingere.

- Te vom scoate de aici. Nimeni nu o să-ți facă rău.

- El o să le omoare. Se forță să tragă aer în piept și să-l expire. O să le omoare, indiferent ce fac eu. E nebun. Ele nu sunt în siguranță din cauza lui. Nici unul dintre noi nu e în siguranță din cauza lui. El te-a ucis înainte, termină ea cu o șoptă. Va încerca din nou.

El o luă de braț pentru a o susține și o făcu să lase arma din mână.

- Unde este, Grace?

- Există o cameră, printr-un panou din bibliotecă, în jos pe scări. La fel ca înainte... cu multe vieți în urmă. Ți amintești? Învârtindu-se între imagini, ea își apăsă capul cu o mână. E acolo cu jucăriile lui, toate jucăriile strălucitoare. L-am înjunghiat cu un cuțit la cină.

- Bună mișcare. Cât de mult din sângele acela era al ei? Nu observa nici o rană în afară de vânătăile de pe fața ei și de pe brațe. Vino acum, hai cu mine.

O conduse în jos pe scări. Acolo era paznicul pe care-l văzuse înainte. Dar el nu mai stătea în picioare. Întorcându-și privirea, ea păși pe lângă el. Se ținea mai bine pe picioare acum. Trecutul nu revenea întotdeauna, ca într-o buclă, știa asta. Câteodată se schimba. Oamenii îl făceau să se schimbe.

- E acolo, a treia ușă, jos, pe stânga.

Se trase îndărăt când sesiză o mișcare. Dar era Jack, ieșind tiptil pe o ușă.

- E liber, îi spuse el lui Seth.

- Du-o afară. Privirea lui era grăitoare când o împinse în brațele lui Jack. Ai grijă de ea. Am încredere în tine.

Jack o ținu într-o parte pentru a avea liberă mâna din dreptul armei.

- Ești bine, scumpo.

- Nu, clătină ea din cap. O să le omoare. Are explozibili, ceva, acasă, la bar. Trebuie să-l oprești. Panoul. Vă arat eu. Se smulse de lângă Jack și se împletici ca un om beat spre bibliotecă. Aici. Întoarse o rozetă din brațul sculptat al unui scaun. L-am urmărit.

Panoul glisă ușor și se deschise.

- Jack, scoate-o de aici. Sună la 911. Mă ocup eu de el.

Ea plutea, chiar sub suprafața unei ape dense, calde.

- Va trebui să-l omoare, spuse ea vag în timp ce Seth dispăru în deschiderea creată. De data asta el nu poate da greș.

- Știe ce are de făcut.

- Da, întotdeauna știe. Și încăperea se învârti o dată, sălbatic. Jack, îmi pare rău, reuși ea să spună înainte de a se învârti odată cu ea.

DeVane nu încuiase ușa, observă Seth. Nenorocitul arrogant era extrem de sigur că nimeni nu avea să pătrundă pe teritoriul lui sacru. Cu arma ridicată, Seth deschise ușa cea masivă și clipi o dată în fața strălucirii aurului.

Păși înăuntru, concentrat asupra bărbatului așezat într-un scaun ca un tron în centrul gloriei depline.

- S-a terminat, DeVane.

DeVane nu era surprins. Știuse că el avea să vină.

- Riști foarte mult. Zâmbetul lui era rece, ochii - ai unui nebun. Ai mai făcut-o. Ți amintești, nu-i așa? Ai visat asta, nu-i așa? Ai mai venit să furi de la mine, să iei Stelele și femeia. Pe atunci aveai sabie, grea și neîmpodobită.

Ceva vag și rapid traversă mintea lui Seth. Un castel de piatră, un cer furtunos, o sală de o mare bogăție.

O femeie iubită. Pe un altar, un triunghi smuls din măr-
mure senile, înșesat cu diamante albastre ca stelele.

- Te-am omorât. De Vane răsă ușor. Ți-am lăsat
corpul pendă corbilor.

- Asta a fost atunci. Seth făcu un pas înainte. Acum
suntem în prezent.

De Vane îi răspunse cu un zâmbet larg.

- Eu sunt dincolo de tine.

Scutură mâna și arma pe care o ținea în ea.

Se traseră două focuri de armă, atât de apropiate, în-
cât sunară ca unul singur. Încăperea se zgudui, răsună,
se liniști și reveni la strălucirea ei. Încet, Seth pași mai
aproape și se uită la bărbatul care stătea întins cu fața în
jos pe un morman de aur.

- Acum ești, murmură Seth. Ești dincolo de mine.

Ea auzi focurile de armă. Pentru o clipă de nedescris,
totul se opri în interiorul ei. Inimă, minte, răsuflare,
singe. Apoi începu din nou, un val de senzații care o
făcu să sară de pe banca unde o pusese Jack, respirând
cu greu.

Și știa, pentru că simțea, pentru că inima ei putea
bate, că nu Seth încasase glonțul. Dacă ar fi murit, ea
ar fi știut. O bucată din inima ei s-ar fi rupt din întreg
și s-ar fi spulberat. Totuși, ea așteptă, cu privirea ațintită
asupra casei, pentru că trebuia să vadă.

Stelele se roteau deasupra capului ei, luna trimitea
lumină printre copaci. Undeva în depărtare, o pasăre de
noapte începu să strige, cu speranță și bucurie.

Apoi el ieși din casă. Întreg. Lacrimile i se puseră în
gât, și ea le înghiți. Îi înțepau ochii, dar ea le șterse.
Trebuia să-l vadă clar - bărbatul pe care acceptase că îl
iubea și nu îl putea avea.

El se îndreptă spre ea, cu ochii lui întunecați și reci,
mercul echilibrat. Deja își redobândise controlul, își
dădu ea seama. Deja ascunsese tot ce trebuia să facă
într-un loc de unde nu avea să intervină în ceea ce tre-
buia făcut în continuare.

Ea se cuprinse cu brațele, cu palmele prinse strâns de antebrate. Nu avea să știe niciodată că gestul acela, acea îmbrățișare adresată ei, nu lui, fu ceea ce îl opri să ajungă la ea.

Așa că Seth rămase locului, la o distanță de un braț de ea, și se uită la femeia pe care acceptase că o iubea – și pe care o respinsese.

Era palidă, și chiar și acum el putea vedea tremurul rapid care îi străbătea tot corpul. Dar nu ar fi putut spune că era fragilă. Nici măcar acum, cu moartea sclipind între ei, ea nu era fragilă. Vocea ei era puternică și echilibrată.

- S-a terminat?

- Da, s-a terminat.

- Avea de gând să le omoare.

- Și asta s-a terminat.

Nevoia lui de a o atinge, de a o ține în brațe era copleșitoare. Simți că genunchii îi erau gata să cedeze. Dar ea se întoarse, își mișcă trupul într-o parte și privi în gol, în întuneric.

- Trebuie să le văd. Pe Bailey și pe M.J.

- Știu.

- Ai nevoie de declarația mea.

Dumnezeule. Autocontrolul lui slăbi îndeajuns încât să-și apese degetele pe ochii care-l usturau.

- Poate aștepta.

- De ce? Vreau să se termine. Trebuie să las chestia asta în urmă. Se propti mai bine pe picioare, apoi se întoarse încet. Și, când îl privi în față, mâinile lui erau de o parte și de alta a corpului, iar ochii îi erau limpezi. Trebuie să las totul în urmă.

Înțelesul vorbelor ei fu destul de clar pentru Seth. El era parte din acel tot.

- Grace, ești rănită și ești în stare de șoc. O ambulanță este pe drum.

- Nu am nevoie de o ambulanță.

- Nu-mi spune de ce naiba ai nevoie. Îl cuprinsese furia, sunându-i în minte ca un cuib de viespi înnebunite. Am spus că declarația aia nenorocită poate aștepta. Tremuri. Pentru numele lui Dumnezeu, așază-te!

Când el întinse mâna să o ia de braț, ea se smuci în spate, cu bărbia ridicată și cu umerii încovoiați.

- Nu mă atinge. Pur și simplu... nu.

Dacă o atingea, ea putea ceda. Dacă ceda, urma să plângă. Și, plângând, avea să implor.

Cuvintele acestea fură un cuțit în stomac, albastrul intens și disperat din ochii ei - o lovitură în față. Pentru că el își simțea degetele tremurând, le îndesă în buzunare și făcu un pas înapoi.

- Bine. Stai jos. Te rog.

Crezuse că nu era fragilă? Arăta de parcă un singur gând mai dur ar putea să o frângă în bucăți. Era palidă, cu ochii măriți nefiresc. Sângele și vânătăile îi însemnau fața.

Iar el nu putea face nimic. Nimic ce ea i-ar permite.

Auzi urletul îndepărtat al sirenelor și zgomot de pași în spatele lui. Cade, cu o expresie înnegurată pe chip, merse la Grace și îi așeză pe umeri o pătură pe care o adusese din casă. Seth o văzu cum se întoarce spre el, cum corpul ei părea să devină fluid și să se reverse în brațele pe care i le oferise Cade. Auzi suspinul întrerupt chiar când și-l înăbuși pe umărul lui Cade.

- Ia-o de aici. Degetele lui ardeau dornice să o atingă, să îi mângâie părul, să ia ceva cu el. La naiba, ia-o de aici.

Seth se întoarce înapoi în casă pentru a face ceea ce trebuia făcut.

Păsările își cântau cântecul de dimineață când Grace sești în grădina ei. Pădurea era liniștită și verde. Și sigură. Avusese nevoie să vină aici, în refugiul ei de la țară. Să vină singură. Pentru a fi singură.

Bailey și M.J. înțeleseseră. Peste câteva zile, se gândi ea, avea să meargă în oraș, să sune și să le întrebe dacă le-ar plăcea să vină, să-i aducă și pe Jack și pe Cade. Va trebui să-i vadă în curând. Dar nu suporta să se întorcă. Nu, nu încă.

Putea auzi în continuare împușcăturile, zvâcnetul lor prin trupul ei, în vreme ce Jack o scotea din casă. Știuse

că De Vane fusese cel împușcat, nu Seth. Pur și simplu știuse.

Nu-l mai revăzuse pe Seth din noaptea aceea. Fusese ușor să-l evite în agitația care urmase. Răspunsese la toate întrebările pe care i le adresase poliția locală, dăduse declarații oficialilor guvernamentali. Le făcuse față, apoi, în liniște, le ceruse lui Cade sau lui Jack să o ducă la Salvini, la Bailey și la M.J.

Și la cele Trei Stele.

Coborând pe terasele ei înflorite, își aduse aceste lucruri înapoi în minte și în inimă. Ele trei stând în întunericul aproape deplin al unei încăperi aproape goale, ea cu rochia ruptă și plină de sânge.

Fiecare dintre ele luase un punct al triumphiului, simțise strigătul puterii, văzuse pălpăirea luminii imposibile. Și înțeleseseră că se sfârșise.

- E ca și cum am mai făcut asta înainte, murmurase Bailey. Dar nu a fost de-ajuns atunci. A fost pierdut, și la fel am fost și noi.

- E de-ajuns acum. M.J. ridicase ochii și le întâlnise, pe rând, privirile. Ca un cerc, complet. Un lanț, cu verigile forjate. E ciudat, dar e bine.

- Un muzeu în locul unui templu, de data asta. Regretul și ușurarea se amestecaseră în sufletul lui Grace când lăsaseră jos Stelele, din nou. O promisiune păstrată, și, presupun, destinele împlinite. Se întorsese spre amândouă și le îmbrățișase. Un alt triumf. V-am iubit întotdeauna pe amândouă, am avut nevoie de amândouă. Putem merge undeva? Noi trei. Lacrimile îi veniseră atunci, revărsându-se din ochi. Trebuie să vorbesc.

Ea le spusese totul, își descărcase inima și sufletul. Durerea și groaza, până când se simțise golită. Și ea bănuise, pentru că era vorba despre ele, că se vindecase puțin.

Acum, ea avea să se vindece singură. Grace știa că putea face asta aici și, închizând ochii, doar respiră. Apoi, pentru că era o activitate care o calma de fiecare dată, își lăsă jos coșul de grădinărit și începu să își îngrijească florile.

Auzi mașina venind, zgomotul de roți pe pietriș, și fruntea ei se încreți într-o încruntare ușoară. Vecinii ei erau puțini și stăteau la ceva distanță – și rareori dădeau buzna. Nu își dorea compania altcuiva în afară de planșele ei, și se ridica, cu florile revărsându-i-se la picioare, hotărâtă să-l trimită la plimbare, politicoș și ferm, pe vizitatorul ei.

Inima îi bătuse o dată, tare, când văzu că era mașina lui Seth. Ea privi în tăcere cum aceasta se opri în mijlocul aleii, iar el coborî și se îndreptă spre ea.

Ea arăta ca desprinsă dintr-un legendă incoșată, i se păru lui. Părul îi flutura în vânt, poalele rochiei se mișcau și ele, iar florile se întinseseră ca o mare în jurul ei. El își simți nervii încordându-se. Iar stomacul i se strânse când văzu vânătaia care îi păta obrazul.

- Ești departe de casă, Seth.

Vorbi fără vreo inflexiune, în timp ce el se opri la doi pași de ea.

- Ești o femeie greu de găsit, Grace.

- De aceea prefer locul ăsta. Aici nu am nevoie de companie.

- Evident. Atât pentru a-și oferi timp să se liniștească, dar și din curiozitate, el cercetă terenul, casa cocoșată pe deal, secretele profunde ale pădurii. Este un loc foarte frumos.

- Da.

- Retras. Privirea lui se mută înapoi la ea atât de repede, cu atâta intensitate, încât aproape că o făcu să tresară. Liniștit. Ți-ai găsit liniștea aici.

- De aceea sunt aici. Ridică dintr-o sprânceană. Dar tu de ce ești aici?

- Trebuia să vorbesc cu tine. Grace...

- Îmi propusesem să ne vedem după ce mă întorceam, spuse ea repede. Nu am vorbit prea mult în noaptea aceea. Presupun că am fost mai zguduită decât mi-am dat seama. Nici măcar nu ți-am mulțumit.

Era mai rău, își dădu el seama: vocea aceea rece, politicoasă era mai rea decât un blestem strigat cu voce tare.

- Nu ai de ce să-mi mulțumești.

- Mi-ai salvat viața, și cred că și viața oamenilor pe care îi iubesc. Știu că ai încălecat reguli, chiar și legea, ca să mă găsești, să mă scapi de el. Îți sunt recunoscătoare.

Palmele lui se umezira. Ea îl făcea să vadă din nou, să simtă din nou toată acea furie, acea teroare.

- Aș fi făcut orice să te scap de el.

- Da, cred că știu asta. Fu nevinată să își ferească privirea. O rănea prea mult să se uite în ochii lui. Își promisese, își jurase că nu avea să mai fie rănită din nou. Și mă întreb dacă oricare dintre noi a avut de ales când vine vorba despre ceea ce s-a întâmplat în acea perioadă scurtă, intensă de timp. Sau..., începu ea, cu o umbră de zâmbet... dacă alegi să crezi ce s-a întâmplat, de-a lungul secolelor. Sper să nu, iar cariera ta să nu aibă de suferit din cauza a ceea ce-ai făcut pentru mine.

Ochii lui devenira întunecați, lipsiți de vitalitate.

- Locul meu de muncă e în regulă, Grace.

- Mă bucur.

El trebuia să plece, se gândi ea. Trebuia să plece acum, înainte ca ea să se prăbușească.

- Eu tot intenționez să le scriu o scrisoare superioarelor tale. Și poate vrei să știți că am un unchi în Benat. Nu aș fi surprinsă ca, după ce se liniștesc apele, să primești o promovare ca urmare a acestui caz.

Își simțea gâtul iritat. Nu putea alunga senzația asta.

- Uita-te la mine, la naiba. Când privirea ei se întoarce brusc spre fața lui, el își strânse pumnii ca să nu o atingă. Crezi că asta contează?

- Da, cred. Contează, Seth, cu siguranță, contează pentru mine. Dar acum eu îmi iau câteva zile libere, așa că, dacă mă scuzi, vreau să mă apuc de grădinărit înainte să se lase căldura.

- Crezi că aici se termină relația noastră?

Ea se aplecă, își luă foarfeca și îndepărtă florile ofilite. Se ofileau prea repede, constată ea. Și lucrul acela îl lăsa o durere în inimă.

- Cred că nu ai terminat-o deja.

- Nu te îndepărta de mine. El o luă de braț și o trase spre el, în timp ce panica și furia crescuseră brusc în interiorul lui. Nu poți pur și simplu să te îndepărtezi. Eu nu pot...

Se opri, ridicând mâna să-i atingă vânătăia de pe obraz.
Oh, Doamne, Grace. Te-a rănit.

- Nu e nimic. Ea se trase înapoi repede, aproape tresărind de durere, și mâna lui căzu brusc pe lângă corp. Vânătăile se estompează. Iar el a dispărut. Tu te-ai ocupat de asta. El nu mai e, și s-a terminat. Cele Trei Stele sunt unde trebuie să fie, și totul e înapoi la locul lui. Totul e așa cum a fost menit să fie.

- Este?

El nu se apropie de ea, nu putea suporta să vadă cum se îndepărta din nou de el.

- Te-am rănit, și tu nu vrei să mă ierți pentru asta.

- Nu în întregime, admise ea, străduindu-se să își păstreze detașarea. Dar e drum lung de la faptul că mi-ai salvat viața până la...

- Încetează, spuse el cu voce aspră, dar liniștită. Pur și simplu încetează.

Îndurerat, se răsuci, făcând pași mari, aproape călcându-i straturile cu plante. Nu știuse că putea suferi în halul acela - gheața din stomac, căldura din minte.

Vorbi, privind în gol spre pădurea ei, spre umbre și spre umbrele răcoroase și înverzite.

- Ai idee cum m-am simțit știind că el te avea? Știind lucrul acesta? Să-ți aud vocea la telefon, frica din ea?

- Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu vreau să mă gândesc la nimic din toate astea.

- Eu nu mă pot împiedica să mă gândesc la toate astea. Și să te văd - de fiecare dată când închid ochii, te văd cum stăteai acolo pe hol, cu rochia mânjită de sânge, cu semne pe piele. Fără să știu... fără să știu ce ți-a făcut. Și amintindu-mi... amintindu-mi vag de altă ocazie când nu l-am putut opri.

- S-a terminat, spuse ea din nou, pentru că picioarele i se înmuiau. Lasă trecutul în pace.

- Poate ai fi scăpat și fără mine, continuă el. Ai doborât o gardă de corp de două ori cât tine. Era posibil să fi reușit fără nici un ajutor de la mine. Să nu fi avut nevoie de mine deloc. Și mi-am dat seama că asta era o parte a problemei mele, în tot acest timp. Am crezut, am fost sigur că am nevoie de tine mult mai mult decât ai putea

tu avea nevoie de mine. Mi-a fost frică de asta. Am fost atât de prost cât să mă tem de asta, spuse el în timp ce urcă din nou treptele. Odată ce ai înțeles frica adevărată, teama de a ști că ai putea pierde cel mai important lucru din viața ta într-o singură clipă, nimic altceva nu te mai poate atinge. El o strânse la piept, prea disperat pentru a mai ține seama de rezistența ei. Și, tremurând în timp ce inspiră zgomotos, își îngropă fața în părul ei. Nu mă îndepărta, nu mă alunga de lângă tine.

- Nu are rost.

Se simțea rănită să fie ținută în brațe de el, dar, cu toate acestea, își dorea să continue să fie ținută exact așa, cu soarele cald pe pielea ei și cu chipul lui ascuns în părul ei.

- Am nevoie de tine. Am nevoie de tine, repetă el și își întoarse gura nerăbdătoare spre a ei.

Valul de emoții o izbi, și ea cedă. Trecu de la unul la celălalt într-o furtună dezlănțuită și-i lăsă inima zguduită și slăbită. Închise ochii și își strecură brațele în jurul lui. Nevoia era de-ajuns, își promise ea. Ea avea să facă să fie de-ajuns pentru amândoi. Nu-l putea îndepărta, căci avea prea multe adunate în launtrul ei, pe care tânjea să le împărtășească.

- Nu te voi alunga. Măinile ei îl mângâiară pe spate, îi risipiră încordarea. Mă bucur că ești aici. Te vreau aici.

Ea își trase mâinile înapoi și îi duse mâna la obrazul ei.

- Vino înăuntru, Seth. Vino în pat!

Degetele lui se strânseseră pe ale ei. Apoi îi ridicară ușor capul. Îl durea să-și dea seama că ea credea că nu-și dorea altceva de la ea. Că el o lăsase să creadă acest lucru.

- Grace, nu am venit aici să te duc în pat. Nu am venit aici să reiau lucrurile de unde le-am întrerupt.

De ce fusese atât de îndărătnic și nu văzuse ce era în ochii ei? De ce refuzase să creadă ceea ce era atât de vizibil de real, atât de generos oferit lui.

- Am venit aici să implor. A treia Stea înseamnă generozitate, spuse el, aproape pentru sine. Tu nu m-ai

făcut să implor. Nu am venit aici pentru sex, Grace. Sau pentru recunoștință.

Nedumerită, ea clătină din cap.

- Ce vrei, Seth? De ce ai venit?

El nu era sigur că înțelesese el însuși pe deplin până în clipa aceea.

- Ca să te aud spunându-mi ce vrei. De ce ai nevoie.

- De liniște. Ea făcu un semn. Am asta aici. Și de prietenie. Am și așa ceva.

- Și asta-i tot? E de ajuns?

- A fost de ajuns toată viața mea.

El îi cuprinse fața în palme înainte ca ea să se poată îndepărta.

- Dacă ai putea avea mai mult, ce ai vrea, Grace?

- Dacă tânjești după ce nu poți avea, vei fi nefericit.

- Spune-mi. El își ținu privirea ațintită asupra ei. Direct, măcar o dată. Spune ce vrei.

- Familie. Copii. Vreau copii și un bărbat care mă iubește - care vrea să-și întemeieze familia aceea cu mine. Buzele i se arcuірă încet, dar zâmbetul nu i se oglindea în privire. Ești surprins că vreau să-mi stric silueta? Să petrec câțiva ani din viață schimbând scutece?

- Nu.

El își lăsă mâinile să-i alunece până la umerii ei și o strânse cu mai multă fermitate. Ea se pregătea să se miște, observă el. Să fugă.

- Nu, nu sunt surprins.

- Serios? Bine. Grace mișcă din umeri ca și cum ar fi vrut să se debaraseze de greutatea atingerii lui. Dacă ai de gând să rămâi, să mergem înăuntru. Mi-e sete.

- Grace, te iubesc.

El urmări cum zâmbetul îi piere de pe față, îi simți trupul rămânând complet nemișcat.

- Ce? Ce-ai spus?

- Te iubesc. Seth își dădu seama că faptul că spunea asta îi dădea putere. Putere adevărată. M-am îndrăgostit de tine înainte de a te fi văzut. M-am îndrăgostit de o imagine, de o amintire, de o dorință. Nu pot fi sigur despre care din astea este vorba sau dacă a fost vorba despre toate. Nu știu dacă a fost soarta, alegerea sau

norocul. Dar s-a petrecut atât de repede, atât de greu, atât de adânc, că nu mi-am dat voie mie să cred și nu mi-am permis să am încredere. Și te-am îndepărtat pentru că tu ai fost în stare să le faci pe amândouă. Am venit aici să-ți spun asta.

Măinile lui alunecară de-a lungul brațelor ei și i le împreună.

- Grace, îți cer să crezi din nou în noi, să ai iarăși încredere în noi doi. Și să te căsătorești cu mine.

- Tu... Fu nevoită să facă un pas înapoi, să își ducă o mână la inimă. Tu vrei să te căsătorești cu mine.

- Îți cer să te întorci cu mine azi. Știu că e de modă veche, dar vreau să-mi cunoști familia.

Presiunea din pieptul ei aproape că îi făcu inima să explodeze.

- Vrei să-ți cunosc familia.

- Vreau ca ei să o cunoască pe femeia pe care o iubesc, femeia cu care vreau să am o viață. Viața pe care am tot așteptat să o încep - am așteptat ca ea să o înceapă. Seth îi duse mâna la obraz și o ținu acolo în timp ce ochii lui se uitară adânc într-ai ei. Femeia cu care vreau să am copii.

- Oh.

Greutatea de pe pieptul ei se eliberă într-un potop și se revărsă din ea... până când inima ei fu cufundată în ochii ei plini de lacrimi.

- Nu plânge. Se părea că va implora, la urma urmei. Grace, te rog, nu plânge. Nu-mi spune că am venit prea târziu. Neîndemânatic, îi șterse lacrimile cu degetele mari de la mâini. Nu-mi spune că am stricat totul.

- Te iubesc atât de mult. Ea își strânse degetele în jurul încheieturilor mâinilor lui și privi schimbarea emoțiilor din ochii lui. Am fost atât de nefericită așteptându-te. Am fost atât de sigură că te-am pierdut. Din nou. Oarecum.

- Nu de data asta. El își ținu mâinile pe fața ei și o sărută ușor. Nu se va mai întâmpla vreodată.

- Nu, niciodată, murmură ea cu gura aproape de buzele lui.

- Spune „da”, îi ceru el. Vreau să te aud că spui „da”.

- Da. La toate.

Ea îl ținu strâns în dimineța parfumată de flori, în locul unde stelele dormeau în spatele cerului. Și simți ultima verigă a unui lanț nesfârșit intrând la locul ei.

- Seth.

El rămase cu ochii închiși și obrazul lipit de părul ei. Și zâmbetul lui înflori încet și ușor.

- Grace.

- Suntem unde ar trebui să fim. Simți asta? Trase adânc aer în piept. Acum toți suntem unde ne este locul.

Grace își ridică privirea și observă că buzele lui așteptau un sărut.

- Și acum, spuse el încet, începe.